

YENİ DEMOKRASİ YOLUNDA

İŞÇİ-KÖYLÜ

www.iscikoylu.org

Sayı: 2003-23

23

*Yıl:1

*5-18 Aralık 2003

*Fiyatı: 500 000 TL

ISSN:1303-9350

EMPERYALİZM=FAŞİZM=TERÖRİZM Hiç bir saldırı devrimci şiddeti engelleyemez

YAPILAN SALDIRILAR VURULAN HEDEFLERE KAN TAŞIMAKTADIR

İstanbul'da meydana gelen 15 ve 20 Kasım saldırılarını değerlendirirken esas olarak sonuçları ve kime yarar getirdikleri noktalarından bakarak yorum yapmak gerekir. Bu tip eylemlerin kim veya kimler tarafından gerçekleştirildiği tartışması hem bilinmeyen bir şeyler üzerinden yorum yapmak anlamına gelirken hem de asıl tartışılması gereken konuları arka planda bırakmaya neden olmaktadır. Meseleye bu bakış açısı ile baktığımızda şurası açık ki İstanbul'da gerçekleştirilen saldırılar özellikle de Sinagog saldırıları bizler açısından onaylanacak eylemler değildir.

İkinci saldırıda seçilen hedefler isabetli olsa da eylemi gerçekleştirenlerin ideolojik duruşlarından kaynaklı bu eylemin halkın çıkarına bir eylem olduğunu savunmak mümkün değildir. Gerçek ne olursa olsun bu türden eylemler direkt olarak egemen sınıfların çıkarlarına hizmet etmektedir. Eylemlerin yapıları, halka zarar vermeme ilkesinin gözetilmemesi gibi nedenler, doğru hedefler seçilmiş olmasını gölgede bırakmıştır. Ve tüm bu eylemler gerek emperyalizmin gerekse de ülkemiz hakim sınıflarının "terörle mücadele" yalanı adı altında ilericilere ve halka saldırmanın vesilesi yapılmıştır.

DEVİRİMCİ ŞİDDET MEŞRUDUR

Halk düşmanları şiddet ve zor sayesinde ayakta dururlar. Bu yöntemleri temel olarak oluşturdukları mekanizmalarla egemenlik sürmektedirler. Bundan dolayı da şiddete maruz kalacaklardır. Bu mekanizmaları ancak şiddet yolu ile parçalanacaktır. **Ama komünistler için esaslı bir kriter vardır ki, o da, halka zarar vermemek için azami özen ve çabanın gösterilmesidir. Halka zarar vermemek, halk uğruna savaşanlar için yaşamsal bir ölçüttür.** O nedenle, hedefin isabetli seçiminin yanısıra, masum kişilerin kayba uğrama olasılığının ciddiyeti, bir eylemin hedef ne olursa olsun tayin edici noktasıdır. **Komünistler kendilerini feda etmekten kaçınmazlar, kaçınmamışlardır.** Ancak, halktan insanları feda etme gibi bir tasarrufta bulunma hakkına sahip olduklarını hiçbir zaman ve hiçbir koşulda düşünmemişlerdir. Bu nedenle de gerçekleştirecekleri eylemlerde sadece hedefi seçerken değil, aynı oranda halktan kişilere zarar verip vermeme konusunda hassas davranmayı esas alırlar.

İŞÇİ-KÖYLÜ'DEN

"Mesajı Elimin Tersiyile İttiğimi Ve Ayaklarımın Altına Aldığımı Tüm Dünyaya Haykırıyorum." (T. Erdoğan)

"Oraya Gittiğimde Ayakkabımı Çıkarttum. İçinde Bir Şey Var Mı Diye Baktılar" (T. Erdoğan)

İŞTE TC FAŞİZMİNİN EMPERYALİZM KARŞISINDA İKTİDARSIZLIĞI VE TİMSAH GÖZYAŞLARI

Sayfa 30

Kamu Reformu'na karşı emekçiler eylem yaptı

Kamuyu tasfiye etmeyi amaçlayan Kamu Yönetimi Temel Kanunu'na karşı kamu emekçileri 11 Aralık'ta greve gitmeye hazırlanıyor. 22 Kasım günü Ulus Heykel'de bir araya gelen kamu emekçileri burada bir açıklama yaparak Sakarya Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçtiler. KESK pankartı açan eylemciler, sloganlar atarak ve Kamu Yönetimi Temel Kanunu'na ilişkin hazırladıkları broşürleri dağıtarak yürüdüler. "Köle değil emekçiyiz", "Yaşasın iş ekmek özgürlük mücadelemiz" sloganlarını atan emekçiler adına konuşan KESK Ankara Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Erkan Sümer; TOBB, TÜSİAD, Doğan Holding ve Koç Holding'in Başbakana 3 sayfalık bir rapor sunduğunu belirterek, yaptıkları propagandaya dikkat çekti. Sümer; 11 Aralık'ta KESK tarafından alınan karar gereğince hizmet üretmeyeceklerini de söyledi. (Ankara)

KESK eylemi 11 Aralık'ta

KESK Ankara Şubeler Platformu, Kamu Yönetimi Temel Kanunu Tasarısını protesto etmek için daha önce 4 Aralık olarak belirlendiği iş bırakma takviminin 11 Aralık'a alındığını duyurdu.

Eğitim-Sen 1 No'lu Şubesi önünde 19 Kasım günü toplanan KESK Ankara Şubeler Platformu'na üye yaklaşık 150 kamu emekçisi, "Yaşasın örgütlü mücadelemiz", "Parasız eğitim parasız sağlık", "Kölelik yasaları geri çekilsin", "Yaşasın iş, ekmek, özgürlük mücadelemiz", "11 Aralık'ta grevdeyiz" sloganlarıyla Kamu Yönetimi Temel Kanunu Tasarısı'nı protesto etti.

Kamu emekçileri adına konuşan KESK Ankara Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Erkan Sümer, Kamu Yönetimi Temel Yasası ve Yerel Yönetimler Yasa tasarılarının, 1994 yılında Dünya Ticaret Örgütü (DTÖ) bünyesinde imzalanan Hizmet Ticareti Genel Anlaşması (GATS) çerçevesinde hazırlandığını belirterek, "Tasarımlarla, sağlık, eğitim, turizm, su, ulaşım gibi hizmetler sermayeye açılarak ticarileştirilip tamamen paralı hale getirilmek istenmektedir. 2004 bütçesiyle halkın sağlığı ve eğitimi Allah'a havale edilir-

ken savaş ve rant bütçesi halka dayatılmaktadır. İnsanın olmadığı bu bütçe kabul edilemez" dedi. Sümer, Personel Rejimi Reformu Yasa Tasarısı'na yönelik olarak da, ağırlıklı istihdam biçiminin iş güvencesiz, sözleşmeli çalışan olarak yerleştirilmesinin hedeflendiğini emekçilerin köleleştirilmek istendiğini ifade etti.

(DİHA)

MERSİN'DE BARIŞ MİTINGİ

Mersin'de 30 Kasım 2003 Pazar günü DEHAP'ın organize ettiği Barış İçin Demokratik Çözüm mitingi yapıldı. Saat 12:00'de Metropol miting alanında yapılan mitingde yaklaşık 3 bin kişi katıldı. Tertip Komitesi'nin ve Akdeniz Belediye Başkanı M.

Fazıl Türk'ün sık sık barış çağrısı yaptığı mitingde devlet yine gerçek yüzünü gösterdi. Sık sık kitlenin arasına girerek provokasyon yaratmaya çalışan polis, kitlenin taşlı sopalı saldırısı ile karşılaştı. KADEK'lilerin "PKK ile doğduk, KADEK ile dirildik, KHK ile özgürleşeceğiz" pankartını açtığı mitingde "Biji serok Apo, Biji Serhıldan", "Kürdistan faşizme mezar olacak" sloganları atıldı. Mitingde ayrıca "Yaşasın halkların kardeşliği" yazılı İşçi-köylü imzalı pankart açıldı. Partizan kitlesi mitingde sık sık "Kürt ulusuna özgürlük halk savaşı ile gelecek", "İşgale değil direnişe ortak ol", "Gençler dağlara Partizan iktidara", "Umutun adı TKPML Halk Ordusu TİKKO TMLGB" sloganlarını attılar. (Mersin)

ÇIKTI
KİTAPÇILARDA
VE ILPS
TEMSİLCİLİKLERİNDE

ABONELİK ŞARTLARI

6 AYLIK: 10.200.000 • 1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayinevimize faksınız ya da postalayınız. Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

✓ŞARON ROMA'DA PROTESTO EDİLDİ

İtalya Başbakanı Silvio Berlusconi'yle temaslarda bulunmak üzere İtalya'nın başkenti Roma'ya giden İsrail Başbakanı Ariel Şaron, protesto gösterileriyle karşılandı. "Savaşı, işgali ve duvar inşasını durdur" yazılı pankart taşıyan göstericiler, İsrail'in işgal ettiği Filistin topraklarından çekilmesini istedi.

Protestocular, Filistin topraklarında inşası süren güvenlik duvarını da kınadı. Şaron ve Berlusconi'nin görüşme sonrası yapacağı basın toplantısının iptal edilmesi de dikkat çekti.

✓TAYLAND'DA ABD ELÇİLİĞİNE SALDIRI

Tüm dünyada halkların nefretini kazanan ABD emperyalistlerine ait kurumlar dünyanın çeşitli yerlerinde saldırılara maruz kalıyor. Bu saldırılardan biri 20 Kasım günü Tayland'da meydana geldi. Kuzeydeki Chiang MAI kentindeki ABD Konsoloslukuna atılan molotof kokteylin, yetkililerin verdiği bilgilere göre elçiliğin duvarına çarparak patlamaması üzerine herhangi bir kayıp gerçekleşmedi. Ancak ABD'nin yarattığı öfkenin ifadesi olarak yarattığı etkinin önemli olduğu saldırıyı üstlenen ise olmadı.

✓ABD HALKI FBI'DAN RAHATSIZ

ABD'de, hükümetin savaş politikalarına karşı artan protestoları kontrol altında tutmak isteyen Federal Araştırma Bürosu FBI'ın çalışma yöntemleri, sivillerde tedirginlik yaratıyor.

ABD vatandaşları, 1960'lı yıllardaki gibi, geniş bir casus denetimi altında kalma olasılığından rahatsız durumdadır.

FBI, ABD'de düzenlenen savaş karşıtı gösterilerde kullanılan taktikleri ve bunların uygulanması için kurulan eğitim kamplarını incelemeye aldı. FBI casuslarının, bu kapsamda, sivil toplum örgütlerinin toplantılarına katılarak, muhalif fikir belirtenleri fişlemesi ise, ABD vatandaşlarının tepkisini topluyor.

1960 ve 70'li yıllarda kullanılan, casuslar aracılığıyla gözleme, fişleme ve temel bazı özgürlükleri yasaklama yönteminin, tekrar ülke geneline yayılmasını umduklarını söyleyen sivil toplum örgütleri, düşünce özgürlüğü için mücadele edilmesi gerektiğini dile getiriyor. Öğrencilerin, muhalif görüşlü akademisyenleri ihbar etmesini sağlayan İnternet sitelerinin kurulması ve sivillerin kütüphane kullanımının bile elektronik yöntemlerle takip edilmesi, FBI'ın düşünce üzerindeki casusluğuna örnek olarak gösteriliyor.

İŞÇİ-KÖYLÜ
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

Yurtdışı Hesap Numaraları
Sema Gül
Euro Hesabı
Ziraat Bankası
İstanbul Aksaray Şubesi: 0 751 00 38 65 97 00 00 009
Halk Bankası
Laleli Şubesi: 3474/63487
Vakıf Bank
Valide Sultan Şubesi: 401 20 35

Gerçek teröristler halkı katledenlerdir

Terörist olarak nitelendirilip bastırılması düşünülen güçler emekçiler, devrimciler, komünistlerden başkası değildir. Bunun örnekleri dünyada ve Türkiye’de yapılan katliamlarla birçok kez görülmüştür. Yine haksız savaşlar, işgaller de bu örnekler arasındadır. Egemen güçlerin amacı sınıflar ortadan kalkana kadar devam edecektir. Bu anlamıyla egemenlerin gerçek yüzünü son saldırılarla bir kez daha göstermek sorumluluğunu taşımamız gerekmektedir.

İstanbul son 20 gündür oldukça yoğun geçen tartışmalar ve “komplo teorileri” ile çalkalanıyor. İstanbul’daki saldırılarla gündeme gelen bu komplo teorileri sadece İstanbul’da kalmadı ve Türkiye’nin ve dünyanın gündemine oturdu. Aslında pek de şaşırmamız gereken teoriler bunlar. **“Teröristler yine iş başındaydı... Masum insanlar hedef olarak gösteriliyordu... Teröristlerin başını Kürtler çekiyordu... Teröristler ülke dışından geliyordu... İslami terör kendi ülkelerinde yapamadıkları eylemleri ülkemizde yapıyordu... Terörün amacı masum insanları katletmekti...”** ve burada sayamayacağımız daha birçok teori. İlk saldırıların olduğu gün ABD ve İngiltere’den müdahaleler gecikmemiş ve derhal güvenlik önlemlerinin artırılması istenmiştir. İkinci saldırıların olduğu gün ise sadece Türkiye’de değil İngiltere ve ABD’de de yoğun güvenlik önlemleri alınmaya başlamıştır. Beyaz Saray’ın herhangi bir açıklama yapılmadan kapatılması, İngiltere’de başta HSBC olmak üzere birçok devlet kurumunun da kapatılması bu örnekler arasında. Emperyalist ülkeler korkularını saklamaktan çekinmemişlerdir. Bu korku gariptir ki bizzat kendilerinin yarattıkları **“terör”** tarafından yaratılmıştır. Öyle ki artık 11 Eylül saldırılarında Usame Bin Laden’in nasıl ortaya çıkarıldığı, son olaylarda ise El-Kaide örgütünü kimin yarattığı çok açık bir şekilde ortadadır. Gelelim son günlerde çevremizde olan

olaylara... Saldırıların hemen akabinde estirilen gerçek teröre(!) Emperyalistler ve onların sözcüsü yerli uşaklarına göre **“terör”** vuruyordu. Peki bunun karşısında vurulacak olan hedef ne olmalıydı? Bunun cevabını yukarıda da bahsettiğimiz gibi halkımız yaşayarak çok kez gördü. Sadece ülke özgülüğümüzde değil bunu dünya halklarının katledilmesinde de gördü. En bariz örneğini dün 11 Eylül’den hemen sonra Afganistan’da, bugün Irak’ta hala görmektedir. İstanbul’daki saldırıların gerçekliğinde ise adeta sıkıyönetim uygulamaları ile yaşadık. Saldırıların olduğu gün hemen başta İstanbul ve Ankara olmak üzere bir dizi değişikliklere gidildi. Cumhuriyet ve DGM Başsavcılıkları derhal değiştirildi. **Bu değişikliğin altında yatan gerçeklik ise saldırılar sonrasında gözaltına alınan kişileri özel olarak incelemenin gerekliliği(!)** Yine İstanbul’da birçok semtte arama noktaları oluşturuldu. HSBC bankalarının bulunduğu her semte ve bankamatiklerin olduğu yerlere özel olarak güvenlik birimleri yığıldı. Buralardan geçen her kişi **“özel”** uygulamalara tabi tutuldu. Levent’te cadde üzerine park eden bir minübüsün ön camında İslami bir kitabın bulunmasını gören özel birimlerin, minübüs içindeki yaşlı çifti sorgulamaları buna bir örnek. Saldırıların sonrasında başlatılan gözaltı furyası sonrasında tutuklamalar ise her gün artarak devam ediyor. Tutuklananların kimlik bilgileri ise ayrı bir özel uygu-

lama nedeni oldu. Birçok kişinin Bingöl nüfusuna kayıtlı olması bu il ve bu il özgülüğünde Kürtlere yönelik bir uygulamayı getirdi. Artık Bingöllü vatandaşlar da ikinci bir potansiyel suçlu kapsamında. Özel uygulamaların önümüzdeki günlerde devam edeceği büyük bir gerçeklik. Gerçek teröristlerimiz bunu emekçi halkımız üzerinde yıllardır uyguladı ve bu olayların ardından da uygulamaya devam edecekler. Çünkü onların amacı gündeme oturan bu saldırıların ardından esasta kendine yönelen her hareketi bastırmaktır. Bugün yine Bingöl’de sıcak çatışmaların haberini almamızı tüm bu olaylardan bağımsız tutamayız. Egemen sınıflar bu saldırılarla sınıfsal hareket etmektedir. Kendi egemenliğini sallantıya uğratabilecek güçlere yönelecek ve bu güçleri **“terör”**, **“masum insanları katlediyorlar”** vb. söylemler şeklinde emekçi halkımız gözünde meşrulaştırmaya çalışarak yok etmeye çalışacaktır. İstanbul valisinin saldırılardan sonra basına yönelmesi ve sansür uygulamasını dile getirmesi de yine bu gelişmelerden bağımsız tutulamaz. Kendine muhalif gördüğü öncelikli olarak basını susturmaya çalışacak, daha sonra da tüm karşı görüşlerin sesi olduğunu düşündüğü kurum ve güçlere saldırılarını yoğunlaştıracaktır. Terörün başı olarak gösterdiği her kesime saldırıların devam edeceğini hepimiz önümüzdeki günlerde geçecek özelleştirme yasaları ile de göreceğiz. Gündemi terör saldırıları ile meşgul

eden egemenler halkımızın kafasını karıştırmaya çalışacak ve bu arada da bir bir özelleştirme yasalarını geçirmeye devam edecektir. Tabii bunun yanında hak almaya, haklarını korumaya çalışan emekçilerin eylemlerini de **“terör”** yaftası yapııştırarak bastırmaya çalışacaktır. Bir yandan da **“terörün anayurdu”** dediği Kürt halkına ve halk savaşını sürdüren gerilla kuvvetlerine de yine aynı yaftayı yapııştırarak saldırıya devam edecektir. Bunun son örneği devletin **“terörist avı”** adı altında yürüttüğü operasyonlarda T. Kürdistanı ve Karadeniz’de gerillalara yönelik askeri operasyonlarda 17 HPG gerillasının katledilmesi. İstanbul’daki bombalı saldırılarda timsah gözyaşları dökenler Bingöl, Ordu ve Hatay’da katledilen HPG gerillalarını en iğrenç işkencelerden geçirdiler. Ordu’da şehit düşen gerillaların ailelerinin anlatımlarına göre, cesetlerin çeşitli yerlerinde darp izleri bulunuyor ve gözleri oyulmuş. **“Terörle mücadele”** adı altında yapılan tüm bu katliamlarla yitirmeyen TC, önümüzdeki dönemde halkın kurtuluşu için mücadele eden insanlara yönelik daha büyük saldırılara hazırlanıyor. İstanbul’daki saldırıları bahane eden TC, iki üst düzey yöneticisini ABD’ye göndererek **“terörle mücadele”** ile ilgili efendisinden emirler alacak. Adalet Bakanı **Cemil Çiçek** ve Dışişleri Bakanlığı Müsteşarı **Uğur Ziyal** ABD ziyaretinde ABD’nin 11 Eylül’den sonra **“anti-terör”** politikasını çizenler arasında yer alan ABD Adalet Bakanı **John Ashcroft** ile **“terör”** konusunu görüşecekler. 11 Eylül’den sonra ABD’nin **“anti-terör”** yasalarının öncülerinden olan ve **“terörist”** yaftasıyla yakalanan insanları işkencelerden geçiren John Ashcroft ile yapılacak görüşmeden çıkacak tek sonuç, **ülkedeki muhalefete yönelik saldırıların daha da yoğunlaşması olacaktır.**

Egemenlerin tüm bu amaçları karşısında bizlerin yapması gereken kendi amacımızı daha net ortaya koymak ve devrimci şiddetin meşruluğunu, silahların egemen sistemi ortadan kaldıracığını daha fazla bilince çıkartmak olacaktır. Bu bilinci kitlelere taşımak ve saldırılardaki esas hedefin halkların olduğunu göstermemiz olacaktır. Egemen sınıfların başlattığı ideolojik ve fiili saldırılarına politikamızda ve ideolojimizdeki ısrarımızla cevap verebildiğimiz oranında **“gerçek terörü”** ortadan kaldırabiliriz.

Sınıfsal Bakış

ŞİDDET VE TERÖR

Dönemin Genelkurmay 2. Başkkanı Org. Yaşar Büyükanıt, 11 Eylül'den (2001) kısa bir süre sonra, bir sempozyumda (Savunma Sanayi Fuarı-Ankara) yaptığı konuşmada, *"Yaşadığımız çağın vebası terörizmdir. Ve veba gibi bulaşıcıdır. Unutulmamalıdır ki, bu mikroba kucak açanlar er ya da geç bu hastalıktan nasibini alacaklardır. Terörü desteklemek de bir insanlık suçudur. Terörist neyse, terörü destekleyen de odur"* derken hiç kuşkusuz bekçiliğini yaptığı sisteme karşı yürütülen ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerini esas alıyordu. Bu ve benzeri konuşma ve vurgular, 2.Bush'un *"terörizmle savaş"* borusunu çalmasıyla, dünyanın pek çok yerinde, kampanyaya katılım amacıyla yapılmaktaydı.

90'lı yıllarda olgunlaştırılan ve 21. yüzyıla ilişkin emperyalist projelerde temel doktriner bir konsept olarak yer verilen *"terörizm"*; emperyalizme, faşizme ve gericiliğe karşı yürütülen halk savaşı ve silahlı mücadele pratiklerindeki *"şiddet"* unsurundan hareketle, başta komünistler ve devrimciler olmak üzere, bütün muhalifleri kapsayan bir içerikle tanımlanıyordu. Her ne kadar uluslararası sözleşme ve bildirilerde ortak bir tanımda uzlaşmadıkları söylenilmekteyse de bunun doğru bir ifade olmadığı görülmelidir. Çünkü bu sistemin birer parçası konumundaki *bütün* devletlerin hukuk düzenleri, *"terör suçu"* ile ilgili birbiriyle öz olarak aynı tanım ve düzenlemelere sahiptirler. Kaldı ki uluslararası alandaki *"tanım uyumsuzluğu"* diye sözü edilen durum, en azından 11 Eylül'ün ardından BM GK'nin aldığı 1373 sayılı kararlarla giderilmiş durumdadır.

Burjuva demokrasisinin "en ileri" örneklerinin *"özgürlük ve demokrasi"* sınırı, *"şiddet"* unsuru ile çizilmektedir. Devrim, düpedüz kitlesel bir şiddet hareketi olduğuna göre, rejimin korunması da bu *eksende* ele alınmak zorundadır. Şiddetin devletle kazandığı örgütlü biçimin faşist bir karakter taşıdığı veya kazandığı, tam da bu nedenle silahlı mücadele biçimlerinin sınıf savaşımında *esas* kılındığı şartlarda, bu durum daha nazik bir özellik arz etmektedir. Dolayısıyla, devrim ve direnişin barışçıl olmayan mücadele biçimlerini *devrede tuttuğu* bütün

durumlarda, *"şiddet"* kullanmanın meşruiyetinden söz ediyoruz demektir.

Şiddet, sosyal bilimler literatüründe kanımızca en kapsamlı tanımını Yves Michaud'un şu cümlesinde bulmaktadır:

"Bir karşılıklı ilişkiler ortamında taraflardan biri veya birkaçı doğrudan veya dolaylı, toplu veya dağınık olarak, diğerlerinin veya birkaçının bedensel bütünlüğüne veya törel ahlaki/moral/manevi bütünlüğüne veya mallarına veya simgesel ve sembolik ve kültürel değerlerine, oranı ne olursa olsun zarar verecek şekilde davranırsa orada şiddet vardır."

Bunun tarihsel süreçte, sınıfların ortaya çıkmasıyla yaygın/gelişkin ve organize bir hal aldığı biliyoruz. Devletin kendisi başlıbaşına şiddetin kurumsallaşmış bir ifadesidir. Egemen sınıflar *yönetme biçimlerini*, iktidarlarının devamı uğruna, tehditin boyutlanmasına yani sınıf mücadelesinin seyrine göre şiddete daha fazla başvurmak suretiyle oluşturmuşlardır. Ve çok yalın bir gerçektir ki ezilen sınıflar da aynı yöntemle karşı koymayı benimsemek durumunda kalınca, *"şiddet"*in sınıf mücadelesinde *en etkili unsur* haline gelmesi söz konusu olmuştur.

Proletarya, insanlığı kurtuluşa götüren yolda ilerlerken şiddete başvurmak *zorundadır*. Bu sınıf mücadelesinin getirdiği bir tercihtir. Devrimler bu olgunun ileri boyutta sergilendiği bir alt üst oluşu simgeler. *Proletarya diktatörlüğü*, bunun bir devlet biçimi olarak karşı devrimci sınıflara karşı örgütlü tarzını yansıtır. Şiddet, sınıfsal tüm olgular gibi, *ancak* sınıfların ortadan kalkmasıyla, bir araç olarak gereksinilmeyeceği için yeryüzünden silinebilecektir. Şiddetten bahsedilirken yukarıdaki geniş tanımda ortaya konduğu gibi *sadece* fiziksel bir olgudan söz ediyoruz.

15-20 Kasım eylemleri vesilesiyle, *"her türlü şiddete karşıyız"* sloganıyla verilmek istenen mesaj, tıpkı Afganistan'a Irak'a yönelik saldırı/savaş esnasında *"bütün savaşlara hayır"* denilerek anlatılmaya çalışılanla aynıdır. Emperyalistler ve faşistler her türlü terör ve şiddeti en vahşi yöntemlerle, en acımasız tarzda, en ileri boyutta, pervasızca ve azgınca uygularken, üstelik bunu

kendi hukuklarını bile çiğneyen bir gözü dönmüşlikle sergilerken, kendilerine yönelik şiddeti ve savaşı ve daha da ileri giderek her türlü direnişi ve karşı duruşu *"terör"* olarak tanımlayıp *"suç"* kategorisine sokuyorlar. "Suç" denildiğinde ise ceza gündeme gelmekte ve bu kapsamda devreye *imhadan tecrite* şiddet ve terörün en ileri biçimleri girmektedir.

Onların ideolojik saldırı kampanyasında rol almak da *her zaman* olduğu gibi her renkten reformist ve revizyoniste düşmektedir. Devrimlerin geçersizliği, silah kullanma ve şiddete başvurmanın egemenlerin tekeline bırakıldığı bir *lanetleme* propagandasıyla işlenmekte; "barış ve kardeşlik" temaları, yalvarmayla, dilenmeyle *"hak elde etme"* yolunun empoze edilmesiyle birlikte boyun eğme ve teslimiyetin adı olmaktadır.

Her türden şiddetin kaynağı *sınıflı* toplum düzenidir. Her türden terör bu zeminden beslenmekte, halka zarar veren, korku ve yılgınlık yaratan bütün eylemler kim tarafından yapılır veya yaptırılırsa yaptırılınsın, *bu sistemden* kaynaklanmaktadır. Katliamlar, kıyımlar, her türlü baskı ve şiddet, *şiddeti* körüklemektedir. Bunun devrimci bir biçim olarak egemenlere yönelmesi onların sonunu getirecek *yegane* yoldur. Ancak çok çeşitli planlarının gereği olarak bunun kendilerince yaptırılması bir yana, kontrolleri dışındaki bir takım örgütler (her türden motif kullanımı çıkabilmektedir) tarafından *karşı-devrimci anlayış ve yöntemlerle* yapılması halinde de bir biçimde karlı çıkan yine emperyalistlerin kendisi olmaktadır.

Sorun, intihar eylemlerinin biçim olarak tercih edilip edilmeyeceği değil, bu eylemlerin yöneldiği hedefler ve eylemin halka zarar verip vermemesiyle ilgilidir. Komünistler, şiddeti, silahlı eylem biçimlerini devrim mücadelesinin bir *unsuru/yöntemi* olarak benimsemiş ve kullanmışlardır. Bugün de kullanılmaktadırlar ve bundan sonra da kullanacaklardır. Bizimki gibi ülkelerde silahlı mücadele, halk savaşı stratejisinin *temel* biçimidir. Bu çerçevede düşman hedeflerine yönelik askeri eylemler mücadelenin *önemli* bir parçası olarak işlev görürler. Bu tip eylemlerin şartların gerektirdiği durumlarda *"intihar"* tarzında gerçekleştirilebileceğinin de tarih boyunca sayısız örneği verilmiştir.

Ama *esaslı bir kriter* vardır ki, o da, halka zarar vermemek için *azami* özen ve çabanın gösterilmesidir. Halka zarar vermemek, halk uğruna

savaşanlar için *yaşamsal* bir ölçütür. O nedenle, hedefin isabetli seçiminin yanı sıra, masum kişilerin kayba uğrama olasılığının ciddiyeti, bir eylemin hedef ne olursa olsun *ta-yin edici* noktasıdır. Komünistler kendilerini feda etmekten kaçınmazlar, kaçınmamışlardır. Ancak, halktan insanları feda etme gibi bir *tasarrufta bulunma hakkına* sahip olduklarını hiçbir zaman ve hiçbir koşulda düşünmemişlerdir. Bu nedenle de gerçekleştirecekleri eylemlerde sadece hedefi seçerken değil, aynı oranda halktan kişilere zarar verip vermeme konusunda *hassas* davranmayı *esas* alırlar.

Halk düşmanları *şiddet ve zor* sayesinde ayakta dururlar. Bu yöntemleri temel alarak oluşturdukları mekanizmalarla egemenlik sürmektedirler. Bundan dolayı da şiddete maruz kalacaklardır. Bu mekanizmaları ancak *şiddet* yoluyla parçalanacaktır. Ancak bu yapılırken karşı-devrimci şiddetin zaten esas hedefi olan halk kitleleri, devrimci şiddetin *do-laylı* da olsa mağduru haline getirilemez.

Komünistler hedefleri konusunda da *titizdir*. Zamanlaması, mücadeleyi/savaşı ilerletici rol oynaması, teşhir olmuşluğu vb. kıstaslar bir yana, hedefin *açık ve belirli* olmasını şart bilirler. Dini sembollerini, tapınakları, ibadet yerlerini *asla* hedef almazlar. Doğru hedefler varken dolaylı noktalara vurmazlar. Yasak savma türünden *kolaycı* işlerle uğraşmazlar. Düşmana zarar vermeyen, kitleleri aldatıcı, politik yöneltici, karartıcı, saptırıcı, daraltıcı hedefler seçmezler. Eylemlerini sınıf mücadelesinin bir parçası olarak ele alır, o anlamı yükleyerek gerçekleştirirler. Devrimci eylemler *net* mesajlar içerir. Eylemlerini *açıkça* üstlenmekten ve bunu gerekçelendirmekten de kaçınmazlar. Nihayetinde silahlı ajitasyon ve propaganda faaliyetinin gereğini, politik savaşım-larında özenle yerine getirirler.

15-20 Kasım eylemlerini; eylem biçimi, hedef seçimi ve "terör" adı altında her türden şiddetin lanetlenmesi açılarından değerlendirmeye çalıştık. Sonraki yazılarımızda bu eylemlerin diğer boyutlarını ele alacağız. *"Türkiye'nin 11 Eylül'ü"* benzetmesinin, *"müslüman-demokrat model"* tartışmalarının yinelenmesinin, Irak'taki direnişle kurulan bağların, İslamcı örgütlenmelerin işlevinin ve dahası Bush'un *"terörizmle mücadelede yeni cephe"* sözlerinin bütünlüklü ve doğru analizlerinin yapılması, politik yönelimimiz/taktiklerimiz açısından hayli önem kazanmaktadır.

“Yaşanan sorunlar tüm emek cephesini ilgilendirmektedir”

Üç Ambar işçisinin ölümleri sonrası komisyondaki sendikacı arkadaşlarla yaptığımız görüşmelerde sorunu daha yakından izleme fırsatımız oldu. Topkapı'da Ambar işçileri ile görüştük. Nakliyat-İş'le, TÜMTİS'le görüştük. Burada edindiğimiz ilk somut bilgi şudur: Topkapı Ambarlar'da: Çalışan işçiler belirli bir süreden beri TÜMTİS'le sorun yaşaya gelmişler. Çelişkilerin yoğunlaşmasından sonra istifa etmeye başlamışlar. Yedi yüz-sekiz yüz kişinin istifası bir günde olmuş Nakliyat-İş ise işçilerce aranıp bulunmuş ve bu sendikaya geçilmesi de işçilerin

çoğunlukça kendi iradeleri ile olmuş.

Daha önce de kavgalara varan olaylar TÜMTİS saflarında iken yaşanmış, ancak ölümlere varan olay istifalardan sonra, Nakliyat-İş'e geçişten sonra olmuştur. Ölümlere varan olay, tehditler, dövmele ve belli bir hazırlıktan sonra yaşanmış. Bilgi ve izlenimimizi özetlememiz gerekirse:

* İşçilerle TÜMTİS arasında belirli nedenlerden dolayı gerginlikler, çelişkiler başlamış, kavgalar olmuş, TÜMTİS yöneticileri dövülmüş, ve işyerlerine bırakılmamış ve kovulmuşlar.

* Belli bir süreden sonra işçiler toptan TÜMTİS'ten istifa etmişler ve kendi iradeleri ile Nakliyat-İş'i çağırarak üye olmuşlar. Bu yönelimin örgütleyicileri, yine TÜMTİS İstanbul şubesi yöneticileri ve temsilcileri olmuşlar.

* Burada çalışan işçilerin hemen hemen tümü bir bölgenin insanlarıdır, aralarında feodal ilişkiler yoğunudur.

* Ölümlere varan olay, TÜMTİS'ten istifa sonrası işçilerin Nakliyat-İş'e üye olmaları üzerine TÜMTİS yanlılarınca istifacı işçilere yapılan tehdit ve saldırılar sonrasında olmuştur.

* Olay günü iş yerine hazırlıklı gelinmiş, ölümlere varan olaylar bu hazırlık ekseninde gelişmiş.

* Bu süreçte istifaları engellemek isteyen TÜMTİS, işçileri tehdit ve baskılarla istifadan vazgeçirmeye çalışmış, başarısızlığınca da bu olay gelişmiş.

* TÜMTİS'in bu tutumlarına karşılık, Nakliyat-İş de soruna sekte, saldırgan bir tutum ve üslupla yaklaşmış, olayların tırmanmasına her iki tarafta çanak tutmuştur.

Sonuç olarak: Bu yaşanan olaylar işçi sınıfına geri dönülmez acılar vermiştir, sınıf güçlerini derinden etkilemiş ve sendikal mücadelede kötü bir geleneğin başlamasının önünü açmıştır. Dolayısıyla **bu yaşananlar sadece taraf iki sendikayı ilgilendirmemektedir.** Emeğe değer veren, insanca yaşamak isteyen, çıkarsız ve sömürsüz dünya talepleri olan bizleri de çok yakından ilgilendirmektedir. Bunlar yaşanıyor ve halen çözülememişse, çözülmesi için de yeterince çaba sarf edip, bir aşama kaydedemiyorsak, taraf sendikaların ve sınıf güçlerinin şapkalarını önlerine koyup ciddi ciddi düşünmeleri gerekiyor!

Biz sınıf sendikacılığı iddiasında olanların görevi sadece bir yeri örgütlemek değil, aynı zamanda demokratik bir yönetimle yönetmeyi de başarmamız gerekiyor. Örgütlediklerimize güven aşılamamız gerekiyor. Onlar için var olduğumuzu göstermemiz gerekiyor, Bunu sağlayamazsak örgütlülüğü de sağlayamayız. İşçilerin iradelerine saygılı olmalıyız, istedikleri sendikayı seçmelerine razı olmalıyız. Yeter ki gittikleri yer emek cephesinde bir yer olsun. Zira sendikalar işçiler için vardır. Buna her kesin uyması doğru bir tutumdur. (İstanbul)

Emek inin G ndemi

STATÜKO MU, DEĞİŞİM Mİ?

Uzun süredir işçi sınıfına yakın kimlikleriyle bilinen TÜMTİS ve NAKLİYAT-İŞ sendikaları arasında, faaliyet gösterdikleri iş kolundaki işçilerin örgütlenmesinde ciddi sorunlar yaşanmaktadır.

Bu sorunlar, başta İstanbul-Zeytinburnu Ambarlar'da ve taşımacılık iş koluna bağlı değişik illerde bulunan iş yerlerine de yansıyan ve İstanbul'da 3 işçinin ölümü, diğer illerde ise çeşitli yaralanmalara yol açan boyuta varmıştır. Bu halyle sermaye kesimlerini ve her türlü sınıf düşmanı güçleri ellerini ovuşturarak güldüren, ama sınıf güçlerini bir o kadar derinden yaralayan ve etkileyen olaylar halini almaya başlamıştır.

SORUN TEK TARAFLI BİR SORUN OLARAK DEĞERLENDİRİLEMEZ!

Her iki taraf açısından da haklı yönler olmasına rağmen, bir yandan sürece “kan” buluşturan, işçileri katletme noktasına varılan saldırılar halini alması ve saldırılardan vazgeçilmemesi, bir yandan da TÜMTİS gibi ilerici bir sendikanın tabanına dönük örgütlenme çalışmaları ile bu sendikanın örgütlü bulunduğu hemen her işyerinde örgütlenmeye yönelerek, örgütlü işçileri sendikadan istifa ettirme yaklaşımları hiç de doğru ve sınıf çıkarlarına denk düşen yaklaşımlar değildir. Peşinen bunun tespit edilmesi zorunludur.

Elbette Zeytinburnu Ambarlar'da işçilerin TÜMTİS yönetimine olan haklı tepkileri temelinde başlayan istifaları ve NAKLİYAT-İŞ'e geçme girişimleri işçilerin demokratik hakları iken; bu hakkı engellemek için işçilere yapılan tehditler ve ölümlere varan saldırıların gündeme getirilmesinin mazur görülebilecek bir yanı yoktur ve olmaz da! Emeğin Partisi, Evrensel ve çevresinin desteğinde TÜMTİS adına kimi güçlerce bu süreçte yapılan olumsuz “müdahale”, kötü bir geleneğin başlamasına örnekler oluşturması ve sonraki sürecin gelişmesinde kilometre taşı olması bakımından da önemli görülüp, mahkum edilmesi gerekmektedir.

Sorunun bir yanını oluşturan TÜMTİS merkezli saldırılardan bahsederken, diğer yanını oluşturan NAKLİYAT-İŞ merkezli karşı tepkiler ve süreci tırmandıran sol sekte yaklaşımları ile soru-

na grupçu bir karakter kazandığının altını çizmek gerekiyor. Evet, işçilerin NAKLİYAT-İŞ'e (nedenleri ne olursa olsun) geçişleri, orada irade oluşturmaları en demokratik hakları olarak savunulur; bu hakkın kullanılmasına dönük saldırılar haksız ve düşmanca olarak değerlendirilirken, bu süreci olumsuz tırmandırmanın da “hesap soracağı”lı intikam yeminleri eşliğinde karşı tepkilerinde sürece pek hizmet etmediğinin altını çizmemiz gerekiyor. Geline aşamada sorun salt bir işyerinde olan gelişmeler olmaktan çıkmış, iradi olarak bir sendikanın -NAKLİYAT-İŞ'in -diğer sendikaların- TÜMTİS'in -bütün örgütlü alanlarına dönük müdahalesi ve giderek bu sendikanın varlığını tehdit eder noktaya evrilmiştir. Bu da en az diğeri kadar önemli ve sınıf karşıtı bir yaklaşımdır. Reddedilmelidir ve mahkum edilmelidir.

Bu süreçte her iki kesimin ciddi anlamda hataları ve sorumlulukları olmasına rağmen, 3 işçinin katline varan saldırıları gerçekleştiren tarafın yangına körükle gider misali davranması bağlamında daha bir sorumluluğu olduğunu vurgulamak zorundayız. Zira bu saldırıyı yapan güçlere karşı hayırhah tutumlarla hareket eden Emeğin Partisi, Evrensel, TÜMTİS vb.ce bunun kınanamaması, telin edilmemesi ve değişik işyerlerinde benzer saldırılarla tekrar edilerek, türlü demagojik çarpıtmalarla savunulur olması, bu sorumluluğu daha da artırmaktadır.

Devrimci Demokratik çevrenin, sürecin değerlendirilerek, sorumluların ortaya çıkarılarak cezalandırılması ve özeleştirilmesi yönündeki talepleri bugüne kadar karşılanmamıştır. Her iki sendikanın bağlı oldukları TÜRK-İŞ ve DİSK konfederasyonları da soruna doğru ve sınıf çıkarları temelinde bakmak yerine, faydacı ve sekte yaklaşımlarla yaklaşarak sorunu daha da tırmandırılmışlar ve tarafları adeta cesaretlendirmişlerdir. Sorunun çözümü yönünde kimi devrimci sendikacılardan oluşturulan komisyonun da sorunun çözümüne yönelik harcadığı çabalar ve değerlendirmeleri kamuoyuyla paylaşmaktan uzak kalması, çeşitli etkilenmelerle edilgen davranması, sürecin olumsuz tırmanış göstermesine etkide bulunmuştur. Üstelik bir de başta Evrensel gazetesi olmak üzere, karşılıklı yayınlarla kışkırtma yayın

pratiğiyle sorun kangrene dönüşmüştür.

Sendikalar arasındaki örgütlenme sorunlarına ilişkin doğru yaklaşım nasıl olmalıdır ?

Konuya ilişkin uzun uzadıya sözler sarf etmenin artık bir gereği yoktur. Düşüncelerimizi özetleyerek aktarmak istiyoruz :

1) **Aynı iş kolunda faaliyet sürdüren sendikaların, birbirlerinin örgütlü bulunduğu işyerlerinde yeniden örgütlenme çalışması yapmalarını ilke olarak doğru görmüyoruz.** Her sendikanın örgütsüz işyerlerini tespit ederek oralarda örgütlenme çalışmaları yapmaları en doğru tutumdur.

2) Sendikalar arasındaki rekabet aynı ve bir işyeri üzerinde değil, farklı örgütsüz iş yerlerinde yapacakları örgütlenme çalışmaları ve oralarda sağladığı haklar ve kazanımlar ekseninde; hakları geliştirici, mevzileri artırıcı, sınıf mücadelesini ivmelendirici, birlik ve dayanışma ruhu yaratıcı ve geliştirici, emek cephesini güçlendirici bir anlayış ve pratik yaklaşımıyla ele alınmalıdır.

3) **Bir sendikadan istifa edip/ettirilip diğer bir sendikaya (hele iki sendika da demokratik cephedeysen) üye yapılmasına da ilke olarak karşıyız.**

Ancak satılmış, işbirlikçi, faşist yöneticilerin sermaye güçleriyle birleşerek sınıfa saldıran ve haklarını ortadan kaldıran pratiklerinin çizgi halini aldığı sendikalardan istifa ederek “daha iyi” bir sendikaya üye olma istekleri makul ve haklı kabul edilebilir bir istek olmasına; bunun karşısında her hangi bir engel çıkarılmaması gerekmesine rağmen; yine de mevcut sendikada kalıp, orayı dönüştürme ve faşist, işbirlikçi sol sendikacıları sendika yönetimlerinden alaşağı ederek, buraları sınıfın gerçek mücadele mevzileri ve ekonomik-demokratik hak örgütleri haline getirme mücadelesi verilmesi önerilmelidir.

Bütün bunlar yapıp sonuç alınamamışsa ya da bu tür bir mücadelenin imkanı yok yada ortadan kaldırılmışsa, mevcut mevzi sınıf mücadelesi olma yerine, sermaye güçlerinin “cephe gerisi” haline getirilip, ihanet ediliyorsa, sınıfın sendikal olanakları artık üyeler yerine, açıktan sendikacıların kişisel çıkarlarının hizmetine sunulmuşsa, bu durumda mevcut örgütlü sendikadan istifa edip, “iyi bir sendika”ya geçme istekleri desteklenir, teşvik edilir ve bu yönde mücadele edilir; verilen mücadeleye önderlik edilir. Buna kayıtsız kalınmaz. Bu yönlü örnekler sendikal tarihte mevcuttur.

4) **İlke olarak işçilerin özgürce sendika belirleme demokratik istem ve iradelerine ipotek konulamaz.** Eğer sendikanın üyeleri haklı gerekçelerle (zorla değil) kendi iradeleriyle istifa edip, başka bir sendikaya üye olmuşlarsa, buna diyecek bir şey olamaz (Zeytinburnu Ambarlar benzer bir örnektir). **Bu süreçte her iki sendikanın üyeleri bulunuyor ve bir yetki sorunu ortaya çıkmışsa, konuyu TÜMTİS ve NAKLİYAT-İŞ örneğinde olduğu gibi engelleyici, saldırgan, tırmandırıcı ele alma, ya da mahkemelerde sürüncemeye, karmaşa dolu bir sürece bırakmak yerine, bütün işçilerin ortak iradesinin ortaya çıkacağı “işyerinde sandık kurup” işçilerin referandumla sendikalarını belirleme hakları tanımalıdır.** 5) Zeytinburnu Ambarlar'da ve diğer bir-iki işyerinde TÜMTİS'ten istifa ederek, NAKLİYAT-İŞ'e geçme istekleri ve üye olmaları (nedenleri ne olursa olsun) demokratik bir hak, buna rıza ve saygı gösterilmelidir. Oysa buna tahammül etmeyerek, ölümlere kadar varılan saldırılarla bunu engellemeye çalışmak anti-demokratik ve karşı devrime hizmet eden yaklaşımlardır. Bunu ret ediyoruz.

6) Sürecin istifa-saldırı ekseninde cereyan etmesinden sonra NAKLİYAT-İŞ'in, TÜMTİS'in örgütlü bulunduğu bütün işyerlerine yönelik istifa ettirme ve üye yapma, giderek TÜMTİS'in sendikal varlığını tehdit eder noktaya taşınması ve de saldırılar karşısında sağduyulu hareket etme yerine, “intikam” mesajlarıyla sürecin sol sekte yaklaşımlarla “şiddet” noktasına getirilmesi de bir o kadar anti-demokratik ve karşı devrime hizmet eden yaklaşımlardır. Bunu da ret ediyoruz.

Bütün taraf güçler artık gelinen noktada soruna grupçu, hotzotçu, ben merkezci değil, devrimin, işçi sınıfının menfaatleri açısından yaklaşmalı ve bir an önce saldırı ve örgütsüzleştirme girişimlerine son verilmelidir. Bu demokratik hak işçilere rağmen tarafların kendi grupçu, oportünist, sol maceracı sekte yaklaşımlarla ortadan kaldırılamaz. Devrimci demokratik sınıf sorumluluğu soruna doğru temelde yaklaşmayı, sınıf çıkarlarını esas alan ve sorunun çözümünde işçi iradesini tanımayı dayatmaktadır ve emretmektedir. Tarafların buna uyarak süreci sağduyulu ve nesnel açıdan doğru değerlendirmesi, eşitleri-özeleştirme mekanizmasını çalıştırması, saldırganlara tavır alınması, sürecin çözümü açısından tayan edici olacaktır. İşçi sınıfının devrimci demokratik sınıf güçlerinin tek beklentisi de bu yöndedir.

Tarımda örgütlenmeler

Yaklaşık her il, ilçe ve köyde Tarım Kredi Kooperatifleri, Tarım Satış Kooperatifleri, Birlikler ve Ziraat Odalarının temsilcilikleri ve merkezleri olmasına karşın; köylüler üyesi olduğu bu örgütlenmelerde inisiyatif sahibi olamamış, ürettiği üründen payına düşenden hep zarar etmiş, emeği sömürülmüştür.

Sömürü sistemi gücünü, sömürülenlerin bilinçsizliğinden, örgütlü bir güç olmayışından alır. Emperyalizm **"küreselleşme"** sürecinde saldırısını bu güçten alır. Örgütlenmeleri; IMF, DB, DTÖ vb. yapılanmalarıyla paylaşım savaşına hız vererek sömürdüğü ülkelerde kendi eksenini etrafında toplamaya çalışır.

Türkiye'ye DB ilk 1950'li yıllarda kredi anlaşmalarıyla girmiş, o tarihlerden günümüze DB, IMF, DTÖ vb. örgütlenmelerin programları sonucu tarımsal üretimi tasfiye sürecine götüren yasalar çıkarılmıştır.

Bütün bu uygulamalarda köylü adına kararlar alan uşak hükümetler, köylüyü iyice yoksullaştırarak, tarım sektöründe üretimi ve istihdam alanlarını daraltmaya başlamıştır. Kısacası **uşak hükümetler yaptığı anlaşmalarla "örgütlü" emperyalist kurumlara "örgütsüz" olan köylülüğü sömürünün hedefi haline getirmiştir.**

Türkiye'de günümüze kadar gelen ve mevcut yapıları itibarıyla egemenlerin yaptırım yasaları sonucu destekleme ve sübvansiyonlar sağlayan Tarım Kredi Ko-

operatifleri, Tarım Satış Kooperatiflerinin, kredi ve destekleme alımı yapan kurumların 2000 yılından itibaren yasalarında değişiklikler yapılarak bu nitelikleri sonlanmıştır. **Tarım Kredi Kooperatifleri, Tarım Satış Kooperatifleri, Pancar Ekicileri, Sulama ve Su Ürünleri Kooperatifleri, Birlikler (FİSKOBİRLİK, PANKOBİRLİK vb.)** hala mevcut 10.095 adet kooperatife ortak ve üye olan 5 milyonu aşkın köylü vardır. İl ve ilçelerde bulunan 600 Ziraat Odasına 4 milyona yakın çiftçi kayıtlıdır. Ziraat Odasının her köyde bir, ülke genelinde 35 binden fazla delegesi mevcuttur.

Yaklaşık her il, ilçe ve köyde Tarım Kredi Kooperatifleri, Tarım Satış Kooperatifleri, Birlikler ve Ziraat Odalarının temsilcilikleri ve merkezleri olmasına karşın; köylüler üyesi olduğu bu örgütlenmelerde inisiyatif sahibi olamamış, ürettiği üründen payına düşenden hep zarar etmiş, emeği sömürülmüştür. Gelişmiş ülkelerdeki gibi kooperatiflerde demokratik yapıya sahip olmayan, çiftçinin haklarına sahip çıkmayan yöneticileri aracılığı ile bir avuç tefeci tüccara rant sağlanmıştır.

Son zamanlarda çiftçiler kooperatifler ve Ziraat Odaları kanalıyla çözemedikleri sorunları, çıkarılan yasalardaki bir veya birkaç maddeden yararlanarak kurdukları üretici ve yetiştirici birlikleri, dernekleri,

sendikaları ile çözüm yoluna gidiyorlar. Sulama Birlikleri, Köye Hizmet Götürme Birlikleri, Damızlık Sığır Yetiştirici Birlikleri, Köy Kalkındırma Dernekleri, Önder Çiftçi Dernekleri gibi örgütlenmelerde faaliyet yürütmektedirler.

Köylüler bugüne kadar herhangi bir yarar sağlamadıkları; üyesi oldukları kooperatif ve Ziraat Odaları içerisinde demokratik ve ilerici yönetimler kurarak, yöntemler arayarak buralarda sömürüye ve yıkım politikalarına karşı durmaya çalışıyorlar. Son yıllarda fındık üzerinde oynanan oyunlara dur diyebilen, fındık üreticisi çiftçiler Ordu ilinde geniş katılımlı miting düzenlemiş, Ziraat Odasıyla birlikte **"Fındığı ihtiyacın kadar pazara indir", "Fındığını Fiskobirlik'e ver"** kampanyası ile üyesi olduğu Fiskobirlik'e sahip çıkmaya başlamıştır. Pancar Ekicileri Kooperatifi ve Pankobirlik 1,7 milyonu aşkın ortağı 31 kooperatif ve iş-trakleri ile kendilerine ait özel yasa olmamasına rağmen yapmış olduğu atılımlar... vb. örnekleri görmek mümkündür.

Köylüler, üyesi ve ortağı olduğu Ziraat Odası, kooperatifler, üretici birlikleri, dernekler ve sendikalarda örgütlenme yönünde ilerici adımlar attıkları ve örgütlenme faaliyetlerini buralarda yürüttükleri takdirde, emperyalist tekellerin saldırı kurumları olan IMF, DB politikalarına karşı durabilme cüretini gösterebileceklerdir.

Hacıbektaş'ta elma üreticisi Halil Orhan ile elma üretimi üzerine yaptığımız söyleşiyi yayınlıyoruz...

"Seçildikten sonra hiç kimse vatandaşa uğramıyor"

-Elma yetiştirirken karşılaştığınız sorunları anlatır mısınız?

-Halil Orhan: Elma kırmızı toprakta olursa iyi yetişir. Elma yetişen tarlamızı iki kat belliyoruz. Bu şekilde elma daha çabuk yetişiyor. 2-3 sene arasına sebze ekiyoruz. Mart ayında bir ilaç veriyoruz. Çiçekler açınca bir ilaç daha veriyoruz. Sonra da 15-20 günde bir kurt ilacı yapıyoruz. Bu sene 100 milyona ilaç aldım, 100 milyon da bellleme parası verdim. Bir yılın sonunda 500 milyona yakın kârım oluyor. Aşırı sıcaklarda ve aşırı soğuklarda elma yetişmiyor. Kışlık elmaları ekimden önce indiremiyoruz. Çok yağmur yağdığında soğukla beraber çiçekleri götürüyor. Elma eskiden daha iyi oluyordu. Mevsimi sona erdiğinde pazarlamasını yapamıyoruz. Uzak yerlere gönderemiyoruz. Araba yakıt masrafı kurtarmıyor. Ambarımız yok, saklayamıyoruz. Şimdi elması olmayan köylere ağacı ile beraber veriyoruz. Onlar gelip topluyorlar. Ekim 10-15'te elmalarımız olmuş oluyor. Kabala verdiğimizde kilosunu 150-200 bin liraya veriyoruz. Pazarda ise 300-400 bin liraya satıyoruz. Tüccar bizden çok ucuza

alıyor. **Elinden gelse hiç para vermeden alacak.** Bir elma ağacı meyve verene kadar 8-10 yıl geçmesi gerekiyor. Benim 300 tane 100 dal elmam vardı. Her sene ektiğimiz masrafı karşılamadı, karşılamadı en sonunda 70 dala indi hepsini sattım.

-Yörenizde kooperatif var mı? Devletin desteğini görüyor musunuz?

-Yöremizde kooperatif yok. 1954'te bizi elmacılığa teşvik ettiler. İlaçlama yapıyorlardı. Şimdi ilaçlamaya da gelmiyorlar. 15-20 senedir bir tane ziraatçı

gelip de ağacın şu hastalığı var demedi. Biz 3 senedir içecek su bulamıyoruz, ağaçlarımızı nasıl sulayacağız? Daha önce armutlarımız vardı. Damla hastalığına yakalandılar. Ziraatten geldiler. Ağaçları kesip götürdüler. Bize şöyle dediler; **"Bu ağacı budarken, budadığınız testereyi ya ozon suyuyla ya da ispirto ile yıkayın, sonra budayın."** Onları da yaptık. Armutlarımız bu defa

verdiği tohumluk, çiftçinin tarlasında kalıyor. Tohumlardan hiçbir şey yetişmiyor. **Herkes kendi kafasına göre değil de birlik beraberlik içinde olsa kooperatif de olabilir.** Adam traktör almış kapısının önünde duruyor. 8-10 çiftçi bir araya gelse bir traktör alsın hepsinin işi görülür.

-AKP hükümeti sorunlarınızı çözebilir mi?

-1950 yılından beri birçok hükümet geldi. Ama hiçbiri beklediğimiz icraatı yapmadı. AKP'nin yapacağını da sanmıyorum. Seçildikten sonra hiç kimse vatandaşa uğramıyor. Meclise onları biz seçtik, gönderdik. Onlardan birşeyler sormak, öğrenmek, layık olduğumuz hizmeti veremedikleri takdirde sorgulamak da benim görevim olması lazım. Çünkü ben asılıyım. Onların günü doldu mu bir daha seçilmeyecekler. Her zaman layık olduğum hizmeti vermesi lazım. Köylüsü olsun, şehirlisi olsun. Burada bir su bulamıyoruz, elektriğimiz yok, bunlarla ilgilenen de yok. Şuradan bir milletvekili geçse sana söylediğim on katını söylemem gerekiyor. **(Ankara)**

tamamen kurudu. Hiçbir verim alamadık. 30 senede bir meyve alabildik. Devletin

na söylediğim on katını söylemem gerekiyor. **(Ankara)**

“Çözüm buğday ithalatında”

AB ile Türkiye arasında yapılan Gümrük Birliği (GB) Anlaşması ile temel tarım ürünleri, kapsam dışı bırakılmıştı. Anlaşmanın imzalanmasından bugüne kadar geçen zaman, sözde üreticinin yararına yapıldığı iddia edilen bu anlaşmanın, gerçekte Türkiye pazarını Avrupa Birliği tekellerine tamamen açmanın bir aracı olduğunu gösterdi. Ürünlerini dünya pazarına sokmanın umuduyla hareket eden köylü ise, ürünlerinin her seferinde AB standartlarına uymadığı gerekçesiyle depolarda çürümeye terk edilmesiyle gerçek amacı **hüsranaya uğrayarak** anıldı.

Emperyalistler, geçmiş yıllarda buğday üretiminde dünya tarımında önemli bir yere sahip olan Türkiye’de, buğday tarımının bitirilmesini hedeflenmekte. Tüketimi açısından da önemli bir tarım bitkisi olan buğday, özellikle bizim gibi geri bırakılmış ülkelerde yaşanan yoksulluk nedeni ile

de yoğun olarak tüketilen bir ürün. Aldığı düşük ücretlerle kıt kanaat geçinen yoksul halkımız, buğday üzerinde oynanan bu oyunlar nedeniyle ekmeğe de para yetiştiremez duruma getirildi.

Buğdayın ithal edilmesi nedeniyle maliyetinin çok olduğunu belirten fırıncılar, iki ayda bir ekmeğe zam yapmakta, bu zamlar tüketiciyi de satıcıyı da zorlamaktadır. Tüm bunların nedeni üretimin önünün kesilerek ithalatta yoğunlaşmak iken Tarım Bakanı **Sami Güçlü** “ekmekte fiyat spekülasyonlarını önlemek ve sektörün kaliteli buğday ihtiyacını karşılamak için, Toprak Mahsulleri Ofisinin (TMO) 200 bin ton kaliteli ekmeçlik buğday ithal edileceğini” açıkladı. Güçlü’nün çözüm olarak yapılacağını belirttiği ithalat AB’nin elindeki stoklarını pazarlamaktan başka bir amaç gütmemekte. Bunu yine Güçlü’nün kendi cümlelerinde açık bir şekilde görmek mümkün; “**AB’de**

buğday ithalatı konusunda kontenjan bulunmakta, sektörün kaliteli buğday ihtiyacı var.” Kendinden öncekiler gibi üretimin önünü kesmek için her türlü yalana başvurmadan geri durmayan AKP’nin Tarım Bakanı Güçlü’ye sormak gerek; bunca yıl sofralarımıza kendi ürettiğimiz buğdaydan elde edilen ekmeç, makarna vb...nin kalitesi bugün neden düştü? Şu gerçeği bir kez daha vurgulamak gerek; **buğdayın kalitesi düşmedi, uygulanan talan politikalarıyla üretici girdi maliyetlerini karşılayamadığı için üretimin kapasitesi düştü.** İstenilen de buydu ve zorunlu bir ihtiyaç olan buğdayın ithal edilmesinin önünde hiçbir engel bırakılmadı.

TMO’nun aldığı ithalat kararı üzerine **Türkiye Fırıncılar Federasyonu Başkanı Halil İbrahim Balcı** “Temmuz ayında vatandaşa verdiğimiz söz nedeni ile Ağustos’a kadar zam yapmadık. Ağustos sonrasında ise zamları yüzde yirminin altında tuttuk. Ancak ekmeğin içindeki maliyet unsurlarının düşürülmesi yönünde hükümetin tedbir alması gerekiyor. Ve mayadaki KDV’nin yüzde 18’den yüzde 17’ye düşürülmesi gerekiyor” dedi.

TMO, aldığı bu kararlarla bir kez daha kendi esaslarının emperyalist çıkarları gözetmek olduğunu gösterdi. “Köylü dostu” TMO tıpkı çeltik üreticisine olduğu gibi buğday üreticisine de ithalatta gerçek yüzünü gösterdi.

(Samsun)

Köylü, tarım alanlarından YARARLANAMIYOR

Köylünün mevcut durumuna bakıldığında; **tarım arazilerinin çok parçalı olması**; çoğunun küçük arazi işletmelerinde üretim yapmaya çalışması, yıllardır uygulanan IMF ve DB patentli yıkım politikalarının altında ezilip üretmez aşamaya gelmesine neden olmaktadır.

Ülkemizde üretim yapılabilen kuru tarım arazisi 22,5 milyon hektar, sulanabilen tarım alanları yaklaşık 4,5 milyon hektardır. Mevcut 4 milyonu aşkın tarım arazisinin sosyo-ekonomik yapısı ve üretim ilişkilerinde emeğin sömürüsü, (tüccarın ve uluslararası tekellerin sömürüsü) birçok üründe üretimin azalması ve hayvan başına elde edilen gelir miktarında düşüşlerin yaşanmasına neden olmaktadır. **Üretimdeki düşüş sorununa çözüm üretmeyen, mevcut sistemin devamı için çalışan egemen sınıflar IMF, DB, DTÖ programlarına bağlı yasalar çıkartarak emperyalist tekellerin yerleşmesine olanak sağlamaktadır.**

Tarımsal KİT’lerin özelleşti-

Tarım arazilerinin bölünmesi ve tarımsal üretime uygulanan yıkım politikalarıyla köylüler toprağını terk ederek kentlere göç etmeye başlamıştır.

rilmesi, desteklemeler ve sübvansiyonların kaldırılarak ekilen ürünlere kota uygulamaları sonucunda köylü, tarım arazilerini işleyemez duruma gelmiştir. Tarımsal üretimin tasfiye sürecindeki gidişatın yanısıra tarım arazilerinin kayıt sisteminin yetersizliği ve miras yoluyla; mevcut alanlarda işletmelerin çok parçalı olarak bazı dönemlerde işletme sayısının

artmasına neden olmuştur. Tarım sayımı verilerine göre 1980-1991 yılları arasında tarım işletmesi sayısının artmaya devam ettiği saptanmıştır. 1980 yılında toplam 3 milyon 650 bin 910 tarım işletmesi varken, 1991 yılı genel sayım sonuçlarına göre toplam işletme sayısının 4 milyon 68 bin 432’ye çıktığı görülmüştür. Bu yönlü tarımsal işletmelerdeki yapı bozukluğuna neden olan miras yolu ile tarım arazilerinin parçalanması da köylünün mevcut tarım potansiyelinden yararlanamamasına neden olmuştur.

Tarım arazilerinin bölünmesi ve tarımsal üretime uygulanan yıkım politikalarıyla köylüler toprağını terk ederek kentlere göç etmeye başlamıştır. Göçlerin durdurulması, mevcut tarımsal yapı bozukluklarının giderilerek verimliliğin artırılabilmesi, toprağın korunarak kullanılabilmesi için köylüler, kooperatifler, dernekler, sendikalar vb. örgütlenmelerde emeğinin sömürülmesine karşı dur diyebilmek için birleşmelidir.

(Samsun)

TÜTÜN ÜRETİCİSİ BANKA ÖNÜNDE AVANS PARASINI BEKLEDİ

IMF programları doğrultusunda çıkartılan tütün yasasıyla getirilen kotalar sonucu mağdur olan köylüler, bu yıl sattıkları tütünün avans paralarını Türk Ekonomi Bankası’ndan almaya başladılar.

Samsun merkez ilçe ve köylere tütün avans paralarının ödeneceği haberini alan tütün üreticileri, Cumhuriyet Meydanında bulunan Türk Ekonomi Bankası önünde kuyruk oluşturdular. Yaklaşık 1500 tütün üreticisi 9 gün süren bayram tatilinden önce paralarını alabilmek için saatlerce bankanın önünde beklediler. Uzun süren bekleyişin ardından kişi başına 50 ile 100 milyon arasında değişen avans paralarına ve banka önünde saatlerce bekletilmelerine tepki gösterdiler.

Ayrıca çok sayıda köylü de avanslarını alamadan geri dönmek zorunda kaldı. Devletin uyguladığı kotalar sonucunda ürünlerini satamadığı gibi bu şekilde ödemeler sonucunda aldıkları çok az miktarda geçinmek zorunda bırakılan köylüler, paralarını alabilmek için şehre geliş gidiş yaparak aldıklarının bir kısmını da yolda tüketmektedir.

Ödemelerin avans şeklinde yapılması ve bayram tatili öncesinde getirilmesi banka önünde kuyruk oluşmasına sebep olmaktadır.

(Samsun)

ARAZİLERİNE EL KONULAN KÖYLÜLER EYLEM YAPTI

2 Kasım 2003 tarihinde arazileri gasp edilen Denizli’nin Horoz ilçesine bağlı Aşağı Dağdere köylüleri eylem yaptılar. Köylüler, tapulu arazileri üzerine mermer ocağı işletmesi kurulmasına tepki gösterdiler. Arazileri işgal eden Aşağı Dağdere köylülerinin hem suları hem de elektrikleri kesildi. Mermer ocağı yasadışı bir şekilde kurularak köyün içinde saha taraması yapılıncaya köylülerden tepki geldi. Köylüler adına açıklama yapan köy muhtarı **Osman Efe** “**köyümüzde yasadışı olarak çalışan bu şirket, köyümüzü zor durumda bıraktı. Köyümüz tarımla geçimini sağlıyor. Ama arazimiz şirket tarafından tahrip ediliyor. Su kaynağımıza ve arsalarımıza “bizim” deyip el koydular. Bu tesisi burada istemiyoruz. Yetkililerden çözüm bekliyoruz**” dedi. Köy meydanında yapılan açıklamanın ardından 800 köylü jandarmanın tüm engelleme çalışmalarına rağmen maden ocağına doğru yürüyüşe geçtiler. Şirkete yakın olan su kaynağının yanında toplanan köylüler şirketi burada da protesto ettiler. Mermer ocağına gitmek isteyen köylülerin jandarma tarafından engellenmesine kadınlar tepki göstererek protesto ettiler. Mermer ocağı şantiye şefi **Müslüm Peker** Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı tarafından izinli olduklarını iddia ederken köylüler ise şantiye gidene kadar mücadele edeceklerini söylediler.

(İzmir)

Sistemin Dersim'deki oyununu iyi görelim

Aralarında Tunceli Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, EKB, DEHAP, ÖTP, EMEP, Eğitim Sen, Tüm Bel-Sen gibi kurumların da bulunduğu Tunceli Kadın Platformu, Tunceli'deki birahanelerde "amaç dışı" çalıştırılan kadın garsonların il dışına çıkarılması için bir dizi eylemlilikler yapmaya başlamıştı. Tunceli Kadın Platformu bu çerçevede 16 Kasım-3 Aralık tarihleri arasında "Dersim onurdur, onuruna sahip çık", "Birahaneler bataklığıdır, Dersim'de bataklık istemiyoruz" dövizleri açarak imza kampanyası yaptı. Kampanya sürecinde toplanan imzalar Tunceli Valiliğine gönderildi. İmza kampanyasındaki metin şöyle; "İlimizde sayısı çoğalan birahanelerin amaç dışı kullanımından; İnsanlarımız üzerinde yarattığı olumsuz etkilerinden dolayı rahatsızlık duymaktayız.

Yine fuhuş, çetecilik, madde bağımlılığı gibi olumsuz alışkanlıkların çoğalmasında da genellikle bu mekanlar kaynaklık etmekte, ailelerin özellikle de kadınların büyük sıkıntıları yaşamasına ve parçalanmasına neden olmaktadır.

Küçük bir il olan kentimizde amaç dışı kadın çalıştıran birahane sayısının çokluğu göz önüne alındığında; Ekonomik girdisi olmayan kentimiz giderek yoksullaşmakta, sınırlı olan gelir kaynakları israf edilmektedir.

Biz Tuncelili kadınlar bu durumdan rahatsız olduğumuzu belirtiyor, ilgili kurumları göreve, halkımızı daha duyarlı davranmaya, işyeri sahiplerini de zaten kendilerine kazandırmayan bu olumsuzluğu düzeltmeye davet ediyoruz" deniyor.

Yapılan eylemlilikler, halkın bu eylemlere destek vermesi bir olumluluktur. Ancak yapılan eylemliliklerde istenmeden de olsa halka eksik bilgi verilmektedir. Halkın kaba-

4 Kasım'da yapılan Birahanelerde kadın çalıştırılması ile ilgili eylem

ran öfkesi yanlış yere akıtılmaktadır. Sorunun neden kaynaklandığı net bir şekilde ortaya konamamıştır. Şimdi bir kaç soruyla sorunun kaynağını ve çözüm yolunu ortaya koymaya çalışalım. Birincisi, birahanelerdeki kadınlar neden fuhuş yapıyor? Kimler yaptırıyor? Buna kimler gözyumuyor? Ülkemizdeki işsiz ordusu her geçen gün çığ gibi büyümektedir. Kadınların çalışabileceği sektörler fazlaca yoktur. Bunun yanında, kadınlarımız bir meta olarak görülmektedir. Yapılan defilelerde ürünlerden daha çok bikinili mankenler! izlenir. Kadınlar, bu aldatmacalı güzelliklerin peşinden sürükleniyor. Kısa yoldan çok para kazanabilmek, ünlü olabilmek için her türlü yolu deniyor. Yine bir kadın bir yerde dürüstçe çalışmak is-

tese bile, genelde patronu tarafından ya da müşteriler tarafından tacize uğruyor. Kadınlar, sistemin empoze ettiği biçimiyle erkekler tarafından mutfak ve yatak odası arasında gidip gelen varlıklar olarak görülüyor.

Sürekli egemenler tarafından özendirilen, erkekler tarafından bir meta olarak görülen kadınlar yaşanan ekonomik sorunların yanı sıra, sistemin aşladığı yozluğun da etkisiyle (birçoğu) çareyi kendini pazarlamakta buluyor. Birahane sahipleri daha fazla müşteri çekebilmek için kadın garson çalıştırıyor. Kadın garsonların birahanelerde çalışması için sigortalı olması yeterli. Ancak burada fuhuş yapması kanunen yasak! **Birahanelerde kadınların fuhuş yaptığı devletin emniyet güçleri tarafından bilinmektedir.**

Birçok yerde "emniyet" güçleri bu tip yerlerden rüşvet alarak bu olaylara ses çıkarmazken Dersim gibi, isminden bile rahatsızlık duyduğu, sınıf mücadelesine kan taşıyan, egemenlerin sömürüsüne karşı çıkma bilinci olan yerlere kendi elleriyle fuhuşu, uyuşturucuyu vb. sokmakta, bu işleri yapanları teşvik etmektedir. Bundaki amacı ise **insanları dar bir dünyaya hapsetmektir.** İnsanlar kendi dar dünyalarında araştırmayan, sorgulamayan, sadece kendini düşünen, kendisi dışındaki hiçbir şeyle ilgilenmeyen, dar dünyasında mutluluk oyunlarını oynarken, egemenler kendi saltanatlarını sürdürebilmenin hesaplarını yapmakta, halkı daha fazla uyutabilmek için yeni teoriler üretmektedir.

Dersim'de yapılan da, yapılmasına göz yumulan yoz kültür bombardımanı da sistemin saldırılarının bir parçasıdır. Yoksa; Dersim'deki birahanelerdeki kadınların il'den uzaklaştırılması ne Dersim'deki fuhuşun, ne çeteciliğin yayılmasının, ne madde bağımlılarının artmasının, ne de kadınların meta olarak görülmesinin önüne geçecektir. Bu, birahanelerde çalıştırılmak (fuhuş yapmak) zorunda bırakılan kadınların kurtuluşuna da katkı sunmayacaktır.

Tunceli Kadın Platformu'nun bunu iyi görmesi ve halka anlatması gerekiyor. İşte o zaman Dersim halkı; Birahanelerde çalışan kadınları ayıplamayacak, sorunun kadınlar gittiğinde çözülmeyeceğini görecektir, çetele özenen gençleri dışlamayacak, uyuşturucuya alıştıran gençleri kurtarmak için çaba harcayacak. Bunun yanında, asıl kurutulması gereken bataklığın egemen sınıf olduğunu, tüm saldırıların onlar tarafından yapıldığını bilecek, sistemin bu saldırılarına karşı ancak örgütlü bir şekilde karşı koyulabileceğini anlayacaktır. (Malatya)

PSAKD'DA ABD'NİN IRAK'I İŞGALİ PANELİ

29 Kasım 2003 günü Kadıköy Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nde "ABD'nin Irak'ı İşgali" konulu bir panel düzenlendi. Saat 14:30'da başlayan etkinliğe, savaş ve insan manzaralarının resmedildiği dia gösterimiyle başladı. Ardından panele geçildi. Panellerde Çağdaş Hukukçular Derneğinden (ÇHD) Hakan Karadağ, Alevi Bektaş-ı Eğitim ve Kültür Vakfı adına Lütfü Kaleli, Halkların Uluslararası Mücadele Ligi (ILPS) adına Elisabeth Brunner, PSAKD Kadıköy Şubesi adına Erdal Yıldırım, İnsan Hakları Derneği (İHD) adına Mehmet Toroş ve İdil Kültür Merkezi çalışanı ve Canlı Kalkan olarak Irak'a giden Cihan Keşkek katıldı.

Açılış konuşmasını yapan Erdal Yıldırım; ABD'nin Ortadoğu üzerinde oynamak istediği oyunları anlatırken, Irak'a saldırının altında yatan gerçeklere değindi. Yıldırım konuşmasında "ABD Uluslararası hukuku ihlal ederek, kimyasal silah vs bahaneleriyle Irak'ı işgal etti. İngiltere ve İsrail'i de yanına alarak Ortadoğu'da Jandarmalığa soyunmaktadır. ABD Irak'ı tankıyla, topuyla, uçakıyla bombaladı. Şiddet

şiddeti doğurdu, Irak'taki ulusal direniş her geçen gün büyümekte. PSAKD olarak tüm demokrasi güçlerini işgale karşı durmaya çağırıyoruz" dedi. İkinci sözü İHD adına Mehmet Toroş aldı. Savaşın yarattığı tahribatlara değinen Toroş; "Savaş insanın temel yaşama hakkını elinden almakla kalmayıp, yıllarca süren tahribatlar yaratmaktadır.

ABD'nin Irak'a saldırısında binlerce insan öldü, bunların önemli bir bölümünü çocuklar oluşturuyor" dedi. Üçüncü sözü ise ILPS adına Elisabeth Brunner aldı. 1990'lı yıllardan sonra küreselleşme söylemlerinin hızla arttığını, bu yılların Rus Sosyal Emperyalizminin yıkılmasından sonra, emperyalistler için fırsat yılları olduğunu söyleyen Brunner; "Emperyalizm son yıllarda iki büyük darbe yemiştir. Bunlardan birincisi; Seattle'de Dünya Ticaret Örgütü'nün toplantıları sırasında dışarı-

da gelişen protesto gösterileridir. Bu gösteriler nedeniyle toplantı yarım bırakılmıştır. İkincisi ise 11 Eylül saldırıdır. Bu saldırılarla aslında yenilmez gibi görülen emperyalizmin yenilmez bir güç olmadığı görüldü" dedi. Brunner konuşmasının ikinci bölümünde ise; Irak işgali karşısında uşak TC'nin rolüne ve Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonunun çalışmalarına değindi. ÇHD adına söz alan Hakan Karadağ ise; ABD'nin bütün hukuk kurallarını ihlal ederek Irak'ı işgal ettiğini, bu arada AKP Hükümetinin de nasıl bir yönelime girdiğine dikkat etmek gerektiğine değinerek "İstanbul'da yapılan son saldırılar sonrasında yapılan açıklamalardan da görmekteyiz ki, önümüzdeki süreçte iç hukukta hak ve hukuk alanında yeni baskıları, kısıtlamaları getirilecektir. Cezaevlerinde yeni çıkarılacak infaz yasasıyla baskılar artacaktır" dedi.

Son bölümde soru cevap kısmına geçildi. Dinleyiciler bu bölümde gerek sordukları sorularla, gerekse de kendi düşüncelerini anlatmalarıyla ilgi gösterdiler. Canlı geçen bu bölümün ardından yeni etkinliklerde buluşulması dilekleriyle panel sona erdirildi.

(Kartal)

Dersim'de imza kampanyası

Dersim'de başlatılan bir imza kampanyasıyla Vali Ali Cafer Akyüz'ün Dersim'den ayrılması isteniyor. Ali Cafer Akyüz'den önce Dersim Valisi Mustafa Erkal'dı. Mustafa Erkal, egemenlerin kendine biçtiği cellat rolünü Dersim'de iyi oynamıştı. Deyim yerindeyse Dersim halkına kan kusturuyordu. Baskı ve şiddetle halkı sindirmeye çalışıyordu. Erkal halkın tepkisini çekse de kendine biçilen görevi layıkıyla yerine getiriyor, bunun için de efendileri tarafından aferinlerle ödüllendiriliyordu. Erkal kendisine verilen görevi eksiksizce yerine getirmiş, Dersim'de işi bitince başka yerde görevlendirilmişti. **Yerine gelen Ali Cafer Akyüz'e ise üstleri farklı misyon biçerek Dersim'e gönderdiler.** Akyüz misyonu gereği Dersimlilerin sempatisini kazanmaya çalıştı. Bunun için ne gerekliyse yaptı, yapıyor. Ki çok geçmeden Dersimlilerin bir çoğu Akyüz'ün alevi ve Dersimli olduğu için halka hizmet ettiğini söylemeye başladı. "Dersimli olmasa Dersim'le bu kadar ilgilenmez bazı sorunları çözmezdi(!)"

Bu imza kampanyasına imza atanların bir çoğu valilerin yeni atamalarında Vali Akyüz'ün gidip yerine eski vali Mustafa Erkal'ın geleceğini düşünüyor. Oysa ki öyle bir şey söz konusu değil. Sistemin Dersim üzerine düşündüğü politikalar ince hesaplarla, halk uyutularak yaşama geçirilmeye çalışılıyor.

Sonuçta Erkal da Akyüz de egemenlerin politikalarını hayata geçirmeye çalışıyor. Egemenler birine cellat rolü verirken diğerine babacan rolü verebiliyor. Yarın Akyüz'e cellat olacaksın, Erkal'a da babacan olacaksın dendiğinde ikisi de aldıkları görevi harfiyen yerine getirmek zorundadır. Yoksa gerçekten biri iyi biri kötü olduğundan değişik uygulamalar yapılmamaktadır. **Yarın egemenler Dersim'de hangi politikaları uygulamak isterse, bu politikaları hangi vali daha iyi yaşama geçirebilecekse o vali Dersim'e atanacaktır.** Bu dün de böyleydi, bugün de, yarın da böyle olacaktır.

(Malatya)

Devlet operasyonlarına devam ediyor

HPG gerillası Hasan Ertuğrul'un cenazesi

Faşist TC askerleri ile HPG gerillaları arasında 23 Kasım 2003 tarihinde Ordu'nun Gököy kırsalında meydana gelen çatışmada hayatını kaybeden 3 gerilladan biri olan **Ömer Çiftçi**'nin cenazesi, ailesi tarafından Van'a getirildi. Sabahın erken saatlerinde Gevaş ilçesine ulaşan cenaze, ailesi tarafından İlçe Mezarlığı'na defnedildi.

Çiftçi'nin babası **Adil Çiftçi** acılarının büyük olduğunu belirterek, "Büyük acı yaşıyorum. Benim gibi bin-

lerce insan yaşadı bu acıyı" diye konuştu. Oğlunun vücudunda kurşun yarasının yanı sıra kafasında darp izleri bulunduğunu kaydeden Çiftçi, "**Oğlumun göğsünde bir kurşun yarası vardı. Önden girip arkadan çıkmıştı. Ancak ölüm nedeni bu mu, bilmiyorum. Çünkü kafasında da darp izleri vardı ve kulaklarından kan akıyordu. Bize otopsi raporu vermediler. Yapılıp yapılmadığından da haberimiz yok**" dedi.

Yine aynı çatışmada şehit düşen

Hasan Ertuğrul isimli HPG gerillası, Tunceli'de '**Şehit namırım**' sloganıyla toprağa verildi. Ertuğrul'un ailesi oğullarının bir gözünün oyulduğunu basına aktardı. Ertuğrul'un cenazesini kalabalık bir grup, Pülümür Yolu üzerinde bulunan Muti Köprüsü'nde karşıladı. Bir gece Tunceli Merkez Cemevi'nde tutulan cenaze, yaklaşık 2 bin kişinin katılımıyla Turuşmek Köyü'ne götürülmek üzere yola çıkarıldı. Yaklaşık 20 araçlık konvoyla yola çıkarılan cenazeye eşlik eden 2 bin kişi, 45 dakikalık yol boyunca araçlara binmeyerek yürüyüş yaptı. (H. Merkezi)

nun da bulunduğu 12 gerillanın şehit düştüğü iddia edildi. Yine Dersim'de başlatılan askeri operasyonlar da devam ediyor. Dersim'de askerlerin sürekli hareket halinde olduğu, gece operasyonlara gidip sabah erken saatlerde karakollara geri döndükleri görülüyor.

Hatay Valisi **Abdülkadir Sarı**'nın yaptığı açıklamaya göre, Hatay Emniyet Müdürlüğü ve İl Jandarma Komutanlığı ekiplerinin, Dört Yol'un kırsal alanında gerçekleştirdikleri operasyonda HPG gerillası olduğu belirlenen 2 kişinin öldürüldüğü belirtildi.

BİNGÖL'DEKİ ÇATIŞMADA 12 HPG GERİLLASI ŞEHİT DÜŞTÜ

T. Kürdistanı'nda bir süredir yoğunlaşan geniş çaplı askeri operasyonlar devam ediyor. Bu operasyonlar özellikle Bingöl ve Dersim'de daha da yoğunlaşıyor. Hükümet sözcüsü ve Adalet Bakanı Cemil Çiçek'in yaptığı açıklamaya göre, Bingöl'ün Karlıova ilçesi Karacehennem ormanlarında havadan ve karadan sürdürülen operasyonlarda TC ordusuyla HPG gerillaları arasında çatışma çıktı. Çıkan çatışmada aralarında bölge sorumlusu-

OPERASYONLARA HPG'DEN MİSİLLEME

TC'nin kolluk güçleri tarafından Erzurum, Vanos ve Karadeniz'de gerçekleştirilen operasyonlara karşı, HPG gerillaları da misilleme yaptı. Yapılan misilleme eylemlerinden ilki 20 Kasım tarihinde Amutka Karakolu ile Hozat yolu arasında pusuya düşürülen bir askeri aracın imha eylemi, ikincisi ise 25 Kasım tarihinde Ovacık Komando Taburu'na yakın mesafeden saldırı gerçekleştirilmiştir. Yapılan saldırıda 6 asker hayatını kaybetmiştir. (H. Merkezi)

Kürtçe yayına süreli izin, BİR ALDATMACADIR

Radyo ve Televizyon Üst Kurulu (RTÜK) üyeleri 18 Kasım Salı günü bir araya gelerek AB'ye uyum yasaları kapsamında çıkarılan "**Geleneksel dillerde yayın**" hakkını mevzuat kapsamına aldı. Toplantı sonrasında basın toplantısı düzenleyen RTÜK Başkanı **Fatih Karaca**, Kürtçe yayın yönetmeliğini açıkladı. Karaca, yeni yönetmeliğin Danıştay tarafından iptal edilen eski yönetmeliğe oranla "**iki kat daha ileri**" olduğunu öne sürdü. Ulusal televizyon ve radyolara yayın yapma hakkı tanıyan yönetmelik, bölgesel ve yerel yayın yapmanın önündeki engeli ise kaldırmıyor. Bölgesel ve yerel televizyonlar ile radyolara ilişkin bir düzenlemenin yönetmelikte yer almaması Karaca 'yönetmeliğin kabul edilmesinden sonra, RTÜK tarafından izleyici ve dinleyici belirleme profili yapılacağına ve buna göre bir düzenleme yapılacak' olmasına bağlıdır. İzleyici, dinleyici profili araştırmasının nedenini "Türkiye'de hangi bölgeden hangi dillerin konuşulduğunun bilinmemesine ve buna kaynaklık edecek bir araştırma bulunmamasına" bağlayan Karaca, araştırmanın ne zaman yapılacağı konusunda ise bilgi vermedi.

Yönetmelik, ulusal televizyonlara haftada 4 saati radyolara ise 5 saati aşmamak kaydıyla "yayın hakkı" getiriyor. **Yayın içeriği ise haber, müzik ve kültür sanat ile sınırlandırılıyor.** Ayrıca yayın (canlı, cansız) yapıldığı sırada Türkçe tercüme yapılması da zorunlu. 12 maddeyle hazırlanan yönetmelik, 19 Kasım Çarşamba günü Başbakanlığa sunuldu. Başbakanlıktan onaylandıktan sonra yürürlüğe girecek.

AB'nin sıkıştırmalarıyla gündeme getirilen Kürtçe yayın, başbakanlıktan onaylanıp yürürlüğe girerse bile **ulusal kanallarda Kürt halkının kendi dilini, kendi kültürünü geliştirmesi için yayınlar yapılmayacaktır.** Türk şovenistliği Kürtçe olarak yapılacaktır. Ulusal televizyonlarda ne mutlu Türküm diyene'nin Kürtçesini dinlemek zorunda kalacağız. Türk şovenistliği yavaş yavaş Kürt halkına empoze edilecektir. Kürtçe yayına süreli izin verilmesi ilk başta kazanım gibi gözükse de yapılan kısıtlamalar ve sadece ulusal kanallara yayın hakkının verilmesi dikkatle incelendiğinde bir aldatmaca olduğu görülecektir.

(Malatya)

İSTANBUL ADLİYESİ'NDE İŞGAL

KONGRA-GEL Kurumsal Başkanı **Abdullah Öcalan**'ın bulunduğu İmralı Hapishanesi'nin kapatılması ve Kürt sorununun demokratik çözümünü isteyen bir grup genç İstanbul Adliyesi'ni işgal etti.

"**Toplumsal Barış İçin Gençlik Girişimi**" üyesi olan 20 kişilik grup 18 Kasım 2003 tarihinde saat 11:00 sıralarında İstanbul Adliyesi'ne gelerek 3. katı 7. İcra Tetkik Mercî Hakimliğinin içine girip kapıyı kilitlediler. Adliyenin camına "**Kürt sorununa demokratik çözüm, İmralı Cezaevi kapatılsın**" yazılı pankart astılar. "**Tecrite hayır, Öcalan'a özgürlük**", "Ope-

rasyon değil, demokratik çözüm", "**Biji serok Apo**", "Be serok jiyan nabe" sloganlarını atan gençler, adliye çalışanlarının panik yaşamaması için amaçlarının sadece seslerini duyurmak olduğunu, kimseye zarar vermek istemediklerini belirttiler.

Eylemin başlamasıyla birlikte Adliye içinde ve dışında yoğun bir yığınak yapan çevik kuvvet, alkışlarla eyleme destek verdiği iddiasıyla eylemi izleyen iki kişiyi de gözaltına aldı. Yaklaşık bir saat sonra gaz bombaları kullanılarak eylemin yapıldığı mahkeme salonunun kapısını kıran çevik kuvvet gençleri döverek gözaltına aldı. (H. Merkezi)

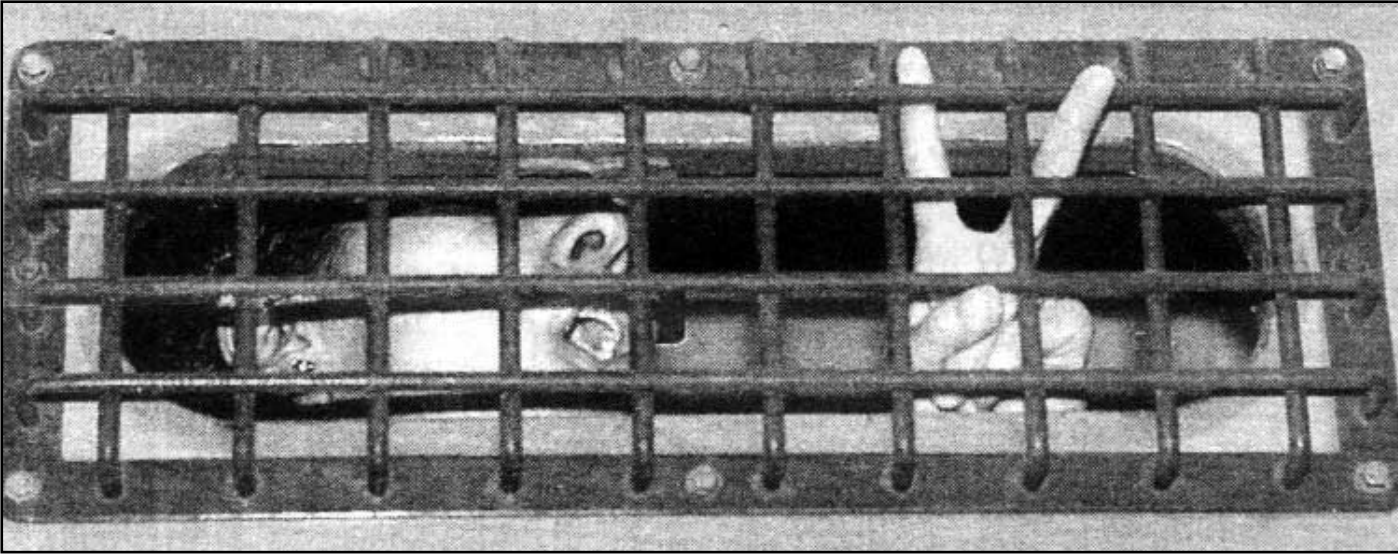
BARIŞ ANALARI YİNE GÖZALTINDA

Abdullah Öcalan üzerindeki tecritin kaldırılması ve barış taleplerini dile getirmek isteyen **Barış Anaları İnisyatifi**, YAKAYDER, TUAD ve GÖÇ-DER üyelerinin oturma eylemine izin verilmedi.

Her hafta Galatasaray Postanesi önünde oturma eylemi yapan analar, **19 Kasım 2003** tarihinde

postane önünde yine bir araya geldiler. Beyaz tülbentler takan ve ellerinde dövizler bulunan kadınlar oturma eylemi yapmak için postaneye yönelince, çevik kuvvet 8'i kadın 9 kişiyi tartaklayarak gözaltına aldı. Eylemin ardından keyfi kimlik kontrolü yapan polis "şüpheli" gördüğü 3 kişiyi daha gözaltına aldı. (İstanbul)

F tiplerinde tecrit uygulamalarına birkaç örnek..

Zorunlu çalıştırmanın demagojik yüzü “EĞİTİM İHTİYACI BELİRLEME ANKETİ”

19 Aralık'ta “Hayata dönüş operasyonu” adı verilen bir operasyonla arkasında 28 şehit ve yüzlerce yaralı bırakarak açılan “özel lüks odalar” şeklinde ifade edilen F tipleri, şimdi “eğitim yuvaları” olarak yeni saldırılarla tutsakların gündeminde.

11 Eylül 2003 tarihinde Tekirdağ F tipi hapishanesinde tutsaklara dağıtılan “Eğitim ihtiyacını belirleme” başlıklı 10 sayfa- dan oluşan anket kağıtlarında herşey var. Öyle ki yaşamın her alanına dair birşeyler bulunabilir bu ankette. Yani yaşanan onca katliamı, tecriti bilmeyen bir kişi bu anketi görse herhalde “dışarının işsizliğini, yoksulluğunu, eğitimsizliğini çekmektense F tipinde yatarım daha iyi” diyebilir. Tutsakların en ince ayrıntılarına kadar yaşamlarını, taleplerini, becerilerini araştırıp sözde yardımcı olmaya çalışıyor bu sistem. Üstelik yalnızca tutsakların durumlarıyla ilgilenmekle kalmayıp aile durumlarını da araştırıyorlar. Tutsakları “adli suç”, “terör suçu ve organize suç” işleyen insanlar olarak sınıflandıran bu ankette tam 143 çeşit kursların açılmasının planlandığı belirtiliyor. Ağaç işleri, alçı işleri, deri işleri, boncuk işleri, çinicilik, dokumacılık, el sanatları, pansiyonculuk, matbaacılık, kaportacılık, otelcilik, radyo-tv-elektronik eşya tamirciliği, muhasebe teknikleri vb.vb. iş çeşidi sunuluyor. Zira birini yapamayan diğerini seçebilsin. Yani yeni gündemde olan ceza yasa tasarısına göre “zorunlu çalışma” saldırısına göre tutsakların emeklerini de sömürerek gelir elde etmeye çalışıyorlar. İş bununla da bitmiyor. Okuma, yazma ve sosyal kültürel amaçlı kurslardan hangisini tercih edersiniz? diyerek soruluyor tutsaklara. Açıköğretim öğrencilerine yönelik destekleyici kurslar, aile planlaması, çocuk sağlığı kursu, bulaşıcı hastalıklardan korunma, güzel konuşma, halk oyunları, tiyatro vb... ve de en önemlisi “DEMOKRASİ VE İNSAN HAKLARI” kursu... Fotoğraflarda bile insanların biraraya gelmesinin yasak olduğunu söyleyen bu zihniyet, onca şehitin, onca gazinin müsebbi olan bu zihniyet, tutsaklara “yararlı” şeyler yapacağını söyleyerek ortaya çıkıyor şimdi de.

Tüm bu propagandaların ve çabaların ardında tutsakların emegini en çok ve en

ince yöntemlerle nasıl sömürebilirimin, emperyalist tekellerin ve yerli uşaklarının nasıl ışıkları haline getirebilirimin hesabı var.

TECRİT FOTOĞRAFLARDA VE AÇIK GÖRÜŞTE DE SÜRÜYOR

Ülkemiz hapishanelerinde 3 yıldır dolu dizgin bir tecrit yaşıyor. Bu tecritin ne anlama geldiğini tecritte yaşayanlar, tecriti yaşayanların aileleri ve devrimci demokrat, duyarlı insanlar bizzat yaşayarak görüyorlar. Tecrit F Tiplerinin ana politikasıdır. Ki bu onlarca, yüzlerce yan politikayla da besleniyor. F Tiplerinde insanların bir araya gelmesi, konuşması yasak. En fazla üç kişi (Üç kişilik hücrede kalıyorsa tabii) bir araya gelebilir. Sistem insanları yalnızca birbirinden yalıtılmakla da yetinmiyor, onların fotoğraflarda da olsa yan yana gelmesini istemiyor. Üç kişilik bir hücrede kalan tutsak, hücre arkadaşlarıyla birlikte resim çektiremiyor, resim çektirmek istiyorsa ancak tek başına çektirebiliyor... Buradaki amaç ise, tutsaklara kendi dışında hiç kimse yoktur duygusunu vermeye çalışmak. Oysa insanı insanlaştıran, doğa ve diğer insanlarla olan ilişkisidir. Ama bu sistem, devrimci tutsakları insan olarak görmüyor. ABD başkanının “en iyi Kızılderili ölü Kızılderilidir” diyerek jenosidi dayatan mantığı, F Tiplerinde “En iyi insan tecrit edilen insandır” mantığına vurdurulmuştur. Böylelikle hapishaneler özgülünde tüm toplumda muhalefet edemeyen insan tiplmesi yaratılmak isteniyor.

En son Ramazan Bayramı nedeniyle yapılan açık görüşte Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde tutsaklar ve aileleri bu tarz bir uygulamaya maruz kaldılar. Ailelerden aldığımız bilgilere göre açık görüş mekanında bulunan tutsaklar ve ailelerinin birlikte resim çektirmek istemeleri görevliler tarafından “hayır sadece kendi ailenizle çektirebilirsiniz” diye engellendi. Aileler ve tutsaklar “sadece ailelerle resim çektirilir” şeklinde herhangi bir yasa, yönetmelik, kararname bulunmadığını söyleyerek böyle bir şeyin hiçbir akla ve mantığa uygun olmadığını söylediler. Ve bu durumu protesto ederek hiçbir resim çektilermediler.

Yine aynı açık görüşte, tutsakların aileleriyle yan yana oturmaları da yasaklandı. Buna itiraz eden tutsaklar görüşlerinin kesilmesiyle tehdit edildi. “Eğer birbirimize dokunamayacaksa, sarılamayacak-

sak açık görüşün ne anlamı var” şeklinde görüşü kesmekle tehdit eden görevliye “git istediğin yere şikayet et” diyerek görüşü sürdürdüler.

İnsanı aşağılayan, insanı ezen, insanı insan olarak görmeyen bu sistemin görevlisi, tepkiler karşısında geri adım atarak tutsakların aileleriyle yan yana oturmasına izin verdi...

F TIPLERİ KEYFİ UYGULAMA CENNETİ

F Tiplerinde uygulanan politikalar, her hapishaneye göre değişiyor. F tiplerine geçildiğinden bugüne yaklaşık üç yıl geçti. Ve bu üç yıl içinde yüzlerce keyfi uygulamaya maruz kaldı tutsaklar. Kimi hapishanelerde yasak olanlar başka bir hapishanede serbest olabilir. Ve buna itiraz eden tutsaklara hiçbir mantıklı açıklama yapılmıyor.

Bu uygulamalara bir örnek vermek gerekirse; Gazete çalışanlarımızdan Memik Horuz, 4 Haziran 2003 tarihinde Ankara Sincan F Tipi'nden Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'ne sevk edilirken hapishane girişinde ahlak dışı ve rencide edici aramaya tabi tutuldu ve Sincan'da aldığı eşyaları “yasak” gerekçesiyle alınmadı. Memik Horuz, hem bu durum için hem de Sincan'da parasıyla kantinden aldığı eşyalarının kendisine verilmesi için Cumhuriyet Başsavcılığı'na suç duyurusunda bulundu. 15.7.2003 tarih esas no: 2003/63, karar no: 2003/66 sayılı kararıyla Tekirdağ infaz hakimliği, şikayetin reddine karar vererek “yapılan işlemde kanun, tüzük ve yönetmeliklere aykırı bir yön bulunmadığından itirazın reddine” cevabı verildi. Memik Horuz ise bu kararı reddederek ikinci bir dilekçe yazdı. Bu kararın hukuksuz, keyfi uygulamaları haklı göstererek suça iştirak etmekten başka bir anlam ifade etmediğini belirtti. Her iki itiraz da reddedilerek takip-sizlik kararı verildi. Bu kadar basit, anlaşılır bir durumu bile çözmek yerine ciddiyetsizce kapatmaya çalışmak hiçbir hukuka, hiçbir yasaya sığmaz. Sincan F Tipi'nde serbest olanın, Tekirdağ F Tipi'nde neden yasak olduğuna cevap veremeyen mahkemeler, savcılar, yargıçlar bir dizi mahkemenin hep aynı şeyi söylüyorlar; “görülen lüzum üzerine”. Ülkemiz yaşamın her alanında “görülen lüzum üzerine” alınan kararlarla yönetiliyor. F Tipleri biraz daha çok yönetiliyor, hepsi o kadar.

(H. Merkezi)

MALATYA E TİPİ HAPİSHANESİ'NDE FAŞİZMİN GERÇEK YÜZÜ

Malatya Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği 20 Kasım 2003 tarihinde Malatya E Tipi Hapishanesinde bulunan personelin keyfi uygulamalarını protesto ederek haklarında suç duyurusunda bulundular.

Geçtiğimiz günlerde Buca Hapishanesi'nde yaşanan olayların benzeri Malatya E tipi hapishanesinde de yaşanmıştır. 13-14 yaşlarındaki iki çocuğa tecavüz edilmiş ancak konu hakkında geniş bilgi alınamamıştır. Bu olay görüş sırasında ziyaretçilere aktarıldığı sırada müdahale edilmiş ve gardiyanlar tarafından telefon görüşmesi kesilmiştir. Hapishane yetkililerinin keyfi uygulamaları bunlarla da sınırlı değil. Siyasi kadın tutsakların kaldığı hücrelerin havalandırılmalarına porno dergileri atılmaktadır. Devrimci kadın tutsakların kaldığı hücrelerin camları hapishanenin güvenliğinden sorumlu jandarmanın toplandığı yere bakmaktadır. Ve kadın tutsaklar her gün askerlerin ahlaksız el kol hareketlerine ve sözlerine maruz kalmaktadırlar. Bu konular hakkında defalarca suç duyurusunda bulunulmuş, idare ve hapishane savcılığına hücrelerin değiştirilmesi için başvurulmuş ancak ‘başka yerimiz yok’ denilerek başka yere götürülmemişlerdir. Ailelerin çocuklarına götürdükleri elbise, kitap vb. eşyalara zarar verilmektedir. Malatya Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği “yaşanan bu ahlaksızlığı, baskı, yasak ve sansürü kınıyor, sorumluları hakkında suç duyurusunda bulunuyoruz” dediler. (Malatya)

DEVİRİMCİ BASIN SUSTURULAMAZ!

Özgür Gündem gazetesi ile Özgür Halk ve Özgür Kadının Sesi Mersin temsilciliklerine 14 Kasım günü polis tarafından baskın düzenlendi. Yaklaşık 30 polisle yapılan baskında büroların içi dağıtıldı, çalışanlara ve misafirlere hakaretler ve küfürler edildi, temsilciler ise gözaltına alındı. Gazete ve dergi çalışanları ise yaptıkları basın açıklaması ile baskınları protesto ettiler. Çalışanlar adına açıklama yapan Özgür Kadının Sesi dergisi Mersin temsilcisi Zeliha Akbay, “Yapılan baskınlar ve saldırıları Özgür basın geleneğini engellemeye ve boğmaya yönelik olarak değerlendiriyor ve protesto ediyoruz. Basın meslek örgütlerinde gazete ve dergileri toplama ve arama izni veren mahkemeleri, kolluk güçlerini protesto etmeye çalışıyoruz” dedi. (Mersin)

TUYAB: “Yeni saldırılara karşı omuz omuza olalım”

Zulmün ve direnişin birleştirdiği insanlar olarak TUYAB'lı aileler yine bir aradaydı. “Birleşik Yüreklere Sesi” adı altında 30 Kasım’da BEKSAV’da bir etkinlik düzenleyen TUYAB (Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği) “sözün hükmünü yitirdiği bir süreçten geçiyoruz” diyerek başladı etkinliğe.

Zindanlarda ve direnişlerde yaşamını kaybeden yüzlerce devrim şehidi şahsında tüm devrim şehitleri adına yapılan saygı duruşunun ardından 80 dönemden günümüze tutsak ailelerinin ve devrimci tutsakların direnişini konu alan bir dia gösterimi yapıldı. TUYAB adına açılış konuşmasını Seza Mis yaptı. Seza Mis F Tipi Hapishanelerin yalnızca tutsaklara uygulanan bir politika olmadığını, tüm topluma dayatılmak istenen bir saldırı olduğunu vurguladı. Hapishanelerde tecritin geldiği boyuta somut örnekler vererek, bu saldırının içerde ve dışarda hep birlikte hareket ederek püskürtülebileceğini söyledi. Daha sonra direnişin dışarıdaki özneleri olan tutsak ailelerinden İsmail Karagöz de bir konuşma yaparak faşizmin saldırılarına tüm hızıyla devam ettiğini, ailelerin ve duyarlı insanların bu saldırılar karşısında dışarı ayağını daha da güçlendirmesi

gerektiğini belirtti. Karagöz sözlerini “devrimciler bize bir çığır açtılar. Kendilerini siper ettiler. Bizler de onların bu insan sevgisine layık olalım” şeklinde bitirdi.

İşçi Kültür Evi de hazırladığı “Boran” adlı tiyatroyla tutsak yakınlarının yanlarında olduklarını gösterdiler. Uluçanlar direnişinin konu alındığı oyunda hücre sistemi ve devrimci iradenin teslim alınmayacağı vurgulandı. Direnişte en çok bedel ödeyenler olarak ölüm orucu gazileri söz aldı. Ortaya çıkarılan çalışmaların daha verimli, daha kitlesel olması için TUYAB’ın olumlu yanlarının yanında eksik yanlarının da görülmesi gerektiğini belirten ölüm orucu gazileri, “beyin ve beden olarak ne kadar yıpranmış olsalar da bu dünyada söz hakkımız var” mesajını vererek yaşamdaki ısrarlarını dile getirdiler. Ayrıca sorunun hapishaneler boyutuyla sınırlı olmadığını, saldırıların her cepheden olduğuna ve sahiplenişin de daha genel olması gerektiğine dikkat çektiler.

Özgecan’ın kavga ve direniş şiirleri, ardından Atilla Meriç’in halk türküsüyle program can buldu.

Ayrıca Halkların Uluslararası Mücadele Ligi (ILPS) ve Tohum Kültür Merkezi de gönderdikleri mesajla TUYAB’lı ailelerin yanlarında olduklarını, mücadeleyi birlikte omuzladıklarını vurguladılar. (Kartal)

TAYAD’lı ailelerin direnişi sürüyor

Yaklaşık 3,5 ay önce çadır talepleri ile eylemlerine başlayan TAYAD’lı ailelerin direnişi baskılara ve soğuşa rağmen sürüyor.

Aileler Abdi İpekçi Parkı’nda tecrite dikkat çekmek amacıyla yaptıkları eylemin 64. gününde polis tarafından gözaltına alındılar. 5 Çevik

Kuvvet otobüsünün getirildiği eylemde 5 TAYAD’lı aile polisin saldırısına uğradı. 20 Kasım gecesini Emniyet’te geçiren aileler ertesi gün saldırıyı protesto etmek amacıyla bir basın açıklaması yaptılar. Doğan Karataştan tarafından okunan açıklamada; polisin ailelere yönelik baskılarına dikkat çekilerek, tecrit sürdükçe özgürlüklerin kazanılamayacağını altı çizildi. Polisin gözaltı ve tacizlerine karşı aileler de geceleri nöbet tutuyor. Aileler, soğuşa ve polise rağmen direnişlerini sürdürürken, demokratik kitle örgütlerinin ilgisizliğini dile getiriyorlar. Bayramda da açlık grevini sürdüren aileler tecrit kaldırılıncaya kadar eylemlerinde kararlı olduklarını ifade ediyorlar. (Ankara)

Haber yapma hakkımız engellenemez

Her zaman emekçi halktan yana yayın yapan ve egemen sınıfın teşhirini her türlü baskı ve yıldırma politikalarına karşı yılmadan yerine getirmeye çalışan sosyalist basın emekçileridir. Sosyalist basın kuruluşlarına ve devrimci kurumlara karşı devletin kolluk güçleri tarafından keyfi arama izinleri çıkarılarak, çalışanlar ve okurlar üzerinde yıldırma ve sindirme politikaları uygulanmaktadır.

Bundan yaklaşık bir ay önce Malatya’da devrimci basın ve devrimci kuruluşlar polis tarafından keyfi bir şekilde arama adı altında basılmıştır. Bu baskınlardan sonra devletin kolluk güçleri devrimci kurumlara ve sosyalist basın emekçilerine çeşitli şekillerde saldırılarını devam ettirecek tacizlerde bulunmuştur. Gazetemiz Malatya irtibat bürosu çalışanı Barış Karaağaç da bu saldırılardan payını almıştır. Karaağaç gittiği bir haberdan büroya döndüğü sırada sivil polisler tarafından durdurulup kimlik kontrolü yapılmış, basın kar-

tına bakılarak bu kartın geçersiz olduğu söylenmiş, kendilerinin olduğu yerlerde haber yaptırmayacakları belirtilmiştir. Sivil polisler, yine keyfi, alakasız sorularla muhabirimiz üzerinde psikolojik baskı uygulamaya çalışmışlardır. Buna benzer uygulamalar Atılım Malatya irtibat bürosu

çalışanına da yapılmıştır. Yeni olarak gördükleri okurlarımıza da ilk önce ‘bizlerin terörist olduğu’ söylenerek bizlerden uzak durmaları söylenmektedir. İşbirlikçilik, ajanlık teklif ettikleri de okurlarımız tarafından dile getirilmiştir. Yapılan bu dayatmalar kabul edilmediği için okurlarımız da sürekli takip edilmiş, sözlü tacizlere maruz kalmışlardır. Egemenler kendilerine muhalif gördükleri her kesimi sindirebilmek için her yolu denemekteler. Kimi zaman sosyalist basın emekçileri üzerine komplolar kurularak tutuklanmakta, kimi zaman katledilmekte, kimi zaman da çalışmalarının önüne geçilmeye çalışılmaktadır. Ancak sosyalist basın emekçileri üzerinde uygulamaya çalıştıkları sindirme, tecrit etme, gerçekleri halka ulaştırmamızı engelleme politikaları bundan önce hayata geçmediği gibi bundan sonra da geçmeyecektir. Bu politikaları, bizleri asla doğruları yazıp halka ulaştırmamızdan vazgeçiremeyecektir. (Malatya)

EKMEK VE ADALET DERGİSİ ALMANYA BÜROSU BASILDI

18 Kasım 2003 tarihinde Ekmek ve Adalet dergisinin Köln bürosu sabah saat 10:00’da basıldı. Koblenz savcısının emriyle yapılan baskında, bir başka savcının gözetiminde büro, polisler tarafından dağıtıldı. Arama izninde “delil toplama” ibaresi bulunmasına rağmen etrafı dağıtan polisler müdahale eden dergi temsilcisine savcı “iş yapmanıza yardım eden herşeye el koyacağım” diyerek büroda bulunan bilgisayar, yazılı evrakların tümü, tarayıcı, yazıcı, 1541 Euro paraya ve telefona el koyarak derginin son sayısının 2700 adedini de aldı. Bu keyfi arama sırasında aramaya katılmak isteyen avukat Vesile Yücel ise zorla sürüklenip bürodan atılıp elleri kelepçelenerek bekletildi. Bu esnada sözlü ve fiziki işkenceye maruz kaldı. Daha sonra gözaltında çırılçıplak soyundurularak küfür ve işkencelerle iki saat alıkonuldu. Polisler arama esnasında müdahale etmek isteyen Ekmek ve Adalet dergisi temsilcisine de saldırıp ellerini arkadan kelepçelerek iki saat bekletti. Konuyla ilgili yazılı olarak basın açıklaması yapan Ekmek ve Adalet dergisi yurtdışı temsilciliği baskınlar, talanlar ve işkencelere karşı olan herkesi, tüm demokratik kitle örgütlerini Alman devletinin saldırgan tutumunu protesto etmeye çağırarak “Bu saldırılar Ekmek ve Adalet dergisi şahsında asıl olarak bütün basın yayın kurumlarına ve düşünce özgürlüğüne yapılmıştır” dedi (H. Merkezi)

Emperyalistler kendi mezarını kazıyor

Ortadoğu eksenli olarak dünyada önemli bir süreçten geçiliyor. Yıllardır Ortadoğu'yu kendi çıkarları için kan gölüne çeviren emperyalistler, yaşadıkları ekonomik, siyasi krizin etkisi ile ve 11 Eylül saldırılarını da bahane ederek önce Afganistan'ı ardından da Irak'ı işgal ettiler. ABD emperyalizminin, yanına İngiliz emperyalizmini de alarak işgale girişmesi önümüzdeki uzun bir döneme damgasını vurmakla ve dünya halklarının nefretini kazanmakla birlikte emperyalist kapitalist sistemin mezarının da daha derin ve hızlı kazılmasını beraberinde getirecek. Öyle ki **tarih bir avuç kan emici sömürücüden yana değil, dünya halklarından yana ilerliyor.** Çünkü emperyalizmin hür türlü saldırganlığına karşı direniş büyüyor. Bunun son örneği de işgal altında tutulan Irak topraklarıdır.

IRAK'TA DİRENİŞ BÜYÜYOR

Bugün Irak işgali ABD ve İngiliz emperyalizmi için bataklıktan başka bir anlam ifade etmemektedir. Emperyalistler 20 Mart 2003 tarihinde başlayan Irak'ın fiili işgalinin 1 Mayıs 2003 tarihinde bittiğini ilan ettiler. **Ne var ki Irak halkının her geçen gün daha da organize haline gelen direnişi, Irak'ta savaşın daha yeni başladığını gösteriyor.** Önceleri pusularla bir veya iki ABD askeri öldürülürken, bugün işgalcilerin helikopterleri düşürülüyor, zırhlı araçları imha ediliyor, en çok korunan bölgeler saldırıya uğruyor, işbirlikçiler öldürülüyor, iş-

gale ortak olan ülkeler hedef tahtasına alınıyor. Öyle ki dünyanın "süper gücü" ABD'nin kovboyu Bush, işgal altındaki Irak ziyareti emperyalistlerin Irak'ta düşükleri korku halini göstermesi bakımından önemli. Gizli bir şekilde organize edilen ziyarette, Bush Irak'ta sadece 2,5 saat kaldı. Bu 2,5 saat içerisinde de adeta bir ordu tarafından korunan Bush, Bağdat Havaalanı'nda ABD askerleriyle birlikte kaldıktan sonra geri döndü. Gazetelerde Bush'un Irak ziyaretini babasına dahi söylemediği yazdı. **Ne kadar doğrudur bilinmez ama askerlere moral için yapılan ziyaretin, amacının tersine Iraklılara moral olduğu bir gerçek.** Öyle ki Irak sokaklarında ziyaretten sonra Bush'un korkaklığı konuşuluyor ve ziyaret alay konusu haline getiriliyor.

Medyada bu noktalar ön plana çıkartılırken, arka planda ise Irak'taki ABD ordusunun komutanları tarafından hazırlanan Irak raporu vardı. **Raporda askerlerin kurtarıcı olmadığı ve bu nedenle kurtarıcı olarak ilan edilmelerinin yanlış olduğu belirtilerek, işgalci olarak sınırsız katliam yetkisi istendi.** Ki son dönemde Irak'ta büyüyen direniş karşısında işgalciler katliamdan başka bir alternatif göremiyorlar. Bu doğrultuda sivil halkın katledilmesi her geçen gün daha da artıyor.

Irak cephesinde direniş nedeniyle zor günler yaşasa da, hegemonyasını korumak için saldırmaktan başka ça-

resi olmayan ABD emperyalizmi, bölge ülkelere yönelik müdahalelerine devam ediyor. Gürcistan'da yaşanan son gelişmeler buna örnektir. Gürcistan'da ABD emperyalizminin etkinliğini daha da artırması ve ülkenin Kafkaslar'da ABD emperyalizminin çıkarları için ileri bir karakol görevini üstlenmesi için yapılan müdahale ile Cumhurbaşkanı Eduard Şevardnadze görevinden istifa etti(ildi). ABD emperyalizmi desteği ile muhalif lider Mihail Saakaşvili önderliğinde yapılan müdahale esasta ABD emperyalizminin ülkeyi kendi çıkarları için kalıba dökmesinden başka bir anlam ifade etmemektedir.

TÜRKİYE YILLARDIR EMPERYALİZMİN CEPHE ÜLKESİ

Ortadoğu, Kafkaslar ve Balkanlara yönelik ABD emperyalizminin müdahalesi açısından önemli bir noktada olan Türkiye'de de bu saldırganlıktan en çok payı alan ülke durumunda. Ülkenin iliklerine kadar sömürülmesi için ülkedeki tüm uygulamalar emperyalizmin denetiminden geçmektedir. Türk egemen sınıfları da emperyalistlerin iyi birer uşaklarıdır. Son dönemde İstanbul'da yaşanan patlamalar bahane edilerek ABD emperyalizminin ülkeyi, bölgede daha aktif kullanması için bir gerekçe yapılmakta. ABD Başkanı Bush, İngiltere Başbakanı Blair ile birlikte yaptığı basın toplantısında, gazetecilerin İstanbul'daki bombalı saldırıları soruları üzerine

Türkiye ABD emperyalizmi çıkarları için yıllardır bir cephe ülkesidir. Sovyetler Birliği döneminde Türkiye "Komünizme karşı ileri bir cephe" iken, bugün yine emperyalistlerin çıkarlarını korumak için dünya halklarına yönelik "terörizmle mücadele" adı altında yoğunlaşan saldırganlıkta, emperyalistlerin uşağı olarak cephe ülkesidir.

"teröristler için Irak bir cephe, Türkiye de bir cephe" yanıtını verdi. İstanbul'daki bombalı saldırılardan hemen sonra yapılan bu açıklama, Türkiye'nin bölgede daha aktif kullanılacağına da göstergesi. Nitekim Türkiye ABD emperyalizmi çıkarları için yıllardır bir cephe ülkesidir. Sovyetler Birliği döneminde Türkiye "Komünizme karşı ileri bir cephe" iken, bugün yine emperyalistlerin çıkarlarını korumak için dünya halklarına yönelik "terörizmle mücadele" adı altında yoğunlaşan saldırganlıkta, emperyalistlerin uşağı olarak cephe ülkesidir. Bugün Bush'un son açıklaması Türkiye'nin daha aktif olarak kullanılmasından başka bir anlam ifade etmemektedir.

Kaçak maden, işçilere mezar oldu

Son günlerde özellikle özel kömür ocaklarında artan grizu patlamaları can almaya devam ediyor. Yapılan uyarılara rağmen gerekli önlemleri almayan ocak sahipleri, işçilerin hayatına mal olmaktadır. Geçtiğimiz günlerde Karaman'ın Ermenek ilçesinde özel bir kömür ocağında meydana gelen grizu patlamasında, göçük altında kalan 10 kişiden 4'ünün cesedi çıkarılırken, 6 işçiye hala ulaşılamadı.

Ermenek'in Cenne Köyü Çanakçı mevkiinde 23 Kasım günü akşam saatlerinde Özsayan Kömür Ocağında 16:00-24:00 vardiyasında, madenin 350

metre derinliğinde grizu patlaması meydana geldi. İlk müdahaleyi deneyimli işçilerden oluşan bir grup yaptı. Ekibin çalışmaları sonucu Hasan Çelik, Ali Başar ve Mustafa Aygün adlı işçiler ölü olarak çıkarıldı. Daha sonraki günlerde yapılan arama çalışmaları sonucunda 1 işçi daha ölü olarak göçük altından çıkarıldı. Gazetemiz yayına hazırlandığı sırada diğer 6 işçiye ulaşma çalışmaları devam etmekteydi. Öte yandan madeni işleten şirketin mali işler sorumlusu Mehmet Yılmaz ile mühendis Zeki Demir Jandarma tarafından gözaltına alındı. (Kartal)

Cam işçisi 9 Aralık'ta grevde

18 Temmuz 2003 günü Kristal-İş Sendikası ile Cam İşverenleri Sendikası arasında başlayan toplu sözleşme görüşmelerinde, esnek çalışmayı ve kamu toplu sözleşmelerini dayatan Şişe Cam patronları, bununla da yetinmeyip Eskişehir Paşabahçe Fabrikası'nda Çimse-İş Sendikası'ndan istifade ederek Kristal-İş'e üye olan 364 işçiyi de işten atmıştı. Bu sorunların çözülmemesi üzerine, Kristal-İş Sendikası, Şişecam işyerlerinde 9 Aralık 2003'te greve çıkma kararı aldı. **Grev kararı 13 işyerinde 5 binden fazla işçiyi kapsıyor.**

Öte yandan Kristal-İş'e üye olarak işe geri dönmek için iki ayı aşkın bir süredir direnen Eskişehir cam işçileri, bayramda **Lülebur-**

gaz, Topkapı ve Gebze cam fabrikalarından gelen 200 işçi tarafından ziyaret edilerek yalnız bırakılmadılar. Güzel bir dayanışma örneği gösteren işçiler ziyaretleri boyunca "Eskişehir yoksa toplu sözleşme de yok", "İnadına sendika, inadına Kristal-İş", "Cam işçisi el ele genel greve", "Zafer direnen emekçinin olacak" sloganlarını attılar. Burada bir konuşma yapan Kristal-İş Eskişehir Şube Başkanı İsmail Ayer, şişe cam patronlarının sürekli saldırdığını belirterek "Grev günü 9 Aralık'a geliyor. Yaptıklarının hesabını soracağız. Bu mücadele sadece Eskişehir işçisinin değil, 5 bin cam işçisinin sorunudur ve sahiplenilmelidir" diye konuştu. Ziyarete gelen işçiler adına yapılan konuşmalarda da birlik ve dayanışmaya vurgu yapıldı. (Kartal)

MİTAŞ'TA İŞÇİLERİN TEPKİSİ

Ankara'nın en büyük fabrikalarından olan MİTAŞ'ta patronun istekleri işçilerin öfkesine çarptı.

Patron; "İşçilerin zam farklarını alışveriş çekleri ile ödeme", "Belirlenen sayıda üretim yapılmaması halinde fazla mesai ücreti ödeme" şeklinde planlar kurarak bayram öncesinde işçilere dayattı. Ancak patron işçilerin tepkisi üzerine geri adım atmak zorunda kaldı. İşçiler temmuz ayında verilmesi gereken maaşlarını Ekim'de almış, buna rağmen patronun GİMA alışveriş çekleri verme dayatmasına maruz kalmışlardı. İşçiler, odun, kömür için çek verilmesine karşı çıktılar ancak yine de patron bu uygulamadan tamamen vazgeçmiş durumda değil. MİTAŞ fabrikasında işçiler düşük ücretle ağır koşullarda çalışıyorlar. En son edindiğim bilgilere göre ise nakliye bölümündeki işçiler günlerdir aralıksız çalışıyorlar, evlerine bile gidemiyorlar. (Ankara)

MAMAK BELEDİYE ÇALIŞANI İŞÇİLER EYLEM YAPTI

Maaş ve ikramiyelerini uzun süredir alamayan Belediye işçileri Mamak Belediye Başkanlığı önünde eylem yaptılar. Mamak Belediyesi uzun süredir "Paramız yok" gerekçesi ile maaş ve ikramiye ödemesi yapmıyor. 2 trilyon 153 milyar alacakları olan işçiler bu paranın bayramdan önce ödenmesini istedi. Genel-İş üyesi işçilerin düzenlediği Yenimahalle ve Çankaya Belediyesi işçilerinin de destek verdiği eylemde konuşan Mamak Şube Başkanı **Muharrem Aslan;** Belediye Başkanı **Gazi Şahin'**in daha önceki bayramlarda da ödeme yapmadığını hatırlatarak belediyenin tutumunu kınadı. "Park, Şelale karın doymuyor" dövizleri açan işçiler belediyenin, ekonomik sıkıntımız var" dediğini öte taraftan bir haftada 4 park açılışı yaptığını dile getirdiler. (Ankara)

LİMAN İŞÇİLERİNİN ÖZELLEŞTİRME TEPKİSİ

7. kez çıktığı ihalede özelleşen Trabzon Limanı'nda yaklaşık 20 gün önce yapılan ihalede en yüksek parayı vererek limanı 30 yıllığına kiralayarak **Albayraklar A.Ş.** ile işten çıkarılma korkusu yaşayan liman çalışanları devir-teslim töreninde karşı karşıya geldi.

İş akitleri fesh edilen ve kapı dışarı konulan yaklaşık 250 işçi, limanın bu şekilde özelleşmesine tepki göstererek, patronla tartışmaya girdi. İşçiler, patronun kendilerine bayramı zehir ettiklerini belirterek AKP il teşkilatını göreve davet ettiler.

Gergin bir ortamda geçen tartışmada patron adına bir açıklama yapan **Mustafa Albayrak** ise işçilerin güvenceleri ve hakları için mücadele ettiklerini belirterek Pazartesi günü yeniden bir araya geleceklerini belirtmekle yetindi. Limanda çıkan olaylara çevik kuvvet müdahale etti. (H. Merkezi)

Görüşler...Görüşler...Görüşler...Görüşler...Görüşler...Görüşler...

“İstanbul’daki şiddet eylemleri EMPERYALİST VAHŞETİN ESERİDİR”

15 ve 20 Kasım tarihlerinde İstanbul’da İsrail ve İngiliz hedeflerine yönelik bir dizi saldırı gerçekleştirildi. Saldırıların üzerine herkes birşeyler söyledi, yazdı. Biz de söyleşi sayfamızda çeşitli görüşlere yer veriyoruz.

Av. Hakan Karakuş:
(Açılım Hukuk Bürosu)

Türkiye’nin Bush tarafından “terörizmle savaşta yeni bir cephe” olarak adlandırılması, Türk devleti ile “itaat” sorunu esasen yaşanmadığı halde, hareket kabiliyetini arttırıcı bir sürecin başlatıldığına işaret olarak algılanmalıdır.

**BU EYLEM ANLAYIŞI
VURULAN HEDEFLERE
KAN TAŞIMAKTADIR**

15-20 Kasım saldırılarını neden-sonuç-yayar boyutuyla sorgulamak esas olmalıdır. Eylemin faillerinin ortaya çıkarılmadığı, daha doğrusu çıkarılmadığı koşullarda, değerlendirmenin bu esastan hareketle, yapılmasının bir zorunluluk ifade etmesi bir yana, çok yönlü sonuçlarına işaret edilmesi bakımından da bu tarz sorgulama gerekli olmaktadır.

Bu tip eylemlerin kim veya kimler tarafından gerçekleştirildiğinden öte, esasta kimlere yarar sağladığı önem taşımaktadır. Meseleye böyle bakıldığında; halktan onlarca ölü yüzlerce yaralıyı “hedefler”e katkıt yapmayı tercih eden bir eylem anlayışının, “hedefler”e kan taşıdığı rahatlıkla görülebilmektedir. Halkta büyük çaplı panik, korku, dehşet uyandıran boyutuyla tipik bir “terör” tanımına oturması; saldırıların, “terör” demagojisinden bes-

lenenlere yüklü malzemeler verdiğini göstermektedir.

“Medeniyetler Çatışması” tezine, dinsel içerikli mesajlar taşıyan eylemler gerçekleştirilerek katkı sunulması; emperyalizmin sınıf mücadelesini başka bir anlam yükleyerek farklı mecralara kaydırma ve boğma amacına hizmet etmektedir.

Polisin “eylemin failleri” olarak lanse ettiği kişilerin “siyasi” kimlikleri ile saldırıları üstlendiği iddia edilen örgütün çakışması, eğer ki özel bir yönlendirme ve mizansen değilse bile, El Kaide isimli kuruluşun kendisi başlı başına büyük bir soru işaretidir. ABD tarafından hangi seviyede kontrol edildiği ve kullanıldığını bugün için bilmediğimiz El Kaide vb. İslami kimlikli örgütlerin gerçekleştirdiği eylemlerin “terörizm” konseptinin canlı ve işlevli kılınmasında gözü açık ya da kapalı bir biçimde rol oynadığı açıktır.

Bush ve Blair’in 20 Kasım günü verdikleri ortak demeçlerin, “haklılık”larına vurgu taşıması ve “terörizmle savaşa devam” mesajı içermesi anlamlıdır. ABD emperyalizminin aradan yaklaşık 8 ay geçtikten sonra yeniden uçak ve füzeler kullanır duruma gelmesi, Irak’taki işgale karşı direnişin aldığı boyutu göstermektedir. İsrail’in dizginsiz terörüne rağmen Filistin intifadısı karşısında hamle üstünlüğü sağlayamayışı, Suriye ve İran’ın “çıban başı” konumunu sürdürmesi de, günümüz Ortadoğu panoramasına ait tayin edici görüntülerdir. İstanbul’daki saldırıların zamanlaması bu bakımdan da özel bir anlam ifade etmektedir.

Altı gün içinde, özel hedeflere, eşzamanlı ikiz saldırıların düzenlenmesi ve ülke olarak Türkiye’nin seçilmesi, bir doğrultuda birden fazla mesaj içermektedir. T. Erdoğan’ın “**elimin tersiyle iterim, ayaklarımla ezerim**” sözleri, mesajı doğru biçimde algıladığına işaret eder.

Hedeflerin İsrail, İngiltere ve Türkiye devletleri olarak sıralanması, ABD’nin bu en sadık üç yardakçısını aynı adreste buluşturmuştur. Türkiye’nin Bush tarafından “terörizmle savaşta yeni bir cephe” olarak adlandırılması, **Türk devleti ile “itaat” sorunu esasen yaşanmadığı halde, hareket kabiliyetini arttırıcı bir sürecin başlatıldığına işaret olarak algılanmalıdır.**

Türk devleti, ABD emperyalizminin başlattığı işgal, saldırı, müdahaleler dizisi halinde gelişen yeni operasyonlar sürecinde, önemli bir misyon ile “gönüllü” bir biçimde konumlandırılmıştı. Halkın verdiği tepkinin de etkisiyle, bunun aktif hale getirilmesinde sorunlar yaşanmış, sonrasında ise Irak’ta ve bölgedeki güç dengeleri bu sürecin uzaması-

na neden olmuştu. Ancak, rafa kaldırıldığı söylenen tezkere meclise iade edilmediğinden işlerliğini korumaktaydı. Şimdi açık taraf kılma ve sevk etmenin şartları, bu eylemler vesile edilerek yaratılmak istenmektedir. Bush’un sözlerini bu bağlamda okumak gerekmiyor.

ABD ve AB emperyalistlerinin “müslüman-demokrat model hedef alındı” diye ağız birliği etmesi, bu “model”in empoze edilmesi kampanyasına ivme kazandırmak amacı taşımaktadır. AB’ye üyelikle ilgili oyalamadan, Kuzey Irak’a sokulmayışa, Kıbrıs meselesinden, IMF dayatmalarına kadar AKP hükümetiyle geliştirilen ilişkilerin özünde böylesi bir zemine oturması; kendisini, “terörle mücadelede yanındayız” deyip, “güvenlik sorunu olan ülke” işlemine tabi tutma tavrıyla devam etmektedir.

Emperyalistlerin tam bağımlılık ilişkisi içerisinde iradeyi bütünüyle tabi kılmayı hedefleyen bu oyunları, provokasyon ve kompo taktikleri, bu eylemler vasıtasıyla bir kez daha sergilenir olmuştur. 15-20 Kasım eylemleri, terörizm-güvenlik konsepti çerçevesinde, temel hak ve özgürlükler alanında alabildiğine otoriter ve baskıcı devlet sistemini pekiştirici bir bahane oluşturmaktadır. “Türkiye’nin 11 Eylül’ü” denilerek, “terörle mücadele” yasalarının “uyum paketleri” makyajının tartışma konusu yapılması, anti-emperyalist dalganın sınıf mücadelesini körükleyen “tehdit edici” fonksiyonu ile yakından ilgilidir.

İzzettin Önder:
(Öğretim Görevlisi)

**SON SALDIRILAR
VE ABD**

Son saldırılar üzerinde konuşmak kısmen tahminlere, kısmen de, kaçınılmaz olarak, kompo teorilerine dayandırılacaktır.

Saldırıların dış çevreden yönetildiği tezi ağırlıklı olursa, İslâmî çevreler (belki El Kaide) ve ABD ağırlık kazanır. Ancak, bu kompozisyonda ekonomi-politik (küreselleşme ve ABD hakimiyeti) dürtülerin dinsel dürtülere ağır bastığı ve dünya politikasında başat çevrelerin teröre elverişli ortamı taşeron olarak kullandığı düşünülür. Amaç ise, kısmen Türkiye’yi sarsmak, ABD’de yatışmaya yüz tutmuş olan terör havasını, seçimlerden önce, diriltmek, böylece ABD seçimlerinde Bush’a alan kazandırmanın yanında, Türkiye’de de seçime gidilirken siyasal erke diz çöktürmek ve istediğini yaptırmak olarak düşünülebilir. ABD’de seçimlere gidilirken, İslâm dünyasının teröre batmış olduğunu göstererek, ABD’deki

müslümanlar üzerindeki, Bush tarafından söylenmiş olan “*haçlı seferi*” söylemini haklı çıkarmak da olabilir. Diğer taraftan, **Türkiye’yi ürküterek, terörle mücadele safına (işgalcilerin safına) çekebilmek ve Türklerle Araplar arasında husumet oluşturarak, Türkiye’nin Ortadoğu’da olası sulhçu-arabulucu rolü oynamasına engel olmak da amaçlar arasında olabilir.**

Diğer taraftan, Türkiye’deki teröre uygun bataklık kullanarak, Türkiye üzerinden İsrail-Arap çatışması ya da İsrail-Kürt-ABD ittifakının Türk-Arap veya Türkiye-AB çatışması da sahnelenmiş olabilir. Türkiye’de terör ortamı yaratarak ve böyle bir ortamı sıcak tutarak, geçmiş olayları hafızalarda tazelenmenin yanında, korku ve şokla aceleye getirerek, Türkiye’nin Kuzey Irak’taki Kürt oluşumuna ılımlı bakmasını sağlamak da olabilir. Bush’un ve belki de AB topluluğunun Türkiye stratejisinde hedefledikleri nokta bu olabilir.

Saldırıların stratejik hedeflerinin tahlili stratejistler ve politikacılar tarafından yapılmalıdır. Ancak, bu konudaki tüm ifadeler tahmini geçemez, zira gizlilik içinde oluşturulan bu tür siyasal eylemler, uzun dönem sonunda gerçek belgeler ortaya çıkmadan tam olarak analiz edilemez.

Türkiye’yi ürküterek, terörle mücadele safına (işgalcilerin safına) çekebilmek ve Türklerle Araplar arasında husumet oluşturarak, Türkiye’nin Ortadoğu’da olası sulhçu-arabulucu rolü oynamasına engel olmak da amaçlar arasında olabilir.

Bu bağlamda kesin olarak söylenebilecekler ise, şunlardır:

1) Türkiye Ortadoğu politikasını, kısmen şahinlerin-işgalcilerin yanında yer alma hevesi göstererek komşularına karşı olduğu kadar, politikalarında ciddi yalpalar yaparak ve zaman zaman işi paraya da dökerek saldırganlara karşı da yanlış oynamıştır.

2) Türkiye’de giderek yoksullaşan kesimlerin fanatik dinsel gettolara sığınması, AKP’nin yanlış ve kör politikaları ile ciddi teşvik görmüş ve desteklenmiştir. Türkiye Çeçenistan, Afganistan vb bölgelere sevk etmiş olduğu dinci savaşçıların da faturasını öder konuma itilmiştir.

3) Başbakan’ın terör sözcüğüne sıfat ararken çektiği sıkıntı yanlış. İslâm’ın terörden sorumlu tutulmaması savunuluyor olabilir, ancak bu savunma tüm dünyayı terörize eden küreselleşmenin de geri plâna çekilmesini gerektirmez. Teröre dinsel sıfat bulanlar küreselleşme terörünü aklamakta, dini kurtarmaya çalışanlar ise, küreselleşmeye de leke sürmemek için havada kalmaktadır.

Açıktır ki, özellikle de küreselleşme ile hızlanmış olan yoksulluk, hem küreselleşmenin şahinlerine taşeron hizmeti sunmada hem de kendi intikam ve reflekslerini ifade etmede çok uygun ortam oluşturmaktadır. Bu nedenle, terörle mücadelenin özünü savaş değil, ekonomik kalkınma oluşturmaktadır. Ancak, son tartışmalar ve Birleşmiş Milletler’in almış olduğu kararlar ve dünya politikasına hakim çevrelerin şahin bakış açıları, Türkiye’de olduğu kadar tüm dünyada daha uzun süre terörle birlikte yaşayacağımız yönünde çok ciddi sinyaller oluşturmaktadır.

Ahmet Varol:
(Zaman Gazetesi Yazarlarından)

Ne kadar ilginçtir ki İstanbul’daki şiddet eylemlerinde hedef alınan halk kitleleriyle bu eylemlerden yola çıkılarak aleyhlerine strateji geliştirilen halk kitleleri aynıdır.

**İSTANBUL’DAKİ
ŞİDDET EYLEMLERİ
EMPERYALİST
VAHŞETİN ESERİDİR**

Amerikan emperyalizmi saldırganlık stratejisiyle ayakta duran bir güçtür.

Doğu blokunun ayakta olduğu dönemde bu saldırganlık stratejisini anti-komünizm felsefesine dayandırmıştı ve bunun için komünizm karşıtlığını bir gerekçe olarak kullanabilmek için sürekli malzeme üretmeye çalışıyordu. Şimdi ise saldırganlığına “terör”ü gerekçe olarak kullanmaya çalışıyor. Bir yandan da bu “terör”e bir sahip bulmak istiyor. Son dönemde özellikle hedef seçtiği ve sömürmek istediği geri kalmış toplumların büyük çoğunluğunu Müslüman halklar oluşturduğundan bu halkları sıkı kontrol altına almak amacıyla yürüttüğü anti-terör merkezli propaganda çalışmalarında İslam’la terörü özdeşleştirmeye çalışıyor. **Bu yöndeki çabalarında inandırıcı olabilmek için de sürekli yeni malzemeler üretmeye gayret ediyor. İstanbul’daki şiddet eylemleri de bu gayretin bir parçasıdır.**

Bu eylemlerde infazcının kimler olduğu o kadar önemli değildir. Çünkü “İslamcı” kimliğiyle piyasaya sürülen ama, ya kontrollü tahrike müsait bir heyecana yenilmiş olmaları ya da bellerine bağlanan ipleri tutan elleri görmeden kahramanlık macerasına kapılmaları sebebiyle senaryoları başkaları tarafından hazırlanmış şiddet eylemlerinde kullanılmaya müsait birçok kişi bulunmaktadır. Bunların yaptıklarının “İslam”la özdeşleştirilmesi ne yazık ki Amerikan emperyalizminin son dönemde geliştirdiği stratejilere malzeme çıkarılmasından başka bir yarar sağlamamaktadır.

Ne kadar ilginçtir ki İstanbul’daki şiddet eylemlerinde hedef alınan halk kitleleriyle bu eylemlerden yola çıkılarak aleyhlerine strateji geliştirilen halk kitleleri aynıdır. İşte bu sinsiliği, elindeki silah ve sermaye gücünü bütün dünyayı hakimiyetine almak için kullanmak isteyen Amerikan emperyalizmi ve onun kanatları arasında varlığını sürdürüp Filistin topraklarında sürekli kan akıtan Siyonizm gösterebilmektedir.

Amerikan emperyalizmi ve onun himayesindeki Siyonizm bu tür şiddet olaylarından değişik amaçlar için yararlanmak istemektedir. Bunları sıralayabilmemiz için sözü çok uzatmamız gerekir. Ancak ikisine özellikle vurgu yapmakta yarar görüyoruz: Bunların birincisi, **kendisinin meşru olmayan kuvvet kullanımını meşrulaştırma**, ikincisi de **meşru ve haklı mücadeleleri “terör”le, halk kitlelerinin nefretini çeken insanlık dışı şiddet eylemleriyle aynı kefeye koymak suretiyle karalamak.** Örneğin Irak’ta ve Filistin’de işgale karşı verilen haklı mücadelelerin kötülenmesi, buna karşılık oralardaki meşru olmayan işgallerin doğal ve meşru gösterilmesi için işte bu şiddet eylemlerinin zihinlerde oluşturduğu imajlardan yararlanılmak istenmektedir. Oysa gerçekte insanlarımızın emperyalizmin ve siyonizmin hizmetindeki medya organlarının etkisinde kalmadan gerçekleri görmeleri ve Amerikan işgal güçlerinin Irak halkına karşı, İsrail işgal güçlerinin de Filistin halkına karşı icra ettikleri terörün İstanbul’da icra edilen

terörden farklı olmadığını, Filistin’deki ve Irak’taki halkların karşı karşıya oldukları vahşet sebebiyle bu manzaraları her gün yaşadıklarını düşünmeleri gerekir.

Fikret Başkaya
(Özgür Üniversite
Öğretim Görevlisi)
**TERÖRLE MÜCADELE SÖYLEMİ
NEYİ GİZLİYOR?**

Benzer şiddet ve vahşet eylemleri ABD veya Siyonist İsrail tarafından gerçekleştirildiğinde terörist eylem sayılmıyor, vahşet aynı yoğunlukta ve kapsamda lânetlenmiyor... Tam tersine saldırıya, vahşete mâruz kalanlar suçlanıyor... Vahşetin kimin eseri olduğuna göre, duyarlılık ve tepki değişiyor.

İstanbul’da geçtiğimiz haftalarda canlı bombacılar tarafından gerçekleştirilen, İsrail’i ve İngiltere’yi hedef alan terörist saldırılar, büyük tepki ve infial uyandırdı. Elbette bu tür bir vahşetin tepkisiz kalması mümkün değildir. Benzer şiddet ve vahşet eylemleri ABD veya Siyonist İsrail tarafından gerçekleştirildiğinde terörist eylem sayılmıyor, vahşet aynı yoğunlukta ve kapsamda lânetlenmiyor... **Tam tersine saldırıya, vahşete mâruz kalanlar suçlanıyor... Vahşetin kimin eseri olduğuna göre, duyarlılık ve tepki değişiyor.** Siyonist rejim on yıllardır Filistin halkına yönelik terör uyguluyor, İstanbul’dakine benzer görüntüler orada çoktan vâka-i âdiyeden şeyler haline gelmiş durumda... ABD destekli Siyonist rejim, özgürlüğü ve onuru için mücadele eden bir halkı katlediyor, onu kendi topraklarından atıyor, kendi yurdunda köleleştirmek için her türü yola başvuruyor, ‘uygar dünya’ da dahil nerdeyse herkes bütün bunları uzaktan seyrediyor, yarım ağızla kınıyor, üzüntü duyduğunu beyan

ediyor... Üzüntü duymak, kınamak, lânetlemek yerinde bir insânî tepki olsa da, sorunların çözümü için yeterli değildir ve başını kuma gömmektir. Eğer gerçekten samimi bir niyet sahibiyse, sorunun kökenine inmeniz, hamaset edebiyatıyla durumu geçiştirme aymazlığından kurtulmanız gerekir.

İstanbul’daki saldırıların hemen ardından bu olayla ilgili nice ‘yorumlar’, ‘bilimsel değerlendirmeler’ yapıldı, nice ‘uzmanlar’ görüş beyan etti.

Kitleler, kapitalist emperyalist egemenliğin neden olduğu, yoksulluğa, sefaletle, yıkıma itiraz ediyorlar ve emperyalist aşağılanmaya tepki gösteriyorlar. Batı’nın dayattığı **sözde modernleşmenin** (sömürgeleşme olarak okuyunuz), kalkınmacılığın ortaya çıkardığı yıkıma ve iflas tablosuna itiraz ediyorlar. Emperyalizmin kuklası teokratik-otokratik rejimlerin dayattığı baskıya, sömürüye, zulme başkaldırıyorlar... Bu tepkinin esasen gerçek anlamda İslamiyetle de pek ilgisi olmayan ve kullandıkları silahın **aborijinlerin bumerangı** gibi dönüp tekrar yoksul halkı vuran ve kendilerinin ve başkalarının ‘radikal İslam’ dediği gruplar tarafından manipüle ediliyor olması, bizi gerçek durumu görmekten alıkoymamalıdır. Kaldı ki, şimdilerde emperyalizme karşı mücadele bayrağını açtığını söyleyen **El Kaide** türü terör örgütlerinin arkasında da bizzat ABD emperyalizminin kendisi vardı... Kaldı ki, söz konusu örgütlerin kitlelere teklif ettiği, edebileceği birşey de yoktur... Her halde bu konuda en çok bilinen, Afganistan’daki **Taliban** ve **El Kaide** örgütleridir. Bu örgütlerin ABD tarafından nasıl örgütlendiği, nasıl eğitilip silahlandırıldığı herkesce biliniyor. El Kaide’nin gerçek misyonu, ekseri sınıldığı gibi, ABD ile, Batı emperyalizmiyle savaşmak değildir. Bu örgütün tarihsel misyonu, tam da tersini yapmak, ABD emperyalizmini ve onun terörist eylemlerini meşrulaştırmaktır. Birinin terörü diğerinin terörünü meşrulaştırma işlevi görüyor. Aslında ABD emperyalizmiyle mücadele ettiğini söyleyen bu terörist örgüt, tam da ABD’nin değirmenine su taşıyor. Kaldı ki, **egemenlik ve hegemonya, her zaman bir düşmana ihtiyaç duyar, yoksa da yaratır.** ABD’nin yaptığı da odur... Sözde terörle savaş söylemiyle kendi terörünü meşrulaştırıp-kabullendirmeyi amaçlıyor. Dolayısıyla, uluslararası terörizmle mücadele söylemi, emperyalizmin gerçek niyetini gizleme işlevi görüyor...

Uluslararası vahşi terörü lânetlemek, kınamak, üzüntü duymak, şaşkınlığa kapılmak, velhasıl terörle mücadele söylemine kendini kaptırmak, sadece emperyalizmi ve onun her günkü terörünü meşrulaştırıp-kabullendirmeye hizmet edebilir. Eğer terörle gerçekten mücadele etmek istiyorsanız, toplumsal eşitlik ve demokrasi için (ama Amerikan demokrasisi değil), kapitalizme ve emperyalizme karşı mücadele etmeniz gerekir... Bunun da, yolu radikal olmaktan ve sorunların kökenine inmekten geçiyor...

İstanbul'daki son saldırılar üzerine değerlendirme...

EMPERYALİZM=FAŞİZM=TERÖRİZM

Hiçbir saldırı halkların meşru ve haklı DEVRİMCİ ŞİDDETİNİ ENGELLEYEMEZ!

Bugün İslam adına hareket eden ve kendisi de bir gericilik olarak emperyalizme ve buldukları ülkelerde hakim sınıflara darbe vuran hareketler bir realite olarak değerlendirilmek zorundadır.

maya çalışarak kendilerince içinde buldukları "şaşkın" ve "beklenmedik" durumu izah etmeye çalıştılar...

Bu saldırılar karşısında hakim sınıfların ve onların her türden yordakçısı sözcülerinin "şoke olmaları" ve ilk anda verdikleri tepkiler bu anlamıyla anlaşılırken, kendini halk saflarında ilan edenlerin yaklaşımı ve özellikle emperyalizmin ve faşizmin terörüyle bu saldırıları kıyaslamak ve bunun üzerinden propaganda yapmak da bir o kadar "anlaşılırdır"! Anlaşılırdır çünkü olaylara, meselelere ideolojik bakmayan, iki sınıf, iki dünya görüşü doğrultusunda değerlendirmeyen her anlayış bu saldırıları da değerlendirirken zorlanır ve son günlerin moda deyimleriyle "komplo teorileri" geliştirir. Ve meseleleri halk güçlerinin çıkarları doğrultusunda değerlendiremez, bilinçlerin bulanıklaştırılmasına daha fazla imkan yaratır.

Şu bir gerçek ki İstanbul'da gerçekleştirilen saldırılar özellikle de sinagog saldırıları onaylanacak eylemler değildir. İkinci saldırıda seçilen hedefler isabetli hedefler olmakla birlikte, eylemi gerçekleştirenlerin siyasal duruşları ve ideolojik görüşleri nedeniyle bu eylemlerin gerçekten halkın çıkarlarını gözetmediği ve halk adına gerçekleştirildiği söylenemez... Kısacası birinci eylemde gerekçe ne olursa olsun (MOSSAD ajanlarının sinagogda üslenmesi gerekçesi) bu tür bir pratik direkt hakim sınıfların çıkarlarına hizmet eder ve başta Filistin halkının olmak üzere dünya halklarının haklı ve meşru mücadelesine zarar verir. İkinci eylemde vurulan hedefler isabetli hedefler olmakla birlikte, eylemlerin yapıları, halka zarar vermeme ilkesinin (ki eylemleri yapanların böyle bir derdi de olmadığı biliniyor) gözetilmemesi, eylemin hedeflerinin doğruluğunu gölgede bırakmıştır. Ve tüm bu eylemler, gerek emperyalizmin ve gerekse de ülke-

miz hakim sınıflarının "terörle mücadele" yalanı adı altında ilericilere, halka saldırmasının vesilesi yapılmıştır. Nitekim daha ilk andan itibaren bu eylemler vesilesiyle gerek dünyada ve gerekse de ülkemizde ilericilerin, devrimcilerin işçi sınıfı ve emekçi halkın haklı ve meşru mücadelesinin ve bu mücadelenin doğal ve zorunlu bir biçimi olan silahlı mücadelelerinin de "terörizm" olarak adlandırılmaktan ve yoğun bir karşı devrimci propaganda girişiminden geri durmamışlardır. Bundan sonra da bu doğrultuda davranılmaktan ve halkın mücadelesinin ve özellikle de silahlı mücadelesini "terörizm" olarak adlandırmaktan geri durmayacaklardır. Gerek emperyalistlerin ve gerekse de onların uşağı Türk hakim sınıflarının sözcülerinin, karşı devrimci propagandasına vesile olan bu tür eylemleri yapanların hareket noktasına yani İslam dinini hareket noktası alan kişi, grup ya da örgütlenmelere gelince...

"İslami terörizm" olarak adlandırılan siyasal İslam ya da daha genel olarak din olgusu Marksist Leninist Maoistler tarafından berrakça çözümlenmiş ve bugün pratiğin de şaşmaz öğretmenliğinde bu olgunun hakim sınıfların çıkarlarına hizmet ettiğini, din olgusunun bir afyon olarak yüzyıllardan beridir hakim sınıflar tarafından kullanılageldiğini ve bundan sonra da kullanılacağını ifade etmişlerdir.

Bugün İslam adına hareket eden ve kendisi de bir gericilik olarak emperyalizme ve buldukları ülkelerde hakim sınıflara darbe vuran hareketler bir realite olarak değerlendirilmek zorundadır. (Türkiye topraklarında böyle bir hareket söz konusu değildir.) Ancak ve ancak bu değerlendirme asla ve asla ideolojik bakış açısından sapmamalıdır. Son tahlilde bu hareketler, ideolojik duruşlarından kaynaklı, emperyalizm ve yerli işbirlikçileri-uşakları tarafından kullanılmaya, yönlendirilmeye müsaittir. İdeolojik donanımları nedeniyle ne kadar "bağımsız" olurlarsa olsunlar dünya gericiliğinden etkilenebilirler,

İstanbul'da meydana gelen bombalı saldırıların ardından pek çok şey söylendi, pek çok şey yazıldı ve çizildi. Yaşanan saldırıların ardından yapılan yorumlarda ortaya çıkan sonuç, bu saldırıların faşist devletin kiralık kalemşörleri nezdinde "neden Türkiye" sorularıyla yanıtlanmaya çalışılıp, şaşkınlıkla karşılanırken öte yandan yine bu saldırıların, gerek dünya halklarının ve gerekse de Türkiye halkının haklı ve meşru mücadelesine yönelik sinsice ve alçakça saldırılarına da vesile olduğunu görüyoruz. Saldırıları bahane edilerek, işçi sınıfı ve emekçi halkların devrimci mücadelesinin doğal ve hiç kuşkusuz ki zorunlu bir sonucu olan devrimci şiddet "mahkum" edilmeye çalışıldı, çalışılıyor.

Bu yaklaşım hiç kuşkusuz ki hakim sınıfların meseleye sınıfsal bakmasından kaynaklanıyor. Yani hakim sınıfların bu tavırları bir yandan onların sınıfsal duruşlarından kaynaklıyken, öte yandan bu saldırıları ilk anlarda şaşkınlıkla karşılamaları da bu sınıfsal reflekslerinin sonucudur. Çünkü saldırı bizzat kendi yarattıkları ve kendi sınıflarının emrinde dün çeşitli vesilelerle ama en çok da işçi sınıfı ve emekçi halkın meşru ve haklı mücadelesinin karşısında bir vurucu güç olarak, oldukça "iyi" kullandıkları "İslamcı teröristler"den gelince afalladılar. Öyle ya bu saldırılar bugüne kadar azgın bir terörle saldırdıkları ve kendi koydukları burjuva yasaları bile tanımayarak katlettikleri binlerce halk evladının, komünistin ve devrimcinin haklı ve

meşru şiddetine onların deyimleriyle "terörüne" benzemiyordu. Düne kadar binlerce halk evladının haklı ve meşru devrimci şiddetini "kör terör" olarak adlandıranlar, bu saldırıların ardından kelime aralarında bile olsa kıyaslama yaparak, komünistlerin devrimcilerin cezalandırma, hesap sorma eylemlerini "mantıklı" bulduklarını, en azından adresinin belli olduğunu itiraf etmekten geri durmuyorlardı. Jean Baudrillard, "Terörizmin anlamı (ruhu)" başlıklı önemli yazısında, 11 Eylül'de tanıştığımız 'terörizm'i doğru anlayabilmek için 'eski' terörizmlerden farklı olarak bunun 'devrimci', yani 'sisteme güç ilişkisi' çerçevesinde saldırmadığını ve dolayısıyla 'savaşı' tamamen 'sembolik alana' taşıdığını ileri sürüyordu. Yani özetle, bu yeni 'terörizm', olmayacak bir işin, yani 'dünyanın gidişini terör yoluyla değiştirme' peşinde değildi. 'Devrimci' olarak nitelenebilecek bir tarzın tamamen dışında bir saldırıyla karşı karşıyaydık..."(akt. Kürşat Bumin. Y. Şafak. 25 Kasım 03)

Tam da bu nedenle Türk hakim sınıfları ve onların sözcüleri bu saldırıların hemen akabinde TC "terörizme karşı deneyimli" diyerek kendilerini ve sınıf işbirlikçilerini rahatlatmaya çalıştılar. Ancak çok geçmeden bu saldırıların daha önce tecrübe sahibi oldukları "devrimci şiddete" benzemediğini itiraf etmek zorunda kaldılar. Ve bu saldırıları "uluslararası terör" olarak adlandırarak, "hedef Türkiye değil", "istihbarat zaafı var" diye açıkladılar.

yönlendirilebilirler. Bu, yaşanan onlarca deneyimden ve pratikten dolayı sabittir.

Gerek Sünni İslam adına hareket edenler ve gerekse de Şii İslam adına hareket edenler, ellerine geçirdikleri her fırsatta halka ve halkın öncülerine saldırmaktan geri durmamışlardır. Örneğin anti Amerikancı bir söylemle iktidarı ele geçiren İran'daki mollalar, gerek "İslami Devrim" sırasında ve gerekse de sonrasında başta Maoistler olmak üzere binlerce insanı katletmiş ve yine binlercesine de hapisanelerde zulüm uygulamışlardır. **Yine çok yerinde bir örnek olarak Afganistan'da Rus Sosyal Emperyalizmi'nin işgaline karşı savaşan Maoistler Afganlı İslami güçler tarafından katledilmiş, kovuşturma ve soruşturmalara, baskılara maruz kalmışlardır.**

İslam ve İslamcıların, dünya gericiliğinin hizmetinde kullanılması özellikle "Soğuk Savaş" olarak tabir edilen, aslında dünya gericiliğinin, emperyalizmin ve başta da ABD emperyalizminin dünya halklarına ve özellikle de sosyalist kamp olarak adlandırılan ülkelere karşı kullanılmasını da beraberinde getirdi. Sovyetler Birliği'nde sosyalizmden geriye dönüşün yaşanması ile aynı kullanım bu kez Rus Sosyal Emperyalizmi tarafından da gerçekleştirildi. Kısacası Radikal İslam ya da İslamcılık emperyalizm tarafından kendi çıkar çatışmalarında birbirlerine karşı üstünlük kurmanın bir aracı olarak kullanıldı, kullanılıyor. Yani soğuk savaş denilen ve özellikle 1956'dan sonra Sovyetler Birliği'nde kapitalizmin restorasyonu ile birlikte her iki güç tarafından İslam ve İslamcılık kullanıldı. İdeolojik, siyasal, örgütsel askeri ve lojistik olarak desteklendiler ve kullanıldılar. Örneğin Rus Sosyal Emperyalizmi'nin Afganistan işgali ile birlikte, ABD emperyalizminin İslamcı güçleri Rus işgaline karşı "Yeşil Kuşak" politikası çerçevesinde örgütlediği, yönlendirdiği ve kullandığını artık bugün en gerici kalemler bile yazar oldu. "Mücahitlerin" arkasında "kafirlerin" olduğunu, "Cihat"larını böyle sürdürdüklerini, bugün "en İslamcı kalemler" bile yazar oldu. Ancak daha önceden de belirttiğimiz gibi bu mücahitler arkalarında ABD emperyalizminin desteği ile kendilerinin deyişiyle "kafirlerin" desteğiyle Rus Sosyal Emperyalizmine direnen Afgan halkının yiğit evlatları olan Maoistleri katletmekten geri durmadılar. Afgan komünistlerinin bir defasında Merkez Komite düzeyinde onlarca evladı ve yüzlerce militanı bu direnişte katledildi.

"Komünizme karşı Yeşil kuşak" olarak adlandırılan bu stratejiye değinmeden önce bu olgunun sadece sosyalizm maskeli bürokrat burjuvazi tarafından değil aynı zamanda emperyalizmin çıkarlarına ters gelen her yerde kullanıldığını belirtmek gerekir. İslam olgusunun, örneğin 12 Eylül 1980 askeri darbesinde Türkiye'de kullanıldığı, faşist cuntanın başı K. Evren'in ko-

nuşmalarında Kuran'dan ayetler okuduğunu, "Laik ve Demokratik T. Cumhuriyeti'nin", "kardeş kavgasına karşı" yalanı adı altında işçi sınıfı ve emekçi halkın gelişen mücadelesine karşı "Yeşil Kuşak" politikasından da bağımsız olmayarak İslamı kullandığını bu halk unutmamaktadır. Bugün başta TSK olmak üzere "Laik Türkiye" söyleminin kullanılması ve "Laik Türkiye'nin" koruyucusu ve kollayıcısı bir güç olduğunun ileriye sürülmesi adı bir yalandan öteye gitmemektedir. Tıpkı TSK'nın TC'nin bağımsızlığının koruyucusu ve kollayıcısı olduğu iddiası gibi... Bugün TSK, emperyalizmin Türkiye topraklarında çıkarlarının koruyucusu ve kollayıcısıdır. **TSK yarı-sömürge Türkiye'nin bağımlılık ilişkisinin devam ettirilmesinin en önemli yapı taşlarından biri olarak, özellikle gelişen halk muhalefetine, devrimci mücadeleye karşı İslamı kullanmaktan geri durmamıştır ve zorda kaldığında da kullanmaktan geri durmayacaktır.** Bu konuya yazımızın ilerleyen bölümlerinde değineceğiz.

Ancak İslam'ın emperyalizm tarafından dünyada nasıl kullanıldığını kısaca özetleyelim. İslam ve İslamcılık bir hareket olarak 1960'lı yıllarda, başını Nasır'ın çektiği, sol söylemli Arap milliyetçiliğine karşı ilk elden kullanıldı.

Özellikle S. Arabistan ve Vahabilik doğrultusunda İslam petro-dolar mali kaynağıyla; Ortadoğu bölgesinde, tüm anti Amerikan ve anti-İsrail güçlerine karşı etkili bir şekilde kullanıldı. Kitlelerin dini duyguları kullanılarak, kitleler her türden ilerici düşünceye, bağımsız tavra karşı harekete geçirildi.

Bugün demokrasi havarisi kesilen emperyalizm, bugün de dahil olmak üzere bölgede bulunan bütün gerici sınıfları destekledi, onları çıkarları doğrultusunda kullanmaktan geri durmadı.

Çünkü gerek emperyalizmin ve gerekse de bölge gericiliğinin, bölge halkları üzerinde sömürülerini devam ettirebilmesinin, çıkarlarını korumanın yolu buradan geçiyordu.

Örneğin bugün Irak'a "demokrasi" ve "özgürlük" getirdiğini iddia eden emperyalizm ve başta da ABD emperyalizmi, daha dün Saddam'la birlikte, onu kullanarak, İran üzerine saldırmaktan geri durmadı. Çünkü İran'da İslami bir devrim olmuştu ve 30 yıldır emperyalizme sadık bir uşak olarak hizmet eden Şah rejimi devrilmişti ve yerine anti Amerikancı (anti-emperyalist değil, unutmamak gerekir ki Hitler faşizmi de anti-Amerikancıydı) Şii İslamdı. Ya da bugün kolkola olduğu Irak Kürtlerinin Halepçe'de kimyasal gazlarla katledilmesine destek sundu. **Kısacası emperyalizm kendi çıkarlarını korumak için bölge gericiliğiyle birlikte başta İslamı kullanarak etkili bir biçimde kullandı.** Bu bir dönem, halk kitlelerinin haklı ve meşru mücadelesine karşı, sosyalizme karşı, bir dönem, bağımsız anti emperyalist hareketlere karşı, ya da Şii İslama karşı beslendi, kullanıldı, sevk ve idare edildi.

Bu kullanma, sevk ve idare etme, Afganistan'da çok daha bariz ve açık bir biçimde yapıldı. **Aralık 1979 Rus Sosyal Emperyalizminin Afganistan işgaline karşı başta ABD emperyalizmi olmak üzere, bölge gericiliği 1980 tarihinden itibaren ülkede "mücahitleri" örgütlediler.** Bu politik hamle Amerikalı Breznesky'nin Rus Sosyal Emperyalizminin güneyden kuşatılarak çökertilmesi ve Pazar alanlarında üstünlük kurulması amacını ileriye süren "Yeşil Kuşak" projesi doğrultusunda oldu. Direnişe ABD emperyalizmi kendi çıkarlarını hayata geçirmek için silah, uşağı S. Arabistan ve Körfez gericiliğinin para yardımı ile birlikte teknik destek ise Pakistan

ve İsrail'den yapıldı. Türkiye'de bu yardımda üstüne düşeni yapmaktan geri durmadı.

Kısa sürede bugün dünya barışını tehdit ettiği iddia edilen İslamcı militanlar, başta ABD emperyalizmi olmak üzere dünya gericiliği tarafından beslendi, korundu, sevk ve idare edildi. Afganistan binlerce İslamcı militanın eğitildiği bir okul haline dönüştürüldü. Tüm dünyada emperyalizm ve dünya gericiliği tarafından yapılan propagandalarla, dünyanın çeşitli bölgelerinden binlerce İslamcı Afganistan'a gönderilerek, burada "komünizme ve Allahsızlara karşı savaşmaya" teşvik edildi. Yapılan İslam adına Cihat'tı ama ne hikmetse Rus Sosyal Emperyalizmine karşı gerçekleştirilen bu Cihat'ın arkasında ABD emperyalizmi bulunuyordu...

Artık bugün hemen hemen herkesin dile getirdiği gibi; Bugün ABD'nin bir numaralı düşmanı olduğu iddia edilen Bin Laden, CIA, S. Arabistan ve Pakistan istihbarat örgütlerinin ortaklaşa bir planı ile arkadaşlarıyla örgütlü bir biçimde Afganistan'a gönderildi. ABD emperyalizmi her türlü desteğini Bin Laden'den esirgemedi.

Afganistan direnişi içerisinde CIA ve Pakistan İstihbarat Örgütü tarafından Molla Ömer'e Taliban'ı kurması için destek verildi. Bu desteğin bir nedeni de Taliban'ın Sünni ve Hanefi mezhebine göre örgütlenmesi ve Şii İran'a karşı kullanma potansiyeli taşımasıdır. Rus işgalinin sona ermesiyle birlikte Afgan direnişçileri arasındaki iktidar kavgasında başta ABD olmak üzere, S. Arabistan, Pakistan, Birleşik Arap Emirlikleri istihbarat servisleri patentli Taliban, Nisan 1996'da Afganistan'da kontrolü ele geçirdi. İşgalin sona ermesinden sonra Sudan'a geçen ve buradan Tali-

Bu saldırılar karşısında hakim sınıfların ve onların her türden yordakçısı sözcülerinin "şoke olmaları" ve ilk anda verdikleri tepkiler bu anlamıyla anlaşılırken, kendini halk saflarında ilan edenlerin yaklaşımı ve özellikle emperyalizmin ve faşizmin terörüyle bu saldırıları kıyaslamak ve bunun üzerinden propaganda yapmak da bir o kadar "anlaşılırdır"!

ban'a para, savaşçı ve lojistik destek sunan Bin Laden Taliban'ın kontrolü ele geçirmesinden sonra Kabil'e gelerek, faaliyetlerini sürdürdü. Bu tarihte de ABD emperyalizminin Bin Laden ve Taliban'la iyi ilişkilerini sürdürdüklerini ifade etmek gerekir.

Bugün dünya halklarına emperyalizm tarafından düşman olarak lanse edilen El Kaide'nin çekirdeği oluşturan Ulusal İslami Direniş Cephesi'nin ABD emperyalizmi ile bu olumlu ilişkiler içerisinde 1998 yılı Şubat ayında kuruluşunu ilan ettiğini ifade etmek gerekir. Ulusal İslami Direniş Cephesi'nin programında "Amerikan ve Siyonist hedeflerin vurulması, sivil ve asker farkı gözetmeksizin buldukları her yerde öldürme emri" verildiğine dikkat çekmek gerekir. El Kaide olarak propaganda edilen ise, bu çekirdek etrafında örgütlenen yerel İslami örgütlerin bir toplamı olarak adlandırılabilir. (56 ülkede bu tür örgütlenmelerin olduğu ileri sürülüyor) Ancak burada vurgulanması gereken nokta program olarak ileriye sürülen görüşlerde, sivil ve askeri ayırımı yapılmaması, onlar için meselenin kafirlik-müminlik olarak değerlendirilmesidir. Öte yandan El Kaide olarak lanse edilen ve yerel örgütlerin merkezden bağımsız hareket edebilmesine olanak tanıyan bir "örgütsel model" hiç kuşkusuz ki kimin ne yaptığı, hangi güçlerin hangi örgütleri kullandığı, yönlendirdiği ve bunların ne kadar bağımsız olduğu konusunda soru işaretleri oluşmasına neden olmaktadır. Böyle bir örgütsel modelin emperyalizmin muazzam derecede işine yaradığını ifade etmek gerekir. Öte yandan bu örgütsel model ile birlikte başta ABD emperyalizmi olmak üzere dünya gericiliğinin "önleyici savaş doktrini" tezinin bu örgütsel model düşünüldüğünde oldukça iyi bir şekilde kullanılabileceğini/bunun böylesine örtüşmesinin bir tesadüf olarak değerlendirilemeyeceğini ifade etmek gerekir. **Yani emperyalizm bir yere, bir ülkeye "önleyici savaş doktrini" çerçevesinde müdahale etmek isterse, o bölgede El Kaide adını kullanarak eylemler yapabilir/yaptırabilir ve bu gerekçeden hareketle "terörizmle mücadele" adı altında oraya müdahale edebilir.** 11 Eylül saldırıları sonrasında Afganistan işgali ve kimyasal silahlar gerekçesiyle birlikte "uluslararası terörizme karşı" Irak'ın işgali buna örnek verilebilir.

Emperyalizm "belirsiz bir düşmana karşı savaşmış" ilan ediyor. Bu savaş dünyanın herhangi bir yerinde, herhangi bir ülkesinde olabilir. Onlar için El Kaide eylemi ya da varlığı yetiyor! Böyle bir örgütün gerçekten orada olup olmadığı, ya da bilinçli olarak böyle bir ad kullanılarak eylem yaptırılıp yaptırılmadığı bilinmediğinden (öyle ya bu örgütsel model buna imkan vermiyor!?) ki meselenin bu yanı o kadar önemli görülüyor! Önemli olan emperyalizmin ve gericiliğin çıkarları, bu çıkarların korunması. Bu çıkarların korunması da dünya halklarına "özgürlüğün ve de-

mokrasinin savunulması" olarak propaganda ediliyor. Oysa ki en büyük teröristler, özgürlüğün ve bağımsızlığın yegane düşmanı emperyalizm ve onun yerli işbirlikçileri/uşaklarıdır. **Bu gerçek işçi sınıfı ve ezilen halkların yüzlerce yıllık sosyal pratiğinde oldukça sabittir.**

Marksist-Leninist-Maoistleri her şeye "akla-kara bakmakla" eleştirenler, her şeyi "siyah-beyaz olarak" değerlendiriyorsunuz diyenler, bu güçler tarafından yapılan eylemleri açıklamakta zorlanmaktadırlar. **Meseleye ideolojik yani sınıfsal bakmak aslolanıdır ve bizi doğru ve berrak bir çözümlenmeye götürür. İdeolojik olarak İslam dünya gericiliğinin hizmetindedir, bu hizmet ve bu kullanılmaya muazzam "açık örgütsel model" dolayısıyla ki kimin elinin kimin cebinde olduğu belirlenmemektedir.**

Ancak meseleye Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin ışığında baktığımızda, yapılan eylemlerin, gerçekleştirilen müdahalelerin kime hizmet ettiği, hangi sınıfın çıkarlarının gözetildiği net olarak ortaya çıkmaktadır. Emperyalizm ve dünya gericiliği El Kaide'nin varlığı ve eylemlerini bahane ederek, dünya halklarının gelişen mücadelesini terör olarak yansıtmakta, müdahalesinin gerekçesi olarak kullanmaktadır. Asıl terörist olan ve dünya halkları üzerinde her türlü terör uygulayan emperyalizm ve yerli uşakları bu bahanelerle dünya halklarının haklı ve meşru mücadelesine terörizm olarak lanse ederek, kendi çıkarlarını ve politikalarını hayata geçirmektedirler.

Bugün dünya halklarına yönelik terörizm olarak yansıtılan "canavar" bizzat ABD emperyalizmi ve dünya gericiliği tarafından yaratılmıştır. Öte yandan emperyalizmin ve yerli uşaklarının, dünya üzerinde estirdikleri karşı devrimci şiddet, dünya halklarının bu karşı devrimci şiddete yönelik tepkisini de beraberinde getirmiştir. **Dünya halkları emperyalizmin ve yerli uşaklarının karşı devrimci şiddetine devrimci şiddetle yanıt vermeye, silahlı mücadelelerini yükseltmeye devam etmektedir.** Emperyalizm ve yerli uşaklarının bu karşı devrimci şiddetine ve politikalarına karşı aynı zamanda çeşitli biçimlerde ve yöntemlerle karşı durmaktadır. Bu karşı duruş kimi durumlarda İslami direniş adı altında da olabilmektedir. Ve özellikle sosyalizmde geri dönüşlerin yaşanmasıyla birlikte, emekçi halk kitleleri dini duygularının da etkisiyle bu hareketleri bir çözüm olarak görebilmektedir. İşte meseleyi zorlaştıran ve kafa karıştıran nokta burasıdır. Bu özellik gözardı edilmemelidir. **Ancak genel olarak bu hareketlerin perspektiflerinin anti-**

Amerikanizm ve anti-Siyonizm perspektifiyle sınırlı olduklarını bilerek değerlendirme yapmak doğru olacaktır. Genel bir tanımlama yapacak olursak, faaliyetlerine İslami bir ideolojik formasyonla yön veren kişi, grup veya örgütlenmeler, herhangi bir emperyalist güçle ilişki içerisinde olmasalar dahi, meselelere, sınıfsal bakmadıklarından/bakamayacaklarından, faaliyetleri ezilen, mazlum halkların çıkarlarını savunuyor gözükmese bile, bu savununun yanılığın, nihai sonuca götürmeyecek bir savunuyu olacağını bilmek zorundayız. **Bu tür örgütlenmelerin pratik olarak başka bir gericiliğe, örneğin ABD gericiliğine ya da TC faşizmine yönelmeleri, ezilen halk kitlelerinin anlık öfke ve hesap sorma isteğiyle birleşmesi anlamında bir olumluluk arzete-**

se de, bu olumluluk, bu tür örgütlenmelerin ideolojik duruşları nedeniyle asla bağımsız, özgür bir toplum modelini yaratamayacaktır. Kısacası bu hesap soruculuk, intikam alma gerçek anlamda ezilen mazlum halkları kurtuluşa götürmeyecektir, aksine daha farklı bir gericiliğin baskısı ve sömürsü altına sokacaktır. Ezilen mazlum halkları kurtuluşa götürecek olan, her türlü gericilikten hesap sorma, her türlü gericiliğin üzerine giderek sınıfsal temelde bir mücadele sürdürmekten/sürdürülmesinden geçmektedir. Şii İran devrimi bu açıdan iyi bir örnektir. **Bu devrim her ne kadar anti Amerikancı bir çizgide olsa da, İran'daki molla rejiminin diğer emperyalist güçlerle, özellikle Fransız ve Rus emperyalizmi ile ilişkileri ve çıkar ortaklıkları ortadadır.**

Jean Baudrillard, 'Terörizmin anlamı (ruhu)' başlıklı önemli yazısında, 11 Eylül'de tanıştığımız 'terörizm'i doğru anlayabilmek için 'eski' terörizmlerden farklı olarak bunun 'devrimci', yani 'sisteme güç ilişkisi' çerçevesinde saldırmadığını ve dolayısıyla 'savaşı' tamamen 'sembolik alana' taşıdığını ileri sürüyordu. **Yani özetle, bu yeni 'terörizm', olmayacak bir işin, yani 'dünyanın gidişini terör yoluyla değiştirme' peşinde değildi.**

Ve yine İran'da işçi sınıfının mücadelesinin, İran halkının mücadelesinin karşılaştığı katliamlar ve yaşanan baskı ve zulümler de ortadadır.

Türk hakim sınıflarının bugün bu saldırılar karşısında emperyalist efendileriyle aynı dili kullanmaları onların da ikiyüzlü tavırlarını gizlemeye yetmiyor. Türk hakim sınıfları da aynı emperyalist efendileri gibi İslam dinini çıkarları doğrultusunda etkili bir biçimde, işçi sınıfı ve ezilen Türkiye halkına karşı kullanmışlardır. 12 Eylül AFC ile birlikte daha sistemli bir biçimde kullanılan İslam Cunta şefi K. Evren'in dilinde, hapisanelerde devrimci ve komünist tutuklulara yönelik işkence ve zulümde psikolojik bir işkence aracı olarak da kullanılmıştır. Türk hakim sınıfları ABD emperyalizminin "Yeşil Kuşak" stratejisi çerçevesinde işçi sınıfı ve emekçi halkın mücadelesini bastırmanın bir aracı olarak İslamı kullanmaları 12 Eylül AFC ile başlamamıştır. 12 Eylül AFC her ne kadar emperyalizmin içinde bulunduğu krizi aşma politikalarının bir yansıması olarak Türkiye'de darbe gerçekleştirdilerse de, bu darbenin bir ayağının da "Yeşil Kuşak" politikası olduğunu ifade etmek gerekiyor. Ancak dediğimiz gibi bu kullanım AFC ile başlamış değildir.

Halk hareketinin yükseldiği dönemlerde, Türk hakim sınıfları İslam ve İslamcılığı ilericilerin, devrimcilerin ve komünistlerin karşısına çıkarmakta tereddüt etmemiş, buldukları her fırsatta bu güçleri sistemlerinin birer yedek kuvveti olarak kullanmışlardır. Bu kullanımda ülkücü sivil faşistlerle birlikte "Akıncı" islamcı güçlerde sık sık kullanılmışlardır. Son saldırılarla birlikte saldırıyı gerçekleştirdikleri açıklanan kişilerin Bingöl nüfusuna kayıtlı olmasıyla öne çıkan Bingöl'den bir gencin söyledikleri de buna bir örnek. Şöyle diyor 24 yaşındaki Bingöllü **Ferhat Özdağlar**; "Onların Bingöl'den çıkmış olmasına şaşırmadım. Buradaki pek çok kişi geçmişte Türk hükümetinin aşında bölgedeki aşırı islamcı unsurlara destek verdiğini söylüyor. Çünkü o radikaller Kürtlerle savaşıyor-du."

ABD emperyalizminin 6. filosa karşı gerçekleştirilen anti emperyalist kitle gösterisi ve yürüyüşüne İslamcılarının saldırtılması ve bu saldırının Kanlı Pazar olarak adlandırılmasıyla başlayan süreç, irili ufaklı pek çok eylemde bu tür güçlerin "Allahsız komünistlere karşı cihat" adı altında ilerici, demokrat, devrimci güçlere karşı kullanılması ve katliamlar gerçekleştirilmesiyle beraber devam ettirildi.

İslam ve İslamcılar işçi sınıfının ve ezilen halkın demokratik ve devrimci mücadelesinin karşısına bir dalga kıran olarak çıkartıldı ve etkili bir biçimde kullanıldı. Maraş, Çorum katliamları, devletin resmi güçleriyle birlikte, ülkücü sivil faşistler ve islamcı militanların etkili bir biçimde katılımıyla "başarıyla" sürdürüldü.

TC hakim sınıflarının bugün "Laik

Türkiye" söyleminin sahtekarca bir yaklaşım olduğunu işçi sınıfı ve emekçi halkımız yaşanan onlarca pratikten bilmektedir. Çok uzağa gitmeye gerek yok. Bugün Avrupa ülkelerinin "teröre karşı timsah gözyaşları döktüğünü" söyleyenler, asıl olarak kendileri timsah gözyaşları dökmektedirler. TC'nin kısa bir zaman önceki birkaç pratiğini özetlememiz ve örneklendirmemiz buna yetecektir.

Afganistan'a, Bosna'ya, Çeçenistan'a devlet eliyle "Müslüman savaşçı" gönderenler, yüzlerce islamcı militanın buralara Cihat için gönderilmesine önayak olanlar hafızalarda canlılığını korumaktadır. O zamanki propagandaların etkisini yeminli devrimci ve komünist düşmanı olan Türkiye gazetesinin şu tavrı iyi bir örnek oluşturmaktadır. Türkiye gazetesinde manşetten verilen bir haberde, Türkiye gazetesinden bir "gazeteci"nin "bir Sırp öldürdüm" haberi manşetten veriliyor ve tüm toplum böyle şekillendirilmeye çalışılıyordu...

Ya da Rusya'nın Çeçenistan işgaline karşı Avrasya Feribotunu kaçıran İslamcı militanlar teslim olduktan kısa bir süre sonra birbirine yakın tarihlerde, farklı hapisanelerden kaç(ırıl)masını da ilginç bir nokta olarak kaydetmek gerekir... Burada Türk devletinin, MİT'in rolü ve fonksiyonu yadsınabilir mi?

Yine yakın bir tarihte, Avrasya Feribot eylemcilerinin de içinde bulunduğu İslamcı bir grubun Swiss Otel baskını sırasında dönemin İstanbul Emniyet Müdürü tarafından "bizim çocuklar" olarak ifade edilmesi ve sahiplenilmesi bazı gerçekleri açıklamıyor mu?

Sivas'ta devlet ve İslamcı militanların işbirliği ne çabuk unutuluyor....

Ya da bugün artık devlet tarafından kurulduğu ya da kullanıldığı çok açık olan Hizbullah örgütlenmesinin Kürt Ulusal Hareketine karşı etkili bir biçimde kullanıldığı ve resmi kaynaklara göre 2000'in üzerinde (rakamın daha fazla olduğu kesindir) Kürt yurtseverinin katledilmesi gerçeği canlılığını korumaya devam ediyor.

Şu açık bir gerçek ki TC devleti de efendisi emperyalistler gibi İslamı kendisine yönelik halk hareketlerinde kullanmaktan geri durmamıştır. Bu kullanım hiç kuşkusuz ki TC devletinin kadrolarının çapı/çapsızlığı ile doğru orantılıdır. TC devleti İslamı ve İslamcılığı her ne kadar geçmişte bir tehdit algılaması içerisinde değerlendirse bile (bu algılama son eylemler öncesi MGSB'de de ifade ediliyordu) bu İslamı ve İslamcılığı devrimcilere, komünistlere, ilericilere karşı kullanmaktan geri durmamıştır. Bu nokta önemlidir. TC devleti özellikle birkaç yıl öncesinde İslam ve İslamcılığı, "irticai tehlikeyi" güvenlik algılaması içerisinde değerlendirerek, geçmişte bizzat desteklediği ve yönlendirdiği İslamcılarının daha da ileriye gitmesini engellemek istemektedir. Bugün hakim sınıf klikleri arasında yaratılan, laik-anti laik tartışmaları, türban tartışmaları vb. hakim si-

nifların kendi aralarındaki çıkar dalaşmalarının bariz birer yansıması olarak değerlendirilmek zorundadır. Hakim sınıflar İslam ve İslamcılığı yeri geldiğinde elbirliğiyle işçi sınıfı ve emekçi halkın mücadelesine karşı kullanmaktan geri durmamaktadırlar. Yani onların laik-dinci yüzleri esas olarak halkın mücadelesi gündeme geldiğinde rafa kaldırılmakta el birliğiyle İslam ve genel olarak din olgusunu kullanmaktan geri durmamaktadırlar. Din hakim sınıfların bir sömürü aracı olarak, işçi sınıfı ve ezilen halkı bölmek, uyuşturmanın ve sömürülerini devam ettirmenin etkili bir aracı olarak kullanılmaktadır.

Gerek emperyalizm ve gerekse de onun ülkemizdeki çıkarlarının koruyucusu ve kollayıcısı faşizm gerçek terörün bizzat yaratıcıları ve uygulayıcılarıdır. Ve bu çıkarlarını, sömürü ve tahakkümlerini devam ettirebilmek için İslam dini de dahil her türlü yol ve yöntem kullanmaktan geri durmamışlardır. Gerek emperyalizm ve gerekse de ülkemiz hakim sınıfları İslam ve İslamcılığı

her türlü terörist yöntemi uygulayarak işçi sınıfı ve ezilen mazlum halklara karşı kullanmışlardır. Bugün gerek emperyalizmin ve gerekse de Türk hakim sınıflarının "İslami terörü" bahane etmeleri onların gerçek yüzlerini, onların katliamcı ve terörist yüzlerini gizlemez. Gerek dünya üzerinde emperyalizmin uyguladığı politikalar ve gerekse de bu politikaların uygulanmasında pratik rol alan TC gibi faşist devletler, uyguladıkları terörün yanıtını çeşitli biçimlerde almaktadırlar. Başta ABD emperyalizmi olmak üzere dünya gericiliği Irak'ta darbe üstüne darbe alırken ve direnişçileri "terörist" olarak yansıtma acizliğiyle davranıp; her gün masum Irak halkının üzerine bomba ve kurşun yağdırırken ve yine İsrail devleti mazlum Filistin halkına yönelik terörünü devam ettirirken; bu politikalar ezilen halklar tarafından çeşitli biçimlerde yanıtlanmaya ve cevaplandırılmaya devam edecektir. Bundan başta emperyalizm ve faşizm olmak üzere kimsenin kuşkusu olmasın.

Emperyalizm "belirsiz bir düşmana karşı savaştığını" ilan ediyor. Bu savaş dünyanın herhangi bir yerinde, herhangi bir ülkesinde olabilir. Onlar için El Kaide eylemi ya da varlığı yetiyor! Önemli olan emperyalizmin ve gericiliğin çıkarları, bu çıkarların korunması. Bu çıkarların korunması da dünya halklarına "özgürlüğün ve demokrasinin savunulması" olarak propaganda ediliyor.

Yönetme ve Yönlendirme Tecrübesi Pratikte Kazanılır

Her şey çok açık ve net, kitlelerden kopuk, kitlelerle bütünleşmeyen bir önderler grubunun tüm çabaları, dar pratik içinde, bitmeyen- tükenmeyen üretimsiz iç tartışmalar içinde eriyip gitmeye mahkumdur. Kitlelerle ilişkileri sınırlanmış, örgütsel gücü zayıflamış dar bir önderlikle, kitlelerle güçlü bağlar geliştirmiş, devrime önderlik edebilme iddiasını taşıyan perspektifine sahip olan bir önderlik arasındaki farkı görmek zorundayız.

Devrimci parti ve örgütlerin sınıf savaşımı içindeki yeri, düzeyi aynı zamanda nasıl bir önderlik ya da yönetim kapasitesine sahip olduklarının da somut bir göstergesidir. Bu geriliğin ancak sınıf savaşımı ile birlikte aşılacağı ne kadar doğrudur; bunun aşılması halinde ilerlemenin, gelişmenin mümkün olmayacağı da bir o kadar doğrudur. Lenin yoldaş, daha bin dokuz yüzlerde, bu gerçeği şöyle dile getiriyordu: "Tarihte hiçbir sınıf siyasal önderlerini bir hareketi örgütleyip yönetebilecek belirgin temsilcilerini üretmeden iktidarı elde edememiştir." Ve yine Lenin yoldaş; **Tecrübeli ve etkin parti liderlerinin eğitilmesinin zaman alan ve güç bir görev olduğunu da söylüyordu.** Bu görev yerine getirilmediği takdirde, yani güçlü bir önderlik yaratılmadığı takdirde, örgütün çizgisi ne kadar doğru olursa olsun, bu politikaları yaşama geçirmek mümkün olmayacaktır. Bunu egemenler de iyi bilmektedir ki, özellikle devrimci ve komünist hareketlerin önderliklerini ideolojik, politik ve askeri saldırılarıyla yollarından çevirmeye, ideolojik ya da fiziksel olarak yok etmeye yönelmektedirler.

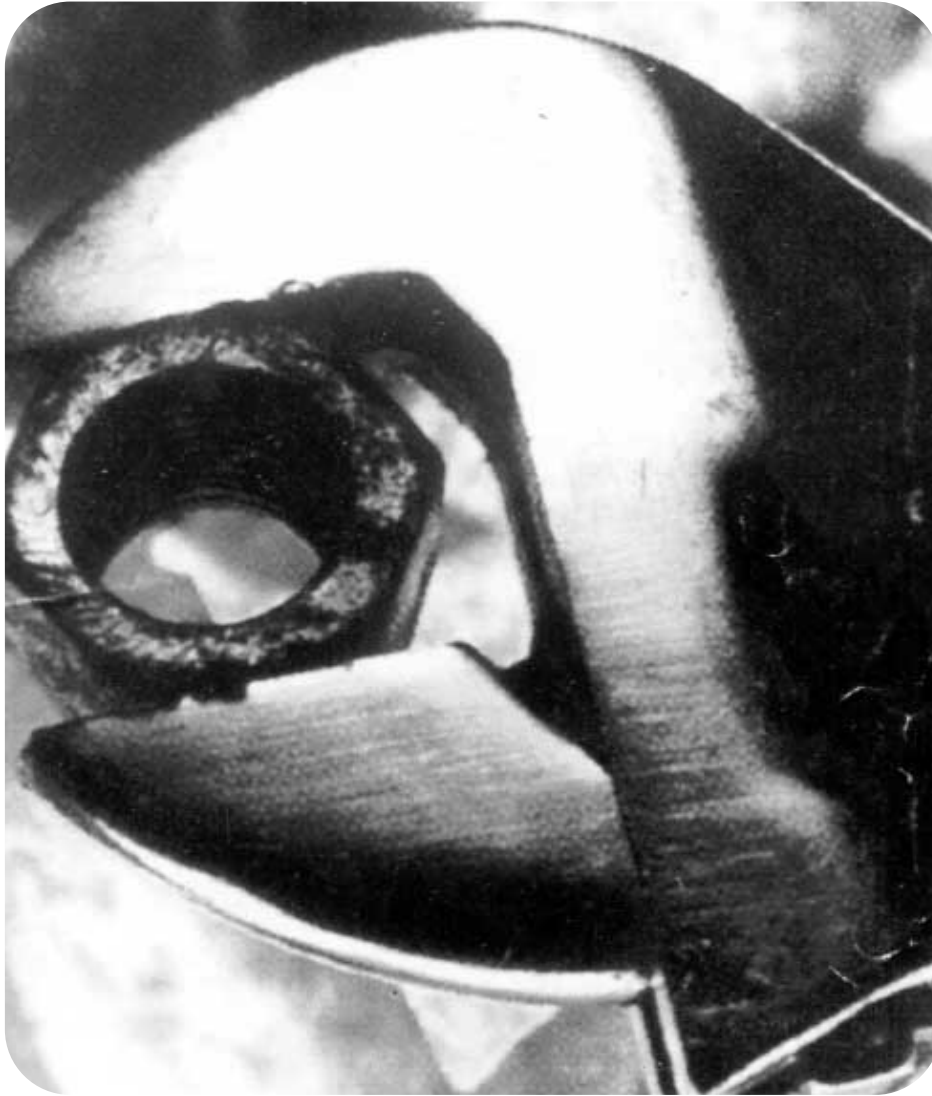
Burada önemle görülmesi ve altı çizilmesi gereken birden fazla nokta vardır. **Birincisi;** Devrimci hareketin devrim denilen bu tarihsel altüst oluş eylemini gerçekleştirme pratiğinde önderlik düzeyindeki geriliği tartışılmaz bir gerçektir. **İkincisi;** Lenin yoldaşın dediği gibi tecrübeli ve etkin parti liderlerinin eğitilmesinin zaman alan ve güç bir görev olduğu gerçeğidir. Yani **'bu güç görev'** sınıf savaşımının bu tarihi kesitinde, mevcut sorunların çözümünde, kavgayı büyütmede daha geri düzeyde olan kadroların ve militanların omuzlarına yüklenmiştir. Bu demektir ki mevcut olan tikanlıkların aşılması noktasında önemli sorunların yaşanacağı açıktır. Bunu söylemek, bir gerçeğe dikkat çekmektir. Bunu söylemek, dikkat çekilen bu gerçekten hareketle; araştırma ve incelemede bir öğrenci ruhuyla hareket etmektir. Ama bu öğrencilik, devrimci atılganlığı, uygulamadaki yaratıcılığı, kavganın öznesi olma bilincini asla gözardı etmemelidir.

Yaşanan tüm bu eksikliklere rağmen, yönetme ve yönlendirme iddiasını taşıyan her devrimci militan, kitlelerin gücüne, pratiğin değiştiriciliğine ve dönüştürücülüğüne inanmalıdır. Bu konuda yani, önderlik yöntemi ile ilgili Başkan Mao şunları söylüyor: **"Yaptığımız çalışma ne olursa olsun, biz komünistlerin, uygulaması ge-**

reken iki yöntem vardır. Biri geneli özelle, diğeri önderliği kitlelerle birleştirmektir. Önder grup ne kadar faal olursa

olsun, faaliyeti kitlelerin faaliyetiyle birleştirmedikçe, bir avuç insanın verimsiz çabası olmaktan öteye gidemez. Öte

Şu açık ki bilginin kaynağı toplumsal pratiktir. Pratikten kopuk, bilgi teori düşünülemez. yine tecrübe çok yönlü pratik mücadeleyle, tarihi tecrübeleri irdelemeyle kazanılır.

Ama genel olarak devrimci ve komünist partilerin, sürekliliği sağlanmış istikrarlı bir önderlik yaratma ya da kitleleri örgütleme yeteneğine, inisiyatifine sahip kadrolar, militanlar açığa çıkarma politikalarında ciddi eksikler yaşadıklarını görebiliyoruz. Ama genel olarak devrimci ve komünist partilerin, sürekliliği sağlanmış istikrarlı bir önderlik yaratma ya da kitleleri örgütleme yeteneğine, inisiyatifine sahip kadrolar, militanlar açığa çıkarma politikalarında ciddi eksikler yaşadıklarını görebiliyoruz.

yandan kitleler, faaliyetlerini uygun bir şekilde örgütleyecek güçlü bir önder grup olmadan faaliyet gösterirlerse, bu faaliyet ne uzun ömürlü olabilir, ne doğru yönde ilerletilebilir ve ne de bir üst düzeye çıkartılabilir". (S. Eserler III)

Her şey çok açık ve net, kitlelerden kopuk, kitlelerle bütünleşmeyen bir önderler grubunun tüm çabaları, dar pratik içinde, bitmeyen- tükenmeyen üretimsiz iç tartışmalar içinde eriyip gitmeye mahkumdur. Kitlelerle ilişkileri sınırlanmış, örgütsel gücü zayıflamış dar bir önderlikle, kitlelerle güçlü bağlar geliştirmiş, devrime önderlik edebilme iddiasını taşıyan perspektifine sahip olan bir önderlik arasındaki farkı görmek zorundayız.

Birincisi: ne kitlelerin heyecan ve coşkusunu hissedebilir. Ne de o kudretli gücün farkına varabilir. O gücün farkına varamayanlar, o güce ve dolayısıyla devrime karşı gereken sorumluluğu taşıyamazlar. Bu sorumluluğun olmadığı yerde, sorunların çözümü için ciddi ve kapsamlı bir üretimden söz edemeyiz. Bu sorumluluğun olmadığı yerde olması gereken devrimci bir pratikten söz edemeyiz. Ve devrimci pratikteki gerilik, araştırma ve incelemede zayıflığı, taktik yönelimde mekanikliği, tutuculuğu kaçınılmaz hale getirir. Ve dahası böyle bir pratik içinde o sıkça dile getirilen sürekliliği sağlanmış istikrarlı bir önderlik de yaratılamaz. Yani kadrolar ve militanlar açığa çıkarılamaz.

İkincisi yani tüm eksikliklerine rağmen yüzünü kitlelere dönmüştür ve geneli özelle, güncelle birleştirme noktasında yaratıcı davranmak, gelişmenin motoru olmuştur. Gelişmek kitlelerin içinde kök salmak, devrim sorumluluğunu somut olarak yaşamaktır. Bu sorumluluğu taşıyan kadro ve militanların iç sorunların çözümündeki yöntemleri, halka karşı tutumları, diğer devrimci dost güçlerle ilişkileri, ittifak sorunlarına yaklaşımları vb. tüm pratiklerine yön veren dar grup bilinci değil, devrim sorumluluğunu taşıyan yüksek devrimci bir bilinçtir.

Bu bilinç, bu pratik doğan boşlukları dolduracak önderlerini yaratır. Bu pratik yenilgilerine yenilmez, tam aksine yenilgilere yol açan nedenlerin kökenine yönelir. Çünkü bu pratik için haklılık ve meşruluk, devrim ve sosyalizm tartışılır bir sorun değildir. Bu pratik için tartışılır olan bu yürüyüşte alınan yenilgi ve başarısızlıklarını başarıya dönüştürme bilincidir.

TARİHİ TECRÜBELERDEN ÖĞRENMEYİZ

Tarihi tecrübelerde öğrenmek, yaşanların özünü kavramaktır. Yani söz konusu partilerin önderlik yöntemini de kitle çalışmasından, önderliği kitlelerle birleştirme pratiklerinden öğrenmektir. Ve tüm bu değerlendirmeleri tarihsel koşullardan bağımsız değil bilakis tarihsel koşullarıyla birlikte ele alıp değerlendirmek gerekir. Aksi yaklaşımlar yani koşulları gözardı ederek ve somut durumunu unutarak, tecrübelerden öğrenme adına, mekanik bir tarzda yapılacak kıyaslamalarla yararlı, yol açıcı sonuçların elde edilemeyeceği açıktır. Burada önemli olan, geneli özelle yaratıcı tarzda birleştirmektir. Önderlik, yönetme ve yönlendirme konusunda mevcut tarihi tecrübeleri alt alta sıralamak devrimci hareketin bu konudaki eksiklerini gideremez. Diğer parti ve örgütlerin başarısızlıklarını nasıl başarıya dönüştürdüklerini, kadro ve militan boşluklarını nasıl doldurduklarını, sürekliliği sağlanmış istikrarlı bir önderliği nasıl yarattıklarını ve tüm bunlar yapılırken, dünyadaki gelişmelerin, kitlelerin devrim ve sosyalizme karşı duydukları sempatinin boyutu vb. bir dizi faktörü hesaba katmak zorundadır. Ve gerçekliğini de tüm bu nesnel tablodan bağımsız olarak ele alıp değerlendiremez.

Bugün açısından soruna baktığımızda,

dünyanın belli bölgelerinde, özellikle **Peru, Nepal, Filipinler, Hindistan'da** Marksist-Leninist-Maoist partilerin önderliğinde gelişen, yürütülen Halk Savaşlarının, kurmay heyetini, kadro ve militanların eğitimini, kitle politikalarını vb.. pratiklerini çok yönlü ve kapsamlı olarak incelemekte fayda vardır. Mesela Peru'da **Başkan Gonzalo'nun** yakalanmasıyla birlikte PKP'nin belli bir duraksama, hatta gerileme içine girdiğini görüyoruz. PKP için Gonzalo'nun tarihsel misyonu elbette ki tartışılmaz. Ama kolektif mücadele, kolektif önderlik perspektifine bu denli vurgu yapan Maoist bir partide halefler yaratma sorununda sıkıntılarının yaşandığı ve bu sıkıntılara yol açan nedenleri incelemek gerektiği de gerçektir.

Ama genel olarak devrimci ve komünist partilerin, sürekliliği sağlanmış istikrarlı bir önderlik yaratma ya da kitleleri örgütlemeye yeteneğine, inisiyatifine sahip kadrolar, militanlar açığa çıkarma politikalarında ciddi eksikler yaşadıklarını görebiliyoruz. İstikrarlı önder derken, sürekli aynı kişilerin önder-yönetici kademelerde olmasını kastetmiyoruz. Burada vurgu yaptığımız iktidar hedefine kilitlenmiş, taktik politikalar üretmede ustalaşmış, en zor anlarda çıkış yolunu bulabilme cesaretine sahip, yaralarını sarma ve doğan boşlukları doldurma yeteneğine ve becerisine sahip

kararlı bir önderliktir.

Bu konuda yine Başkan Mao'dan uzun bir aktarma yapmakta yarar görüyoruz: **"...Önder grup çoğu zaman büyük bir mücadelenin başında, ortasında ve dışında hep aynı kişilerden meydana gelmemelidir ve gelmez de. Mücadele sırasında kendini gösteren faal unsurlar, devamlı olarak önder grubun daha yeteneksiz ve yozlaşan üyelerinin yerine getirilmelidir. Birçok yerde ve birçok örgütte çalışmanın ilerletilmemesinin bir temel nedeni, birleşmiş, kitlelerle kaynaşmış ve daima sağlıklı kalmış bir önder grubun eksikliğidir. Dimitrov'un kadro siyasetini tartışırken sıraladığı şu dört unsurdur. Davaya mutlak bağlılık, kitlelerle bağ, tek başına yolunu bulabilme yeteneği ve disipline uyma."** Savaş, üretim, eğitim (düzeltilme dahil) gibi merkezi görevleri yürütürken ya da çalışmayı denetlerken, kadroların geçmişini inceleyen ya da diğer faaliyetlerde, genel çağrıyı özel rehberlikle tamamlama yöntemine ek olarak önder grubu kitlelerle birleştirme yönteminin benimsenmesi şarttır. Partinin bütün pratik çalışmalarında doğru önderlik, "kitlelerden kitlelere" ilkesine uygun olmak zorundadır.

Yine Lenin yoldaşın şu söylemleri, bugün mevcut olan sorunların aşılması yönünde önder kadro-kadroları tanımlayan

verilerdir: **"Gerçekten adına layık bir parti örgütü ve parti önderlerinin görevlerinden biri, söz konusu sınıfı düşünen temsilcilerinin sürekli, inatçı, türlü şekillere bürünmüş ve kapsamlı gayretleriyle, karmaşık siyasal meselelerin çabuk ve doğru çözümlenmesi için bilgi, tecrübe; ve bilgi ve tecrübeye ilaveten siyasal sezgiyi geliştirmektir."** Lenin yoldaşın da vurguladığı gibi karmaşık siyasal meselelerinin doğru bir tarzda çözümü için bilgi ve tecrübe gerekir.

Şu açık ki bilginin kaynağı toplumsal pratiktir. Pratikten kopuk, bilgi teori düşünülemez. Yine tecrübe çok yönlü pratik mücadeleyle, tarihi tecrübeleri irdelemeyle kazanılır. **Diğer önemli bir nokta ise yönetici kadroları yaratma, pratik içinde öne çıkan militanları kolektif bir mekanizma içinde örgütleyip ve bunlara karşı izlenecek bir özel politikayla ancak mümkün olabilir.**

Özel politikanın olmadığı, denetlemenin zayıfladığı, görevlendirme ve görev alma Marksist anlayışı doğru bir tarzda uygulanmadığı bir çalışma ortamında, yönetici kadrolar değil, ancak bürokrat yozlaşmaya ve çürümeye aday kadrolar ortaya çıkar. Bunu görmek, bunu saptamak için derin bir incelemeye ve araştırmaya da gerek yok. Tarihi tecrübelerle bir göz atmak yeterli sayılır.

PUSULA

DİKKATLE OKUYUP İNCELEYİN VE MARKSİZMİ İYİ KAVRAYIN ESAS MESELE ÖĞRENMEKTİR (MAO)

Sınıf bilinçli proleterlerin her durumda vazgeçilmez tutumu şöyle olmalıdır: **"Alçakgönüllülük kişinin ilerlemesini sağlar. Kibirlik ise gerilemeye yol açar."** Bu tutum sınıf savaşımının yasalarını, devrimin hareket yasalarını, halk savaşımının yasalarını, devrimci kişiliğin gelişim yasalarını öğrenmek için de vazgeçilmez tutum olmalıdır.

Sınıf bilinçli proleterler **"kitlelerden, düşmandan, yenilgilerden"** öğrenmesini bilmek kadar, aynı zamanda başka GÜÇ'lerden de öğrenmesini bilmelidir; MLM biliminin evrensel yasalarından, Proletarya Partisi'nin geçmiş tarihinden ve ülkenin sınıf savaşımı tarihinden öğrenmesini bilmelidir.

Başkan Mao, ısrarla MLM bakış açısı, MLM metodu uygulayarak, toplumdaki sınıfların ekonomik-politik durumunu sınıflar arasındaki ilişkilerin nitelik ve düzeyini, düşmanların kendi aralarındaki ilişkilerini, dost sınıfların kendi aralarındaki ilişkilerini somut olarak titizlikle inceleyerek, tarihsel tecrübeleri özetleyip, bilimsel sonuçlar çıkarmış ve bunların ışığında Proletarya Partisi'nin politik yönelimini stratejik ve taktik hedeflerini, politik çizgisini belirlemiş; bu inceleme ve araştırma sonucu kitle çizgisini, askeri çizgisini netleştirmiştir.

Teorinin pratikten kopartılması, nesnel olanın öznel olandan ayrıştırılması felsefi olarak idealizme düşmektir.

Her türden sapmanın, ideolojik hastalıkların temelinde teori ve pratik, nesnel ile öznel arasındaki diyalektik bağın doğru tarzda

kurulamaması yatmaktadır.

İnceleme ve araştırma tarzı, yani çalışma tarzı sınıf savaşım pratiğinde önemli bir yer tutar. Özellikle Marx, Engels, Lenin, Stalin, Mao, Dimitrov, Ho Chi Minh'in bilimsel eserlerinin ciddiyetle incelenmesi, proletarya partilerinin devrim tarihlerinin, tecrübe ve deneyimlerinin incelenmesi ve bu inceleme ışığında elde edilen bilgileri bugünkü mücadeleyle birleştirmek, sınıf savaşım yasalarına uygun tarzda bütünleştirmek, izlenmesi gereken yol, yapılması gereken görevlerdir. Her türlü okuma, araştırma ve inceleme çalışmasının hizmet edeceği yer günümüzün sınıf savaşımı ve onun ihtiyaçları olmalıdır. **Sınıf savaşımının sorunlarına yanıt amacını taşımayan çalışmalar gereksizdir, zamanın boşa harcanmasıdır.**

Tarihsel her türlü deneyim, her türlü sınıf savaşımı bilgisi, bugünkü sınıf savaşım yasalarına yanıt olmayı, çözüm olmayı amaçlamalıdır. Parçayı bütünle, geçmiş günümüzle, teoriyi pratikle, evrenseli özgülle, özneli nesnelle, sözü eylemle birleştirmek, yapılması gerektir. Bu yöntemin ustaca ve yaratıcı bir tarzda uygulanması yolunuza aydınlatacaktır.

Doğru fikirler sınıf savaşımı pratiğinden, üretim süreci pratiğinden, bilimsel deney mücadelesinden ortaya çıkar. Ancak doğru fikre bir çırpıda varılmaz. Defalarca tekrar eden maddeden bilince, sonra tekrar maddeye, sonra tekrar maddeden bilince doğru devam eden hareketin sayısız devri-

nimler sonucu elde edilir. Doğru fikirlere bir anda kolayca varılmaz. **Marksist bilgi teorisine sahip olmak bir süreci gerektirir.**

Madde bilince dönüşür ancak bilinç de maddeye dönüşür. Sınıf savaşımı pratiğinde defalarca tekrar eden bu sıçramalar sonucu elde edilen bilgiler ışığında, düşüncelere doğru yön verilir, araştırma ve incelemelerin özetlenmesine yardımcı olur. Daha az hata yapılarak, devrimci faaliyetler örgütlenir.

Dikkatimizin temelinde kitlelerin sorunları etrafında örgütlenmesi, savaştırılarak, eğitilmesi olmalıdır. **Dikkatimizin temelinde** sınıf savaşımının yasalarının incelenmesi, halk savaşı yasalarının incelenmesi ve bunun bugünkü özgülde sürekliliği sağlanmış gerilla savaşımının örgütlenmesi olmalıdır. **Dikkatimizin temelinde** doğru ve bilimsel öğrenme yöntemlerinin elde edilmesi olmalıdır. Sınıf bilinçli proleterler, devrimci teoriyle donanmak amaçlı, okuduklarını birkaç kez tekrar ederek okumalı, notlar çıkarılmalıdır. Lenin yoldaş, silahlı ayaklanmanın yaklaştığı dönemde MARX, ENGELS yoldaşların, daha önce okuduğu eserlerini tekrar tekrar okumaktan vazgeçmemiştir.

Dolayısıyla, aynı bilimsel eseri gerekirse birkaç kez dikkatlice okumakta her zaman için fayda vardır. İ. Kaypakkaya yoldaşın, şafak revizyonistleriyle yaşadığı polemiklerde önemle izlediği yöntem şöyle olmuştur. Hangi soruna ilişkin değerlendirme yaparsa yapsın mutlaka yaptığı değerlendirme sonucunda çıkardığı bilimsel sonuçları özetlemiştir.

Çin devriminden, Sovyet devriminden, devrimin usta ve öğretmenlerinden, ülkemizdeki sınıf savaşımı pratiğinden öğrenirken, mutlaka ülkemiz koşulları için doğru olan, sınıf savaşımının ihtiyaçları olan konular hakkında bilimsel sonuçlar çıkarmıştır. Sınıf savaşımının gelişimi içindeki her bir

konu, üzerinde araştırma ve inceleme yaptığı, değerlendirdiği ve eleştirdiği her konu hakkında mutlaka ülke devrimimiz için dersler çıkarmıştır. **İ. Kaypakkaya yoldaşın öğrenme ve dersler çıkarmada başvurduğu yöntem, sınıf bilinçli proleterler için izlenmesi gereken yöntem olmalıdır.**

Örneğin şafak revizyonistlerinin Kemalizm, faşizm hakkındaki teorilerini çürütüp, mahkum ederken Dimitrov yoldaşın faşizm tahliline başvurarak, "...bütün bunlardan ülkemiz açısından çıkaracağımız dersler şunlardır" deyip, ülkemizdeki faşizmin tahlili konusunda bilimsel sonuçlar çıkarmıştır. Kemalizmin faşizm olduğunu, ülkemizde faşizmin sürekli olduğu tespitlerini yapmıştır. O dönemde Kemalizm ve faşizm konularına doğru ve bilimsel bakış açıları kazandırarak, ülkemizdeki sınıf savaşımı pratiği için bilimsel sonuçlar çıkarmıştır.

O, ülkemizdeki sınıf savaşımının her pratik gelişiminden, direniş ve hareketinden mutlaka bilimsel sonuçlar, dersler ve deneyimler çıkarmaya çalışmıştır. 15-16 Haziran işçi sınıfının görkemli direnişinden, toprak işgallerinden, üniversite öğrencilerinin boykot ve direnişlerinden, ABD karşıtı düzenlenen protesto ve gösterilerinden, gençliğin radikal devrimci eylemlerinden, Kürt halkının silahlı direnişlerle dolu olan tarihinden, ayaklanmalarından, devrimcilerin işkencehanelerde düşman karşısındaki direnişinden bilimsel dersler ve sonuçlar çıkarmayı başarmıştır. Yaşadığı süre içinde gelişen tüm toplumsal hareketlere karşı duyarlı, ilgili olmuş, pratik eylemlere katılarak bizzat içinde yer almıştır.

Sınıf bilinçli proleterler, bilinçli bir okuyucu, usta bir gözlemci, dikkatli bir araştırmacı öğrenmekten doymayan, öğretmekten usanmayan, sade yaşayıp, sıkı çalışan alçakgönüllü devrimciler olmayı amaçlamalıdır.

Halkla birlikte halka karşı Gürcistan'da "kadife devrim"

Tüm dünyanın gözleri Ortadoğu'daki işgal ve direnişe, Türkiye'deki şiddet eylemlerine dikilmişken Gürcistan'da patlak veren darbe, bir kez daha dikkatleri Kafkaslar'a çevirdi.

İşte son birkaç hafta içinde geçmişte Sovyetler Birliğini oluşturan 15 cumhuriyetten biri olan, Kafkasya'nın güney kesimindeki Gürcistan'da "kadife darbe", "kansız darbe" söylemleriyle ve devlet başkanı Eduard Şevardnadze devlet başkanlığından zoraki istifa etmesiyle sonuçlanan (ya da başlayan) darbe yaşandı.

11 yıldır Gürcistan devlet başkanlığını yürüten Şevardnadze, aynı zamanda eski Sovyetler Birliği'nin son Dışişleri Bakanı olma sıfatını taşıyor. Son olarak 2 Kasım'da görevine devam etmesinin karar verildiği seçimlere "dizboya hile karıştırıldığı" iddiası ile ülke çalkantıya girmişti. RSE'nin çöküşünde önemli bir

rol üstlenen ve bunu da istifasından sonra "Eğer Soğuk Savaşa son verilmeseydi, bunu üçüncü dünya savaşı takip edecekti. Biz dünyayı bundan koruduk ve kurtardık. Bunu tek başıma yaptığımı söylemiyorum, ama ben de en önemli rollerden birine sahibim, Batı ise beni yüzüstü bıraktı" sözleriyle ifade eden Şevardnadze'nin gerçekten de ne Avrupa ve ne de Amerikan emperyalizmiyle bir sorunu yoktu. Ama öyle görünüyor ki, ABD açısından bu tam da böyle değilmiş.

Haftalardır süren ve 50 bin kişinin katıldığı ifade edilen gösterilerle istifaya zorlanan Şevardnadze'nin yerine ise 18 ay önce Şevardnadze hükümetinin Adalet Bakanlığına ayrılarak Milliyetçi Hareket Partisini kuran ve 4 Ocak'ta yapılabildiği duyurulan Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde tek aday olarak ortaya çıkan Mihail Saakaşvili yerleşecek. Saakaşvili

li'nin ABD'de hukuk(!) eğitimi alması yanında ABD tarafından desteklendiği ise saklanmaya gerek duyulmuyor.

SAAKAŞVİLİ UŞAK DA ŞEVARDNADZE NE?

Yapılan darbeyle Şevardnadze'nin politikalarının değişmeyeceği daha ilk günden yapılan açıklamalarla ortaya çıktı. Yani Şevardnadze'nin uşak politikalarıyla, Saakaşvili'ninkiler arasında bir fark görülüyor. Saakaşvili'nin ilk açıklaması ABD'yi desteklediği yönünde oldu. Oysa Şevardnadze de bundan başka bir şey yapmıyordu, hatta "Oysa ben ABD politikalarının en büyük destekçisiydim. Irak konusunda destek verdim" sözlerinde olduğu gibi tam bir ABD uşağıydı, ki 11 Eylül'ün hemen ardından ABD'nin asker gönderdiği 13 ülkeden biri de Gürcistan'dı. Ancak Gürcistan'daki yeni yönetimi ilk tanıyan da ABD oldu. IMF de Gürcistan'a yardıma hazır olduğunu açıkladı ancak Şevardnadze de IMF politikalarını harfiyen uygulayarak halkın yoksulluk ve sefalet içinde kıvrınmasına neden olmaktadır. Nitekim devlet başkanlığına vekalet eden Nino Burjanadze, Şevardnadze tarafından seçilen "doğru siyasi yolu" izleyeceğini söyleyerek "Bizim hedefimiz Avrupa ailesinin, NATO'nun bir üyesi olmak. Ülkemiz için çok şey yapan ABD ile stratejik ortaklığımızı sürdürmek istiyoruz" dedi. Yani uşaklığa devam...

Dünya hegemonyasına soyunan ABD emperyalizminin başta Ortadoğu olmak üzere tüm dünyayı yeniden dizayn etme, uşaklarını ve işbirlikçilerini gözden geçirme süreci tüm dünyanın gözü önünde yürütülmektedir. Uşaklığın sınırının olmadığı, onların da işlerine son verilebileceği, ya da yeniden şekillendirilebileceği

bu süreçte Türk egemen sınıfları şahsında görülebileceği gibi Gürcistan'da da açıkça kendini ortaya koymuştur. Nitekim ABD emperyalistleri Rusya'nın eski Sovyet Cumhuriyetleriyle yeniden yakınlaşma ve "daha derin bir işbirliğine yönelme" politikasında attığı adımlar ve petrol boru hattı konularında kaygı taşıyordu. Ve Şevardnadze'nin yeni dönemde alternatif bir Rus boru hattına yönelebileceğinden kuşkulanıyordu. Ancak yine de Şevardnadze muhalif değildi; ülkenin ve halkın çıkarlarını emperyalizmin hizmetine sunmuş bir devletin yöneticisiydi. Ki bu yüzden kendini "Batının ihanetine uğramış" hissediyordu.

DARBE HALKA KARŞI YAPILMIŞTIR

Tüm bu olguların yanında bu "kadife darbe"nin emekçi, ezilen Gürcistan halkını da arkasına aldığı görmezlikten gelmemek gerekiyor. Zira Gürcistan, SSCB döneminin en geniş sosyal haklarının kullanıldığı, eğitimden sağlığa tüm hizmetlerin gelişkin ve ücretsiz, tarımda makinalaşmanın ve sanayinin en ileri düzeyde olduğu cumhuriyetlerinden biriydi.

Ancak bu şartlarda yıllarca yaşayan Gürcü halkı, uzun yıllardır da açlık, sefalet ve yoksulluğun çemberinde. Dolayısıyla Şevardnadze'nin politikalarını aynen sürdüreceğini açıklayan darbenin aşlında Gürcü halkını arkasına alarak ama halka ve onun öfkesine karşı da yapıldığını söylemek mümkün. Kuşkusuz halk bu şekilde bir süre daha kandırılmaya devam edilecektir ama emperyalizmin hizmetindeki ve kontrolündeki ekonomi politikaların yoksulluğunun devamını göreceklerdir.

Londra'da yüz binler Bush'u, heykelini yıkıp sloganlar atarak karşıladı

Bush ve Blair ikilisi, kitle imha silahları var dediler, diktatör var yok edeceğiz dediler, demokrasi ve özgürlük getireceğiz dediler. Oysa bugün bütün dünya görüyor ki söyledikleri her şey yalan. Söylenenlerin aksine aylardır Irak halkı işgalcileri defetmek için kan ve zulüm içinde direnişini sürdürüyor. Hem de her geçen gün daha da güçlenerek daha da örgütlü hale gelecek.

Tabi ki temelinde haksızlık, sömürü, yalan, dolan olan bir savaşın haklılığının karşısında gerçek bir zafer elde etmesi mümkün değildir. Bunu anlamak için bugün Irak'ta yükselen direnişe bakmak, Londra'da yüz binlerce kişinin katılımıyla yapılan Bush'u karşılama gösterilerine kulak vermek gerekir. George W. Bush, 1918 yılından bu yana geçen 85 yıllık süre içinde İngiltere kraliyetinin resmi davetlisi olan ilk ABD Başkanı olarak bu ülkeye yapacağı 3.5 günlük ziyaretini gerçekleştirirken, ülkede bu ziyaretle ilgili büyük gösteriler düzenlendi.

20 Kasım günü İngiltere'nin başkenti Londra'da, kitlelerin aldatılmasının bu kadar kolay olmadığını, Bush'a göstermek için yüzbinler alanlara doldu. Evet, Bush Londra'daki üç günlük ziyareti sırasında hak ettiği türden bir karşılamayı gördü.... Heykeli yıkıldı, resimleri ve Amerikan bayrakları yakıldı, onbinler aynı ağızdan "katil Bush" diye bağırdı.

ATİK ve ILPS Londra örgütlülüğü de bu gösteride "Yankee Go Home", "No to Imperialist Occupation and War" (Emperyalist işgale ve savaşa hayır) pankartlarıyla yer alarak, binlerce bildiri dağıttılar.

Bu arada, Edinburgh'da da yaklaşık 1500 kişinin katıldığı protesto gösterisi düzenlendi ve Bush ile Blair'in sert biçimde eleştirildiği konuşmalar yapıldı.

Emperyalist saldırganlığın ortağı olan İngiltere'de, kitlelerin savaşa bu denli karşı çıkışı emperyalizmin işini güçleştiriyor... Ama bilinmesi gerekir ki anti-emperyalist mücadele yükseltilmedikçe

ve devrimin fırtına merkezlerinden biri olan ülkemizde ve diğer sömürge, yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkelerde sosyal

kurtuluş mücadeleleri yükseltilmedikçe bu savaşlara ve dizginsiz saldırganlıklara son vermek imkansızdır. (Londra)

Yunanistan'da AB protestocusu gençler serbest

21 Haziran 2003'te yapılan AB Selanik Zirvesini protesto etmek için yapılan gösteriler sonrası, gözaltına alınan 7 genç, 6 ayın sonunda serbest bırakıldılar. Yunanistan'da tam altı ay boyunca Avrupa hukuksuzluğunun bir örneği sergilendi. Bu süreç boyunca mahkemeye dahi çıkarılmayan gençler, bu gidişi protesto etmek için 21 Eylül'de açlık grevine başladılar. 21 Eylül'de Suriyeli Süleyman Kastro'nun başlattığı açlık grevine 5 Ekim'de Simon Chapman, Fernando Perez, Carlos Martin Martinez 7 Ekim'de de Spiros Tsitsos katıldı. Bu sırada tutukluların özgürlüklerine kavuşmaları için dışarıda da çeşitli eylemler gerçekleştirildi. 6 Kasım günü Atina'da 1500 kişinin katıldığı bir eylem gerçekleştirildi. Yine 14 Kasım günü Selanik'te bulunan PASOK (iktidar partisi) binası kısa süreliğine işgal edildi. 17 Kasım'da

ise Atina Üniversitesi Rektörlüğü işgal edildi. Bir hafta boyunca süren işgal ve diğer eylemler karşısında daha fazla duramayan hükümet, 27 Kasım günü tutukluları serbest bırakmak zorunda kaldı.

Yunanistan somutunda yaşanan bir anlamda Avrupa hukuksuzluğunun bir versiyonudur. Yaşanan olaylar Avrupa'yı hukuk ve demokrasi abidesi olarak tanıtanlara en iyi cevaptır. Avrupa'dan ne demokrasi ne de hukuk beklenbilir. Tam tersine Avrupa bunların karşısındadır. Elbette görmek istemeyenler görmeyecek, duymak istemeyenler de duymayacaktır. Bütün bu hukuksuzluklara karşı halkların esas görevi ise emperyalist ve kapitalist sisteme karşı mücadele etmektir. Aksi halde ne reformlarla, ne iyileştirmelerle yetinerek dünyaya ne demokrasi, ne hukuk ne de özgürlük getirebiliriz. (Atina)

✓GÜNEY KORE'DE KÖYLÜLERDEN PROTESTO

Güney Kore'de on binlerce köylü, 20 Kasım günü Dünya Ticaret Örgütü ve Serbest Ticaret Anlaşmasını protesto etmek için başkent Seul sokaklarını doldurdu. Parlamantoya yürümeye çalışan köylüler, kendilerini engellemek isteyen polisle çatıştı.

Seul polisi, oluşturduğu araç barikatıyla, Güney Kore tarım sektörünün dış piyasaya açılmasını istemeyen köylüleri engellemeye çalışınca iki grup arasında çatışma çıktı. Öfkeli köylüler, tahta ve bambu sopalarıyla polis araçlarına saldırdı. Bazı göstericiler, polis araçlarını ateşe vermeye çalışırken, bazıları da araçların üstüne tırmanıp oradaki polisleri ulaşmaya çabaladı. 17 bin polisin görev yaptığı gösterilere, yetkililere göre 35 bin, gösteriyi düzenleyenlere göre 65 bin kişi katıldı.

Arjantin'de işsizlerle polis çatıştı

İki yıl önce tarihinin en ağır ekonomik krizini yaşayan Arjantin'de işsizlik sorunu giderek büyüyor. İşsizlik oranının yüzde 15'e kadar çıktığı ülkede, son olarak 26 Kasım günü başkent Buenos Aires'te 1500 kadar kişi, hükümetin yoksullara ve işsizlere yardımını artırması talebiyle sokaklara döküldü. Çalışma Bakanlığı önünde toplanan göstericiler hükümet aleyhinde sloganlar attı.

Başkent Buenos Aires'in yaklaşık bin kilometre güneybatısındaki Neuquen kentinde ise hükümetin sosyal politikasını protesto eden göstericiler polisle çatıştı. Sayıları 400'ü bulan göstericilere saldıran polise, halk da taşlarla karşılık verdi. Polis, göstericilere karşı göz yaşartıcı gaz ve plastik mermiler kullandı. Kent sokaklarının savaş alanına döndüğü olaylarda 19 kişinin yaralandığı bildirildi.

Dünyadan Notlar

“KÜRESELLEŞMEYE KARŞI” “ALTERNATİF KÜRESELLEŞME”

İlki geçtiğimiz yıl Floransa'da düzenlenen Avrupa Sosyal Forumu'nun yıllık toplantısının ikincisi Kasım ayı içinde Paris'te, yine dev bir gösteriyle sonuçlandırılarak gerçekleştirildi. Ana gövdesi Dünya Sosyal Forumu'nun, bölgesel sorunları gündemine alabilmesi ve buralardaki (eski tanımlamalarıyla) “küreselleşme karşıtları”nı daha kolay içine alabilmek için gündeme gelmesiyle oluşturulan Avrupa Sosyal Forumu, Paris toplantısıyla bizim de eleştirdiğimiz bazı noktalarda kendisini daha net olarak ortaya koydu.

Dünya Sosyal Forumu ile ilgili değerlendirmelerimizi yaparken; mevcut kısıtlamaları, “Başka bir dünya mümkün” gibi ne olduğu/neyi hedeflediği belirsiz (ama neyi hedeflemediği/sosyalizm kesin olan) bir formülasyondan yola çıkması, toplantıların “demokratik tartışma ve eleştirel düşünce” üzerine odaklandırılması, emperyalist küreselleşmenin sonuçlarıyla ilgilenirken “küreselleşmenin” köklerinin yani emperyalizmin ortadan kaldırılmasını gündemine bile almaması vb yönleri üzerine durduk hep.

Avrupa Sosyal Forumu'nun Paris Toplantısının bu yukarıda yaptığımız değerlendirmeleri bazı noktalarda “aştığını” söyleyebiliriz.

Bundan önce de çokça vurguladığımız mevcut kısıtlamaları bir kenara bira-

kırsak, öncelikle “Başka bir dünya”nın kapitalist/emperyalist sistemin tam olarak yine kendisinin olduğu (haksızlık etmeyelim, insani yüzlü bir “küreselleşmeden” yani emperyalizmden söz ediliyor) bu toplantıda daha net olarak ortaya kondu. Yani bu “başka dünya” yavaş yavaş somutlanmaya başlandı. Yani somut hedefler koyma adına bu dünya ya da Avrupa Sosyal Forumu özgülünde “Başka bir Avrupa” tanımlanmaya çalışıldı. Uzun bir süredir bizim eleştirdiğimiz noktaları da gözler önüne sererek.

Bu heterojen yapı içinde örneğin Avrupa Anayasasını “liberal dünya görüşünün Avrupa toplumlarına empoze edilmesi” olarak değerlendirip reddedenlere karşı ESF içindeki güçlü muhalifet, “bir Avrupa Anayasası olmasının olmamasından daha iyi olduğunu, anayasaların da toplumsal mücadelelerle değişebileceğini, ama eğer anayasa reddedilirse, liberal düşünün katıksız bir ürünü olan Nice Anlaşmasına geri dönmeyen sosyal Avrupa girişimi açısından çok daha kötü sonuçlar yaratacağı” (aktaran Ahmet İnsel) şeklinde önermesini öne sürüyor. Yani bir anayasa olsun ki karşı çıkabilelim, değiştirebileyim ya da ehven-i şer hesabı.

**EMPERYALİST
KÜRESELLEŞMENİN ALTER'İ**
Paris toplantısının sonuçlarında öne

çıkan bir konu da bugüne kadar “küreselleşme karşıtı” tanımlamasının “alter küreselleşme” olarak değiştirilmesi oldu. Aslında bunu bu oluşumun liderleri açısından “önemli ve doğru” bir belirleme olarak kabul etmek gerekiyor: Zira “anti” öneki bir karşıtlık ifade ediyorken Sosyal Forum (aslında bu hareketin başını çekenler) emperyalizme ve onun günümüzdeki argümanı emperyalist küreselleşmeye karşı olarak değil, “küreselleşme” olgusunun sonuçlarından yola çıkarak vahşi yüzünün makyajlanmasını/insanileştirilmesini savunurken kendilerini bu “önek” ile ifadelendirmeleri tam anlamıyla yerine oturmuyordu. Oysa “alter” yani öteki (ya da alternatif) öneki bir “küreselleşme” tam da bu gövdenin yapısına uygun bir tanımlama getiriyor. “Gelişmenin doğal olarak vardığı sürecin” vahşi etkilerinin yumuşatıldığı, insani bir çehre verildiği takdirde aslında o kadar da (!) kötü olmadığı sonucunu çıkarmak yanlış olmaz. Emperyalist küreselleşme ortadan kaldırıldığında yerine koyacak bir şeyiniz yoksa, yerine geçmesi gerekeni de (sosyalizm) “totaliter ve indirgeyici” ilan ediyorsanız elinizde yine “küreselleşme”den ama bu sefer “toplumsal denetim” altındaki “alter küreselleşme”den başka bir şey kalmaz. “Toplumsal denetim”e dair Gaye Yılmaz'ın Dünya Sosyal Forumuna ilişkin Şubat 2003'te yazdığı yazıdan bir alıntı yapalım: “...DSF'nin kurguladığı bu “özgün” sistemde de kâr olgusunun var olduğu, ‘ülkelerin kalkınmasına yardım edecek iktisat politikaları’ vurgusuyla sürecin sınıfsal boyutunun tamamen gözardı edildiği, dolayısıyla kapitalizmin özünde niteliksel bir değişikliğin hedef-

lenmediği hatırlandığında, emekçi sınıfların düzenleme ve denetleme yetkisine sahip olduklarında neden hala sermaye sınıfının egemenliğinde bir sistemi sürdürmek isteyecekleri ya da oluşturulacak küresel ölçekli yoksulluğu azaltma fonlarının kitlelerin üretim süreçlerinden dışlanmasını kolaylaştırdığında emekçi sınıfların birliğinin nasıl sağlanacağı veya bu yetkiyi sınıflar arası bir savaş yaşanmaksızın, adeta sermaye sınıfının icazeti ile elde etmenin mümkün olup olmadığı gibi son derece hayati sorular yanıtız kalmaktadır.”

Avrupa Sosyal Forumu'nun ana gövdesi Dünya Sosyal Forumu, yıllık toplantısını 2004 yılının Ocak ayında ilk kez Porto Alegre-Brezilya dışında yapacak. Bu toplantıda da ESF ile eşgüdümü yeni kararların alınması muhtemeldir. Bu noktada Dünya Sosyal Forumu'ndan hala birşeyler bekleyen, hala onun anti-emperyalist olduğunu düşünenler ya da içinde çalışarak birşeyler elde edebileceğini düşünenler bir kez daha düşünmelidir. Zira Sosyal Forumun kendisi de kendini böyle tanımlamıyor. DSF'nin toplantısının yapılacağı Bombay-Hindistan'da aynı tarihlerde bir toplantı daha gerçekleştirilecek. ATİK ve ILPS'nin Selanik Direnişi 2004 Kampında doğan fikrin somutlanmasıyla gerçekleştirilecek olan toplantı tüm anti-emperyalist güçleri katılmaya çağırılmaktadır. **Emperyalist Küreselleşme&Savaş Karşı Mumbai Direnişi 2004** adıyla düzenlenecek toplantıya DSF'ye katılacak güçler de dahil herkes katılmaya çağırılmakta. Bu iki toplantıya birden katılmak ve aralarındaki farkı görmek tüm anti-emperyalist güçler açısından yararlı olacaktır.

19 Aralık katliamının 3. yıldönümünde F TİPİ HAPİSHANELERDE DİRENİŞ SÜRÜYOR

19 Aralık Katliamında Şehit Düşen Tutsaklar

Bayrampaşa Hapishanesi

Şefinur Tezgel, Ali Ateş, Cegiz Çalıkoparan, Mustafa Yılmaz, Nilüfer Alcan, Fırat Tavuk, Yazgül Güder Öztürk, Seyhan Doğan, Özlem Ercan, Aşur Korkmaz, Gülsel Tuzcu (DHKP-C), Murat Ördeği (TKEP-L) dava tutsakları olan 11 devrimci tutsak yakılarak ve kurşunlanarak katledildiler.

Çanakkale Hapishanesi

Fidan Kalşen, İlker Babacan (DHKP-C) dava tutsakları, Fahri Sarı, Sultan Sarı (PKK DÇS) dava tutsakları

Bursa Hapishanesi

Ali İhsan Özkan (MKP) dava tutsağı, Murat Özdemir (DHKP-C)

Uşak Hapishanesi

Yasemin Canca, Berrin Bıçkılar (DHKP-C)

Çankırı Hapishanesi

İrfan Ortakçı, Hasan Güngörmez (DHKP-C)

Ceyhan Hapishanesi; Halil Önder (DHKP-C)

Ümraniye Hapishanesi

Ahmet İbili, Ercan Polat, Umut Gedik, Rıza Poyraz (DHKP-C), Alp Ata Akçagöz (MLSPB)

19 Aralık 2000'de yapılan hapishaneler katliamının üçüncü yılını geride bıraktık. Egemenlerin hapishanelere yönelik saldırıları sürerken devrimci ve komünist tutsakların direnişi de devam ediyor. Egemenlerin hapishaneler boyutuyla sınırlı olmayan bu saldırısı tarihsel süreçte ne kısa bir anı nede kısa süreli bir süreci kapsıyordu. 20 Hapishaneye birden düzenlenen kanlı operasyonda 28 devrimci tutsak katledildi ve yüzlerce yaralandı. Yapılan operasyonda devletin umduğu ve beklediği gibi tutsakları teslim almayı başaramadı ve tam aksine katliamın yaşandığı her hapishanede büyük bir direnişle katliam karşılandı ve bu direniş Ümraniye hapishanesinde dört gün boyu devam etti. Çeşitli kimyasal silah ve bombaların kullanıldığı katliamda Bayrampaşa hapishanesinde 6 kadın tutsak yakılarak katledildi. Yapılan katliamın ardından devrimci ve komünist tutsaklar F tipi hapishanelere götürülerek ülkemiz hapishanelerinde yeni bir süreç başlatılmış oldu.

19 Aralık katliamından önce devletin birçok hapishaneye düzenlediği operasyon bu sürecin adım adım işletilmesinin bir ifadesiydi. **Ulucanlar katliamı bu operasyonların içinde özel bir öneme sahip. Devlet ilk kez hapishane katliamında tutsaklara karşı silah kullanarak bir operasyon yapmış ve 10 devrimci ve komünist tutsak vahşi işkenceler yapılarak katledilmişti.** Bu katliam hem içerdeki tutsak kitlesi hem de dışardaki devrimci kamuoyuna bir mesajdı. Devletin bundan sonra hapishanelerde uygulayacağı politikanın mesajıydı. Bu mesaja devrimci ve komünist iradenin mesajı da açık ve netti. Ölür ama teslim olmayız! Bu katliamın ardından ilerleyen zaman devletin F tipi zindan projesini hayata geçirmesinin adımlarını atma biçiminde işledi. Bu saldırıya karşı üç devrimci yapı tarafından başlatılan Ölüm Orucu direnişi bu saldırının geri püskürtülmesi noktasında atılan bir adım olmakla birlikte saldırının devrimci eylem birliğiyle göğüslenmesi adımının da kırılmasını beraberinde getirdi. Kapsamlı bir saldırı sürecine ülkemiz devrimci hareketi parçalı bir

güçle girmiş oldu. 19 Aralık katliamının ardından tüm devrimci yapılarla birlikte komünistler de Ölüm Orucu direnişini başlatarak uzun bir süre devam ettirdi. **Bugün bir devrimci yapı tarafından Ölüm Orucu sürdürülürken Ölüm Orucu direnişine son veren tutsak kitlesi direnişi farklı biçimlerde devam ettirerek F tipi zindan saldırısına karşı direnişi sürdürüyor.**

Katliam sırasında dönemin başbakanı eli kanlı **Bülent Ecevit'in "F tipi cezaevlerini açmadan IMF'nin politikalarını hayata geçirmemiz mümkün değil"** açıklaması katliamın mantığını ve özünü ortaya koydu. Toplumun ileri ve dinamik kesimleri hapishanelerde teslim alınarak toplumdaki tecrit edilmeliydi ki toplum daha rahat teslim alınarak hücreleşmesi sağlanmalıydı. "Cezaevlerine hakim değiliz" safatasıyla katliamı meşrulaştırmaya çalışan devlet, satılık medyayı da arkasına alarak günlerce bu propaganda üzerinde kitleleri kendi etki gücü altına alma uğraşına girdi. Yapılan eylemlere azgınca saldırarak dışardaki tüm muhalif güçleri de teslim alma ve sindirme sürecini işletti.

"Bir ülkeyi anlamak için hapishanelerine bakmak gerekir" deyişimiyle ülkemiz faşizmi kendini en çıplak ve açık bir kez daha 19 Aralık katliamı ile gösterdi. Bugün birçok yerde inşa edilmeye başlanan ve sayısı gittikçe arttırılan hapishanelerle Türkiye hapishaneler ülkesine dönüştürülüyor.

19 Aralık'la başlatılan saldırı süreci ve direniş bugün devam ediyor. Tek tip elbise dayatmasının yanısıra daha bir çok saldırıyla hapishaneler gündemde. İstanbul da yapımına başlanan **L tipi** hapishanelerin yanısıra **Diyarbakır'da** yapımı bitirilen **yüksek güvenlikli hapishaneler de** yaygınlaştırılarak tutsakların toplumdaki ve birbirlerinden tecrit edilmeleri daha da ivmeleniyor.

Dünya devrim mücadelesi açısından ülkemiz hapishanelerinde yaşananlar önemli birikim ve deneyimlerle geleceğe büyük miraslar bırakarak ilerliyor. Devrimci ve komünist iradenin her sınavında teslim alınmazlığın ve başkaldırının

sembolü olan hapishane direnişleri bugünden yarına öğretileriyle devam ediyor. Bu çarpışmada direnenek şehit düşenler ise ezilenlerin haklı mücadelesindeki yerlerini aldılar. **Bedel ödenecek yaratılan bu tarihi geleceğe ışık tutacak birikimleri ile teslimiyetin değil direnişin, ihanetin değil onurun tarihi yazıldı hem içerde hem dışarıda.** İçerde direnenlerin sesi ve çığlığı bugünden yarına bizi direnişe, başkaldırmaya ve örgütlenmeye çağırıyor. Bu çığlığa kulak verelim. Çünkü bu çığlık taşıdığı onurla bizim...

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

İbrahim Kır: Kazlıçeşme'de işçiler arasında faaliyet yürüten İbrahim Kır, Aralık 1980'de gözaltına alındı. Gördüğü ağır işkencelerden sonra ondan hiçbir şey almayacağını anlayan işkenceciler tarafından katledildi.

Abdurrahman Meral: Aralık 1993'te İstanbul'da yakalandığı kanser hastalığına yenik düştü.

Behçet Dilerer: Aralık 1980'de katledildi.

Hülüküşağı şehitleri: 5 Aralık 1981 tarihinde **Dersim Ovacık'a** bağlı **Hülüküşağı köyünde** bir evde konaklayan TKP/ML TİKKO gerillaları ihbar sonucu çevrelerinin sarıldıklarını farkedince düşmana kayıp verdirecek ilerlerler ancak daha sonra düşmanın açtığı yayılım ateşi sonucu önce **Veysel Uyar** ardından **Erdoğan Tekin** direnenek şehit düşerler.

Mehmet Ali Polat: 6 Aralık 1980 tarihinde **Kırklareli'nde** polis tarafından katledildi.

Raci Yılmaz: 6 Aralık 1980'de şehit düştü.

12 Aralık 1980: 15 Kawa'cı devlet tarafından katledildi.

Pozveng şehitleri: 13 Aralık 1993 tarihinde **Ovacık'ın** Pozveng köyünde TKP/ML TİKKO gerillaları ile düşman güçleri arasında çıkan çatışmada gerillalardan **Bekir Kürşat Önay, Fevzi Koç, Hacı Mustafa Aslan ve Deniz Som** şehit düştü. 11 yaşındaki **Halil Laço** ve 12 yaşındaki **Nuray Laço** kardeşler ise TC'nin sürdürdüğü hava bombardımanında katledildi. Çatışmada TC askerleri üç kayıp ve onlarca yaralı vermişlerdir. Gerillalar yaptıkları açıklamayla Laço kardeşleri devrim şehidi olarak sahiplendiklerini belirtmişlerdir.

Ölüm Orucu şehitleri: Hapishanedeki çıktıktan sonra da ölüm orucuna devam eden **Feride Harman** (DHKP-C), 15 Aralık 2002'de şehit düştü.

Hollanda'da açlık grevindeyken direniş çadırına yapılan saldırı sonucu ise 9 Aralık 2000'de **Cafer Dereli** (DHKP-C) şehit düştü.

F Tipi Hapishaneleri protesto etmek için 11 Aralık 2000'de Okmeydanı'nda yazılama yapan **Özkan Tekin** (MLKP) polisler tarafından katledildi.

96 Ölüm Orucu direnişçisi **Erkut Direkçi** 12 Aralık 1997'de tedavisinin engellenmesi nedeniyle şehit düştü.

Behzat Baykal: Genç Kurtuluşçular Birliği İstanbul Komitesi Üyesi olan Behzat Baykal, 10 Aralık 1984'de polis tarafından katledildi.

Gazi Mahallesi'nde Mehmet Demirdağ anması yapıldı

23 Kasım 1997 enternasyonal proletaryanın kızıl bayrağının bir kez daha Karadeniz semalarından faşizmin burçlarına dikildiği gün olarak tarihteki yerini aldı. Bu tarihte ülkemiz proletarya ve ezilen emekçi halkının öncü kur-

mayı Proletarya Partisi'nin şehit düşen 4. Genel Sekreteri **Mehmet Demirdağ** ve savaşçıları **Ümit Dinler, Dilek Konuk, Ümit Çağlayan San ve Duran Salman** Ese Yaylasında Karadeniz'i kanlarıyla kızılaştırdılar. Ve biz-

ler bir kez daha şehitlerimizi onurun, başeğmezliğin, sınıf bilincinin, işçi sınıfı ve emekçi halka ölümü pahasına bağlılığın, Partiye, devrime sevdalı komünistlerin umutlarının yeşerdiğine tanık olduk.

Mehmet Demirdağ ve yoldaşlarının şehit düştükleri 23 Kasım 2003 tarihinde İstanbul Gazi Mahallesi'nin **Sekizevler** bölgesinde bir eylem gerçekleştirildi. "İbrahim'den Mehmet'e Selam Olsun Partiye" pankartını açarak yürüyüşe geçen kitle, ana caddeye çıkarak "Ese Yaylası şehitleri ölümsüzdür", "Dersim Tokat Erzincan savaşıyor Partizan", "Partiyi örgütle cesaretle ilerle" vb. sloganlar atarken, çevre halkı da eyleme alkışlarla destek verdi.

Sekizevler Meydanında yapılan konuşmada "Demirdağ ve yoldaşları savaşarak şehit düştüler" denirken, kitle de "Yaşam Partimiz TKP/ML, Halk Ordusu TİKKO, TMLGB" sloganlarını attı ve bu sloganların ardından eylem bitirildi. Yaklaşık 45 dakika süren ve caddenin bir süre trafiğe de kapatıldığı eyleme çevre halkının sürekli destek vermesi eylemin coşkusunu artırdı. Eylem boyunca kolluk kuvvetlerinin uzak durması da dikkat çekiciydi. **Gazi Mah. İşçi-köylü okurları**

"Kim diyor sen öldün yoldaş sormuşlar mı yemyeşil ormanlarına Karadeniz'in"

23 Kasım 2003 Pazar günü **Londra İşçi-köylü** okurları olarak her yıl geleneksel bir şekilde gerçekleştirdiğimiz başta Proletarya Partisi'nin 4. Genel sekreteri **Mehmet Demirdağ** olmak üzere tüm **Karadeniz şehitlerinin** anıldığı bir etkinlik düzenledik.

Etkinlik saygı duruşunun ardından **Nergizcan Halkoyunları Ekibi** ile açıldı. Çocuklardan oluşan bu ekip yoğun bir coşkuyla izlendi. Ardından anma tertip komitesinin mesajı yer aldı. Mesajda

özellikle göçmen emekçilere ve gençlere sesleniliyordu. Bunun ardından Türkiye ve dünyadaki devrimci komünistlerin görüntülerinin yer aldığı bir sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi. **Türkiye'den, Nepal'den, Filipinler'den, Peru'dan, Hindistan'dan** yükselen mücadelelerin görüntüleri ilgi ile izlendi. Daha sonra **Serhat Tunç Arıcan** söylediği isyan şarkılarıyla etkinliğe katıldı. Verilen bir aranın ardından sırasıyla **Kadınlar Halkoyunları Ekibi, Güneşin Çocukları Şiir grubu, saz dinletisi ve Tohumla Türkü Müzik** grubuyla program devam etti. Oldukça coşkulu geçen etkinlik, çekilen halaylarla son buldu. (Londra)

Faşizm, yargılayan değil, ancak yargılanan olabilir

9 Eylül 1944 Ayaklanması'yla iktidara gelen Bulgaristan Komünist Partisi (BKP) önderi Georgi Dimitrov'un mücadele yaşamı, örnek alınması ve öğrenilmesi gereken pek çok deneyimle doludur.

Yoksul bir ailenin sekiz çocuğundan biri olan **Dimitrov**, ortaokuldan ayrılarak matbaada çalışmak zorunda kalır. Ülkedeki ilk sendikaların grev eylemlerinde yer alması kişiliğinin Marksist yönde oluşmasını hazırlamış ve belirlemiştir. Hem basın işçileri hem de kömür işçilerinin grevlerinin örgütleyicisi olmuştur. İleriki yıllarda I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda cephedeki askerleri örgütleme faaliyeti yürütürken tutuklanır ve üç yıl ağır hapse mahkum olur.

Hapisten çıktıktan sonra **BKP** yönetimine seçilen Dimitrov, 1920 seçimlerinde milletvekili seçilerek Ulusal Meclis'e girdi. 1921'de yapılan Komintern'in 3. Kongresi'nde kabul edilen tezlerde "**Birleşik Proletarya Cephesi**" kurulması doğrultusunda, tarihinde ilk defa BKP yoksul köylü yığınlarıyla işbirliği yapıyordu. Dimitrov, işçileri ve yoksul köylüleri Komünist Parti etrafında birleştirmeyi amaçlıyordu. 1923'te hükümete karşı yapılan gerici darbenin ardından, BKP silahlı bir ayaklanmayı örgütleme ve başlatma kararı aldı. İsyancılar bazı bölgeleri ele geçirdilerse de, hükümet ayaklanmayı bastırmayı başardı. Böylece ilk anti-faşist ayaklanma yenilgiyle sonuçlanmış oluyordu. Gıyabında idama mahkum edilen Dimitrov için böylece Bulgaristan'da legal mücadele yolu tükenmiş oluyordu.

Eylül ayaklanmasının ardından **Yugoslavya**, Viyana ve son olarak **Berlin**'de faaliyet yürüten Dimitrov, Alman Parlamentosunu yaktığı iddiasıyla burada tutuklanıyordu. Yangını gerekçe gösteren **Hitler hükümeti**, ülkedeki tüm devrimci ve yurtsever güçlere karşı yoğun bir saldırı başlatıyordu.

Tarihe "**Leipzig Duruşması**" olarak geçen davada, **16 Aralık 1933**'te Dimitrov meşhur savunmasını yaptı: "Ben komünist bir sanık olarak kendimi savunuyorum" diye söze başlayan Dimitrov, şöyle devam ediyordu; "Siyasi onurumu, devrimci onurumu savunuyorum. Komünist ideolojimi, ülkülerimi savunuyorum. Tüm yaşamımın özünü ve anlamını savunuyorum. Söyleyeceğim her cümle bu haksız suçlamaya karşı,

bu anti-komünist suçun, parlamentonun yankılması suçunun komünistlere yüklenmesine karşı duyduğum derin öfkenin bir belirtisidir. **Bana sık sık Almanya'nın en yüce mahkemesini, ciddiye almadığım ihtar edildi. Bir komünist olarak, benim için en yüce kanunun Komünist Enternasyonalin programı ve en yüce mahkemenin Komünist Enternasyonal Denetleme Komitesi olduğu bir gerçektir.**

Neyse ki, komünistler karşıtları kadar uzağı görme yeteneğinden yoksun değildiler. Ve onlar gibi, zor durumlarda akılları başlarından gitmez. **Bu parlamento yangını, Alman işçi sınıfına ve onun öncüsü Alman Komünist Partisi'ne yöneltilen en dehşetli saldırı kampanyası için bahane ve başlangıç işareti olarak kullanılmıştır.**

Biz komünistler Galilei gibi kararlı ve inançlı olarak diyoruz ki; "**Eppur si muor!**" (O herşeye rağmen dönüyor)

Tarihin çarkı dönmektedir, dünya Sovyet Cumhuriyetleri Birliği'ne doğru. Ve ne imha tedbirleri, ne hapisaneler, ne idam cezaları Komünist Enternasyonalin liderliğindeki proletarya tarafından döndürülen bu çarkı durduramayacaktır. Bu çark, komünizmin son zaferine doğru dönüp durmaktadır."

Bu konuşmadan sonraki duruşmalarda konuşması yasaklanan Dimitrov, daha sonra dünya kamuoyunun oluşturduğu baskı ve yürütülen kampanyalar sonucu serbest bırakıldı. Ölümüne kadar, sarsılmaz bir iradenin, azmin ve kararlılığın temsilcisi olarak sınıf mücadelesi içinde yer aldı.

Darağacında bir devrimci: Erdal Eren

...
ateştir yanar ışık ve
sonra kül olur
talan iklimi de geçer
künyesine tarihin
Prometheus ölmüş
Çelik gagalı bir
Kartalın pençesinde
Son değil Erdal'ı da yitirdik
Ateş bile çalmamıştı kimseden
Ama tanrısızdı
Ölümlüydü üstelik
Aramızdan giderken
(Şiir: Namık Kuyumcu)

Suç ve ceza kavramları sınıflar tarihi kadar eskidir. Yasaları koyan egemen sınıf; baskıya, sömürüye, zulme dur diyen, isyan eden, başkaldıran herkesi "suçlu" olarak sınıflandırır ve bu doğrultuda "cezalandırır." Oysa ki, herşey nasıl bir sınıfa hizmet etmek zorundaysa, sömürenlerin yasalarıyla yargılanıp "suçlu" ilan edilen ve "cezalandırılan" birey, ezilenlerin, emekçilerin gözünde "direniş"i temsil etmektedir ve onurun başeğmez temsilciliği görevini tevazuyla yerine getirmiştir.

Halkı "cezalandırma", sindirme ve sömürü düzenini sürdürme amacı taşıyan yöntemlerden biri de idam cezası oldu.

İdam, tehdit unsuru olarak yasalarda hep korundu ve istisnai durumlar hariç, halk hareketlerini bastırmak, isyan edenleri, devrimcileri

yok etme, halkı sindirme amacını taşıdı. Sınıf mücadelesinin keskin virajlarında hep uygulanan idam cezası, 12 Eylül 1980 AFC'si sonrası devrimcilere karşı yoğun bir şekilde uygulandı. Darbenin ardından 49 kişi idam edildi. Bunların büyük bir çoğunluğunu devrimciler oluşturuyordu.

Cunta "**yeniden yapılanma**" süreci ile bir taraftan hem devrimcilere, hem halka karşı azgın bir şekilde baskı ve şiddet politikası uygularken, diğer yandan tüm kurumlarını ve yasalarını tekrar şekillendirerek, tüm demokratik hakları gaspediyordu.

İşte bu koşullarda gerçekleştirilen idamlardan biri de **Erdal Eren**'in idamıydı. İdam kararı "hukuki" bir karardı. Çünkü Eren, 12 Eylül yasalarıyla hüküm giymişti. Oysa 1 Mayıs 1977 Taksim katliamından sonra açılan "soruşturma" on yıl devam etmekteydi. Eren'in davası ise 35 gün sürecek akıl almaz bir hızla sonuçlanmıştı!

Eren, tutuklandığı 3 Şubat 1980'den, idam edildiği 13 Aralık gecesine kadar kendi tabiriyle "zulüm günleri"ni yaşadı. Olmadık işkenceler

gördü, diz çöksün yalvarsın istiyorlardı. **O, 17 yaşında bir çocuktuktu. Oysa büyüyen yüreği, yaşının çok ötesinde cesaretle, kararlılıkla, pişmanlığa yer vermeden kucakladı ölümü...** Çıkarıldığı mahkemelerde yargılanan değil, yargılayan oldu. Çoktan verilmiş bir kararın uygulanmasıydı idamı. Yaşı tutmadığı için önce yaşı büyütüldü "usulüne uygun olarak."

Kemik grafisinin çekilmesine izin verilmedi, gerçek yaş ortaya çıkmasın diye. Oysa tavrıyla, direngenliğiyle, karşısında küçülen miniminnacık adamların aksine, direnişi büyüten büyük bir insan olmuştur halkın bilincinde.

Son sözü hep direnenler söyler diyor tarih. Bu defalarca ispatlandı. İşte 23 yıl öncesinden sesleniyor Erdal Eren. Şöyle diyor; "Biz devrimcilerin Türkiye halkının her türlü baskı ve sömürden kurtulması dışında hiçbir kaygımız yoktur. **Bu gün devrimcileri ve onların bir parçası olan beni, aldığımız emirlere uygun olarak yargılayabilir ve ölüm cezası verebilirsiniz. Fakat bu ilelebet sürmeyecektir. Birgün mutlaka sizin yerinizde halkımız olacak, sizi ve korduğunuz düzeni yargılayacak ve doğru kararı verecektir.**"

GÜNDE DÜN...

5 ARALIK:

1970: İstanbul Çapa Yüksek Öğretmen Okulu'nda iki öğrenci vuruldu. **Hüseyin Aslantaş** adlı öğrenci 9 Aralık'ta öldü.

1979: İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi Öğretim Üyesi **Prof. Dr. Cahit Tütengil** öldürüldü. Olay yerine "Anti Terör Birliği" imzalı bir bildiri bırakıldı. Cenazeye katılanlara saldıran polislin açtığı ateş sonucu bir işçi öldü.

1982: **Yılmaz Güney**, bir yazısı nedeniyle gıyabında 7,5 yıl hapse mahkum edildi.

1988: Ermenistan'da deprem: 100 binin üzerinde insan öldü.

1991: DİSK Genel Kurulu 11 yıl aradan sonra toplandı.

1996: TBMM'de harçları protesto etmek için pankart açan öğrencilerin yargılanması sona erdi; toplam 96 yıl hapse mahkum edildiler.

9 ARALIK

1967: Ankara'da üniversite öğrencileri "NATO'ya karşı direniş" mitingi düzenlediler.

1987: Gazze Şeridindeki **Cebaliye Mülteci Kampı**'na İsrail askerlerinin saldırısı ile "intifada"nın ilk şehitleri verildi.

10 ARALIK

1977: İstanbul Toptaşı Hapishanesi'nden 9 siyasi tutsak firar etti.

13 ARALIK

1985: İçişleri Bakanlığı bir önerge hazırladı; "**Komünist zanlısı**" yakını olanlara güvenlik belgesi verilmeyecek.

14 ARALIK

1927: Çin Çan Kay-Şek kuvvetleri Kanton'daki komünist ayaklanmayı bastırdı.

1969: Yıldız Devlet Mühendislik ve Mimarlık Akademisi'nde sol görüşlü **Battal Mehmetoğlu** öldürüldü. Mehmetoğlu, öldürülen 8. öğrenci oldu.

1994: DEP (Demokrasi Partisi) avukatlarından **Faik Candan** katledilmiş olarak bulundu.

16 ARALIK

1972: Sol Yayınları Sahibi **Muzaffer Erdost**'un 7,5 yıllık mahkumiyeti Yargıtay'da onaylandı. Erdost, **Lenin**'in "Ne Yapmalı" adlı kitabını yayımlamaktan yargılanmıştı.

17 ARALIK

1959: 40 Kürt aydını "**bölücülük**" iddiasıyla tutuklandı. "**Kırkdokuzlar Davası**" adıyla bilinen dava sonucunda 40 Kürt aydını çeşitli illere sürgün edildi.

1965: Fikir Kulüpleri Federasyonu (FKF) kuruldu.

18-19 ARALIK

1993: Almanya'nın Frankfurt kentinde "**Başkan Mao'nun 100. Doğum Yıldönümünde Maoizm**" konulu enternasyonal konferans yapıldı.

Kadın olmak mı zor, yoksa erkek olmak mı yurdumda! YURDUMUN TÖRE YÜZÜ

İşte yine yeni bir can daha alındı. Bir can daha törelere kurban verildi. Utanıyor yurdumun dağı, taşı, toprağı; kadına kadın olduğu için ödetilen bedel karşısında. İnsan kadın olmanın bedelini ödüyor güzel yurdumda. Kadın olmak mı zor, yoksa erkek olmak mı? Belki her ikisi de zor bizim gibi feodal değer yargılarının en derinden yaşandığı ülkelerde. Çünkü feodal değer yargıları çok ağır görevler yüklüyor omuzlara. Açlığın, yoksulluğun yanısıra bir de cehalet büyük bir yük olarak yer ediyor insan yaşamında. Yurdumun eğitilmemiş, beyni bacak arasında çalışan cahil insanlarını anlamak zor değil aslında. Ülkemiz gerçekliği böylesi bir yaşamı dayatıyor törelerle çepeçevre sarılmış, dünyayı ve insanı kendi penceresinden at gözlükleriyle bakar hale getirilmiş halk yığınlarına.

Kadın erkeğin malıysa eğer, öldürme hakkı da olacaktır. Kadın namusudur erkeğinin. Ama unutmamalı ki yalnızca kendi kadını namusudur; çarşafıya büründürülüp, evlere kapatılan. Hayatını paylaşacağı erkeği dahi seçmede söz hakkı olamaz. Fakat erkek kendi namusunu mahpuslarda yatmayı göze alarak korurken; başka kadınlara bakabilir. Yani başkasının kadınlara! Başkasının namusuna! Hatta tecavüz hakkını bile veriyor ya devlet büyüklerimiz. Nasılsa "evlen kurtul" formülüyle formalite bir evlilik yaparak kurtulabilir hapis yatmaktan ve formalite gereği bir süre evli kaldıktan sonra boşanabilir. **Kadına reva görülen bu yaşam karşısında isyan etmemek mümkün mü?** Mümkün mü böylesi bir yaşamı kabullenmek.

İşte bu kez Kadriye. Daha onbeşinde... ve hamile. Belki isteyerek, belki istemeden zorla yapılan bir tecavüz sonucu. Ne farkeder ki! İsteyerekse törelere isyan etmiş o küçük yaşında. Ve kendi bedeninde söz sahibi olmak istemiş. O

da feodal değer yargılarının kısıncasına böylesi bir karşı koyuş göstermiş. Ya kendi rızasıyla değilse; ya biri bir kez daha bir genç kızın bedenine saldırmış mülkiyet edinme hırsıyla. Hem de henüz onbeşinde. Onbeş yaşımızı hatırlar mıyız? Daha çocuk olan onbeş yaşımızı. Belki birçoğumuzun koşup oynadığı çağdır; belki ilk aşkıyı yaşamışızdır; saf ve temiz umutlarla. Özellikle feodal değer yargılarının yoğun olarak yaşandığı bölgelerde erken büyüyor genç kızlar. Daha onbeşine varmadan bir mal gibi satılıp ve anne oluyor daha koşup oynaması gereken çağında.

Olaylar hep aynı, ancak yer ve isimler farklı olsa da aynı kaderi! paylaşıyor çocuklarımız. Kadriye hamile kaldığı için abisi tarafından satılıp satılarak ve daha sonra da başı taşla ezilerek öldürüldü. Günlerdir gazetelerde, köşe yazılarında geçiyor bu haber. Niceleriyle aynı sonu paylaşıyordu Kadriye... **Suçtu ise sınıfsal, ulusal sömürünün olduğu bir toplumda yaşamaya üstüne üstlük bir de kadın olmasıydı.**

Şimdilerde Kadriye'nin tek göz oda evinde acılar, gözyaşları var. Ama Kadriye için değil... Hapse düşen oğulları Ahmet için.

Ya erkek çocuklar... Onların farkı mı var sanki kız çocuklarından. Onları da sarmıştır töreler. Öylesine işlemiş ki içlerine, anasını, bacısını gözünü kırpmadan öldürebilecek kadar kan bürür gözlerini. Nedir, kimdir bunlara sebep? Suçlu Kadriye midir yoksa onun yaşam hakkını elinden alan abisi mi? Elbette, **erkek egemen ideolojiyle beyinlerini sulandıran sistemdir suçlu olan.** Öyleyse elimizi uzatalım onlara. Hatta Kadriye'yi gözünü kırpmadan öldüren abisine de. Yarının sahibi gençlerimizi aydınlatacak olan sınıf bilinciyle ulaşacağız aydınlık yarınlar...

Kadın ırgatlara eşit işte FARKLI ÜCRET UYGULAMASI

Yoksul yaşamları içerisinde akşam çocuklarının karınlarını doyurabilmenin, bir tencere sıcak çorba pişirebilmenin verdiği mutlulukla yaşadıkları onca sıkıntıyı görmezden gelerek, sabahın kör karanlığında düşer yollara tarım işçileri. Yaşadığımız coğrafyanın her yerinde böyledir bu. Çukurova'da pamuk toplayan Şerife'nin hiçbir farkı yoktur yaşadıklarına baktığımız zaman Edremit'te zeytin toplayan Şerife'den. Kadın olmanın zorluğu, ikinci plana itilmişliği buralarda da gösterir gerçekliğini bir kez daha. Patron daha az ücretle çalıştırır. Çünkü bilir başka seçenekleri olmadıklarından kaynaklı kabul edeceklerini.

Zeytin hasadının yapıldığı şu günlerde Balıkesir'in Edremit ilçesinde yaşayanlar bir kez daha somutlandı kadın ırgatların yaşadıklarıyla.

Zeytin toplayan ve taşıyan kadınlar, sıkkınla zeytin silkeleyen erkeklerin yarısı

si kadar yevmiye alıyor. Kasım ve Aralık aylarında gerçekleştirilen zeytin hasadında, çoğunluğu kadınlardan oluşan ve yörede "tafya" olarak adlandırılan işçiler, sırkçı, toplayıcı ve taşıyıcı olarak çalışıyor. İş bağlantılarını taşeron kahyalar sağlarken, erkeklere 13-15 milyon, aynı işi yapan kadınlara ise 7,5-8 milyon lira arasında yevmiye veriliyor eşit şartlarda yapılan işe kadın olduklarından kaynaklı farklı ücret ödenmesinden kaynaklı 45 yaşındaki Şerife Özyurt tepkisini şöyle dile getiriyor; "asrılık bir meslek olan tayfacılıkta değişmeyen tek özellik kadın işçilerin az ücretle çalıştırılıyor olmaları. Her yerde olduğu gibi tarlada da kadın erkek ayrımı yapıyor, buna tepki göstersek de değişen pek bir şey olmuyor." Özyurt yörede başka iş olanağı olmadığından kaynaklı bunu eve katkıda bulunmak için kabullendiklerini belirtiyor.

(Samsun)

Kadına yönelik şiddete kadınlardan protesto

25 Kasım 1960'ta Dominik Cumhuriyeti'nde Mirabel kız kardeşlerin hapisanedeki eşlerini ziyaret ettikten sonra gizli polis tarafından tecavüz edilip öldürülmesinden sonra bugün "Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Dayanışma Günü" olarak ilan edildi.

Son süreçte ise N.Ç, Şemse Allak ve en son Kadriye Demirel'in başına gelenler TC'de devam eden şiddet anlayışının en somut göstergesidir. Ülke genelinde kadınlar "25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Dayanışma Günü" dolayısıyla sokaklardaydılar.

ADANA

"25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Dayanışma Günü" dolayısıyla kadınlar birçok kentte basın açıklamalarıyla kadına uygulanan şiddeti protesto ettiler. Devletin bu konuda gerekli yasal düzenlemeleri yapmasını isteyen Adana Kadın Platformu üyesi kadınlar Adana İHD Şubesi önünden Ahmet Kalfa Kültür ve Sanat Sokağı'na kadar yürüdüler. "Tecavüz kader değildir", "Cinsel, sınıfsal, ulusal sömürüye son", "Dilimi ve kültürümü özgürce yaşamak istiyorum" yazılı dövizler taşıyan kadınlar "Özgür kadın örgütlü kadındır", "Bijî biratiya gelan", "Hepimiz Kürdüz, hepimiz Filistinliyiz" sloganları attılar.

MARDİN

Mardin Kadın Platformu üyesi bir grup kadın da, Eğitim-Sen Mardin Şubesi önünde bir araya geldi. Kadına yönelik her türlü şiddete karşı başkaldırı ve mücadelenin süreceği mesajını veren kadınlar, hükümet tarafından hazırlanan TCK'nın kadın kuruluşları ve sivil toplum örgütlerinin görüşleri doğrultusunda yeniden şekillendirilmesini istedi.

Ayrıca Mardin'de DEHAP İl Kadın Kolları, kadına yönelik şiddeti kınamak için Cumhuriyet Meydanı'nda basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasının ardından 5 dakikalık bir oturma eylemi gerçekleştirildi.

VAN

DEHAP Van Kadın Kolları da yazılı bir açıklama yaparak, kadına yönelik şiddeti kınadı. Açıklamada, "Kısa bir süre önce Şemse Allak olayıyla gündeme gelen recm Diyarbakır'da 16 yaşındaki Kadriye Demirel'le bir kez daha vicdanlarımızı sorgulamamız gerektiğini gösterdi. Adımız Şemse, Kadriye, N.Ç, Ş.E olabilir, katledilen hepimiziz. Kadriye'yi kadın

mücadelemizde yaşatacağımızı belirtiyor, demokratik kamuoyuna olayı sahiplenme çağrısında bulunuyoruz" denildi.

ELAZIĞ

DEHAP Elazığ Kadın Komisyonu kadınlara yönelik şiddeti kınamak için PTT önünde bir araya geldi. 25 Kasım'a yönelik bildiri dağıtan kadınlar, "şiddete son" çağrısı yaptı. Dağıtılan bildirimlerde, "Yakın süreçte kadına yönelik gelişen şiddet ve istismar, gerek kolluk görevlileri tarafından, gerekse geri toplumsal düzeyden kaynaklı şiddet merkezleri yoluyla baskıya maruz kalmaktadır" denildi.

SİİRT

Siirt'te ortak bir açıklama yapan İHD, KESK, Sthay-Der DEHAP ve Özgür Parti üyesi kadınlar son olarak Kadriye Demirel'in namus cinayetine kurban gitmesini kınadıklarını ve kadın katliamlarına zemin oluşturan zihniyetin karşısında olduklarını belirttiler.

İZMİR

İzmir'de Alsancak İletişim Kitabevi'nde toplanan kadınlar, kadına yönelik şiddet, recm cezaları ve TC yasaları hakkında konuştular. Konuşmanın ardından kadına yönelik tecavüz ve kadının hukuki mücadelesini içeren "Sanık" filminin gösterimi yapıldı.

AĞRI

Ağrı'da ise Eğitim-Sen, şube üyelerine ve kadın belediye başkanlarına '25 Kasım' dolayısıyla mektup gönderdi. Mektupta kadınların hayatın her alanında sömürülmeleri ve ezilmeleri üzerinde duruldu ve mücadele ettikçe özgürleşen tüm kadınları selamladıklarını söylediler.

Siverek'te ölü bulunan kadının kimlik tespiti yapılmadan defnedilmesine kınama

anlıurfa'nın Siverek İlçesi'nde kimliği belirlenemeyen bir kadına ait cesedin, kimlik tespiti yapılmadan defnedilmesine tepki gösteren DEHAP'lı kadınlar, cinayetin derhal aydınlatılmasını istedi.

DEHAP Siverek İlçe binası önünde toplanan Şanlıurfa İl Kadın Kolları üyesi bir grup, 17 Kasım'da Siverek Yatılı İlköğretim Bölge Okulu yakınlarında bulunan kadın cesedine kimlik tespiti yapılmadan defnedilmesini protesto etti. Kadınlar adı-

Kimliği belirlenemeyen kadın cesedin, kimlik tespiti yapılmadan defnedilmesine DEHAP'lı kadınlardan tepki.

na bir açıklama yapan DEHAP İl Kadın Kolları Başkanı Adalet Taşçı, "Kimliği belirsiz kişiler tarafından insanlık dışı bir muamele ile kafasına aldığı darbe sonucu öldürüldüğü düşünülen kadının, yine hukuk dışı bir uygulama ile kimsenin sahiplenmesi beklenmeden, mezarlığa gömülmesini doğru bulmuyoruz" diye konuştu. Cesedin belediye tarafından kimlik tespiti yapılmadan gömülmesini 'insanlık ayıbı' olarak nitelendiren Taşçı, cinayetin derhal aydınlatılmasını istedi. (DİHA)

Tohum'la Dayanışma Etkinliği Gerçekleştirildi

26 Kasım akşamı Tohum Kültür Merkezi'nin organize ettiği "Tohumla Dayanışma Etkinliği" Destan Düğün salonunda 700 civarında kişinin katılımı ile gerçekleştirildi.

Gecede ilk konuşmayı TKM adına **Eyüphan Başer** yaptı. Eyüphan Başer'in emperyalizmin dünya ve ülkemiz özgülünde yoğunlaştırdığı saldırganlığının, ülkemizde özellikle F Tipi Hapishanelerde sürdürülen tecrit uygulamalarının ve yeni saldırı hazırlıklarının vurgulandığı konuşmasının ardından sahneye ilk olarak **Grup Nurhak** davet edildi. Grup Nurhak'ın Kürtçe ve Türkçe coşkulu ezgilerinin ve TKM bünyesinde çalışmalarını sürdüren **Gulasor Halk Oyunları Ekibi**'nin ardından, TKM'nin özellikle son süreçte çeşitli milliyetlerin kültürlerine daha çok yoğunlaşmasının da bir ürünü olarak Gürcü müziğinin önemli isimlerinden **Bayar Şahin** sahne aldı. Bayar Şahin'in Gürcüce, Lazca ve Türkçe parçalarında horona kalkan kitle, Şahin'i beğeniyle karşıladı.

Yine TKM'nin tiyatro grubu **Barbara Halk Sahnesi**'nin **Savaş Mito**suna adlı oyunundan bir parça sergilediği gecede **Ekrem Ataer**, yıllardır Tohum Dostu olarak yine bu

gecede de yerini aldı. Kitlenin coşkusu ve sevgisiyle karşılaşan Ekrem Ataer, birkaç saat önce geldiği Viyana'dan, oradaki dostlardan selam getirdiğini söyledi. Ekrem Ataer'in söylediği halay parçalarıyla halaya kalkanlar, tüm salonu doldurdular.

En son olarak da **Mezopotomya Kültür Merkezi** bünyesinde çalışma yapan bir ozan da Kürtçe parçalar ve ardından Hernepeş marşı ile sahne-

deki yerini aldı.

Geceye **Partizan**, İşçi-köylü, **Yeni Demokrat Gençlik**, Halkların Uluslararası Mücadele Ligi, **Partizan Şehit Tutsak Aileleri**, çeşitli bölge ve semtlerden işçi-köylü ve YDG okurları, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Kadıköy Şubesi vb. gönderdikleri mesajlarla Tohum Kültür Merkezi ile dayanışma duygularını ifade ettiler. (İstanbul)

"GEREĞİ DÜŞÜNÜLDÜ"

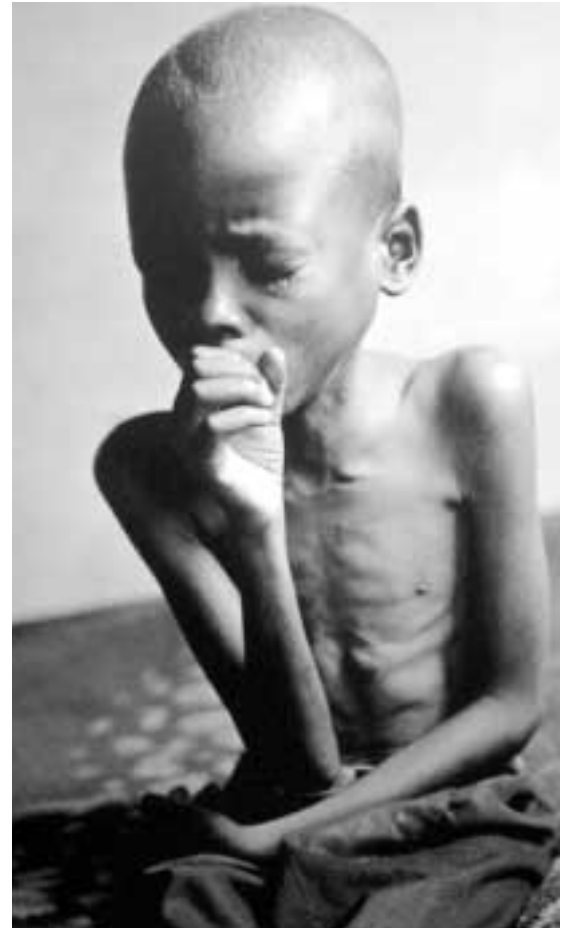
1995 yılında İstanbul Gazi Mahallesi'ndeki katliamın sonrasındaki mahkeme sürecini anlatan "Gereği Düşünüldü" adlı kısa film Kültür Bakanlığı tarafından yasaklandı. İdilcan Kültür Merkezi tarafından hazırlanan ve yönetmenliğini Gazi davası avukatlarından **Remzi Kazmaz**'ın yaptığı 26 dakikalık film, katliamın sanıklarının can güvenliğinin olmadığı gerekçesiyle, davanın İstanbul'dan Trabzon'a sevk edilmesi kararı verildiğinden itibaren İstanbul-Trabzon yollarında geçen iki yıllık süreci anlatıyor. Kazmaz, önce "Gereği Düşünüldü" adlı kitabı yazarak katliamı unutturmamaya çalıştı. Daha sonrasında gizli kamerayla çektiği durumları belgesel film haline getirerek aynı ismi verdi. Kültür Bakanlığı tarafından "ülkenin ve devletin bütünlüğünü" tehdit ettiği gerekçesiyle Sinema, Video ve Müzik Eserleri Kanunu'na ve bununla ilgili bir yönetmeliğe dayandırılan yasaklı film daha önce 40. Antalya Film Festivali'nde ödül aldı, birçok festivale katıldı. "Gereği Düşünüldü" adlı kısa film Ankara Film Festivali'nde de gösterilecek. (H. Merkezi)

"19. Fotoğraf Günleri" kapsamında düzenlenen sergi TARIHİ DARPHANE BİNALARINDA SERGİLENDİ

'World Press Photo 2003'ün ödül alan fotoğrafları çok sayıda ünlü fotoğrafçının ve sanatseverin katılımıyla Tarihi Darphane Binaları'nda sergilendi.

İstanbul Fotoğraf ve Sinema Amatörleri Derneği'nin (İFSAK) tarafından gerçekleştirilen "19. Fotoğraf Günleri" kapsamında düzenlenen sergi, kokteylli bir gece ile Topkapı Sarayı Tarihi Darphane Binaları'nda açıldı. Sergiye; Magnum'un aday fotoğrafçılarından **Paolo Pellegrin**, San Francisco Exploratorium küratörlerinden fotoğrafçı **Susan Schwartzenberg**, Uluslararası Fotoğraf Sanatı Federasyonu Üstadı ünvanlı Alman fotoğrafçı **Manfred Kriegelstein**, FİAP sanatçısı **Fethi Sabunsoy**, Murat Yaygın, **Hüsnü Atasoy**, Ümit Ülgen, **Ömer Orhun**, Nazlı Sanberk, **Evangelia Voutsaki**, Nikolai Howalt, **Nina Korhonen** ve Thomas Wagström'ün yanısıra çok sayıda sanatsever katıldı. Sergide, World Press Photo basın fotoğrafı platformu tarafından geleneksel olarak düzenlenen Basın Fotoğrafı Yarışması'nda ödül alan fotoğraflar yer aldı. Yarışmaya katılan 118 ülkeden 3 bin 913 sanatçının 53 bin 597 eseri arasından seçilen fotoğraflardan oluşan sergide, 9 ayrı tematik kategoride toplanmış.

Savaş fotoğraflarından kıtlık içinde yaşayan insan manzaralarına kadar birçok karenin yer aldığı sergi 20 Aralık'a kadar Tarih Vakfı Tarihi Darphane Binaları'nda gezilebilecek. (DİHA)

Uyuşturucu ve çeteleşmeye karşı GELECEĞİMİZE SAHİP ÇIKALIM

Kültürel ve yozlaştırıcı saldırıların yöneldiği esas hedef, tüm diğer saldırılarda olduğu gibi halk kitleleridir. Özellikle devrimden çıkarı olan, sistem içi çözüm arayışında tereddüt yaşayan, egemen sınıfların uyguladığı politikalar sonucu güvensizleşmiş, yoksul halk kitlelerinin uyuşturulması, yozlaştırılması, sınıf mücadelesinden uzak tutulması hedeflenmektedir. Bahsettiğimiz saldırıların büyük bir çoğunluğu hakim sınıflar tarafından doğrudan yönlendirilmekte ve çeşitli biçimlerde uygulamaya sokulmaktadır. Saldırıların bir kısmı ise sistemin dolaylı saldırılarıdır ve yapısından kaynaklanmaktadır.

Egemen sınıfların halka dönük saldırılarında en az ekonomik-politik saldırılar kadar önemli olan ve en az bu saldırılar kadar tehlike ve tehdit içeren bir diğer saldırı "kuşatması"nın da kültürel-yozlaştırıcı saldırılar oluşturmaktadır. Her ne kadar bu saldırıları sınıflandırmış olsak da bir bütünlük oluşturdukları ve birbirleriyle bağlantılı saldırılar oldukları akıldan çıkarılmamalıdır.

Kültürel ve yozlaştırıcı saldırıların yöneldiği esas hedef, tüm diğer saldırılarda olduğu gibi halk kitleleridir. Özellikle devrimden çıkarı olan, sistem içi çözüm arayışında tereddüt yaşayan, egemen sınıfların uyguladığı politikalar sonucu güvensizleşmiş, yoksul halk kitlelerinin uyuşturulması, yozlaştırılması, sınıf mücadelesinden uzak tutulması hedeflenmektedir. Bahsettiğimiz saldırıların büyük bir çoğunluğu hakim sınıflar tarafından doğrudan yönlendirilmekte ve çeşitli biçimlerde uygulamaya sokulmaktadır. Saldırıların bir kısmı ise sistemin

dolaylı saldırılarıdır ve yapısından kaynaklanmaktadır.

Yazımızın esas olarak işleyeceği yazının ise yukarıda kısaca belirttiğimiz hakim sınıfların doğrudan saldırılarının halk kitleleri içerisindeki etkisinin, hedefinin neler olduğudur ve bizim bu saldırılar karşısında çalışmalarımızın hangi yönde olacağıdır. Son dönemde öne çıkan sorunlara dikkat ettiğimizde, kap-kaç olayları, hırsızlık çeteleri, tiner ve bali soluyan çocuklar, uyuşturucu operasyonları, aşk intiharları vb. olduğunu görürüz. Burjuva medyada verilen haberin ötesinde her biri toplumu tehdit eden birer canavar olarak sunulmakta, olayların kurbanları dramatik görüntülerle aktarılmakta, aile içinde, okulda, yaşamın başka alanlarında süren şiddet, karakterize edilerek umutsuzlukla özdeşleştirilmektedir. Evine ekmek götüremeyen babanın, işsiz kalmış genç, iflas etmiş esnafın kendisine ve çevresine uyguladığı bireysel şiddet umutsuzca yaşamların dramatik sah-

nelerini oluşturmaktadır.

Tecavüz, taciz, fuhuş yaygınlaşmakta, özellikle cinsellik ve "aşk" gençliğin gündeminde birinci sıraya oturtularak yaşamın diğer alanlarından, özellikle de politikadan ve sınıf mücadelesinden kopartılmaya çalışılmaktadır. Cinselliği daha da çekici hale getirmek için "cinsel özgürlük" adı altında çekilen reklam filmleri, TV programları, porno internet siteleri, telefon arkadaşları ve daha sayamayacağımız bir dizi yöntemle cinsellikten ve "aşk yaşamaktan" öte bir şey düşünmeyen kişilikler yaratılmak istenmektedir.

Alkol, uyuşturucu vb. maddeler kimi zaman hakim sınıfların bilinçli politikalarıyla kimi zaman da kâr hırsıyla kullanımı yaygınlaştırılmaktadır. **Bugün uyuşturucu kullanma oranında büyük artışların yaşanması, özellikle devrimci geleneğe sahip bölgelerde yaygınlaşması hakim sınıfların politikalarından bağımsız değildir.**

TÜRKİYE UYUŞTURUCU CENNETİ HALİNE GETİRİLMEK İSTENİYOR

Özellikle uluslararası düzeyde süren uyuşturucu ticareti ve trafiğine baktığımızda bunu anlamak daha kolay olacaktır. **BM'nin 1997 Dünya Uyuşturucu Raporunda uyuşturucu ticaretinin, tüm uluslararası ticaretin % 8'ini oluşturduğuna dikkat çekmektedir.**

Dünyada 147 milyonu esrar, 33 milyonu amfetamin türü uyarıcılar, 13 milyonu kokain ve 13 milyonu afyon kökenli uyuşturucular olmak üzere 185 milyon uyuşturucu kullanıcısının bulunduğu tahmin ediliyor. Bu rakamlara yaklaşık 227 milyon adet yastırtıcı-sakinleştirici dahil değildir. (1996 BM tahminleri) Görüldüğü gibi dünyadaki uyuşturucu ticareti ve kullanıcı kitlesi oldukça yüksek rakamlarla ifade edilmektedir. **İngiltere'ye giden uyuşturucunun % 90'ının Türkiye ve Kuzey Kıbrıs üzerinden sağlanıyor olması uyuşturucu ticaretinde Türkiye'nin önemli bir üs haline getirilmek istendiğinin göstergesidir.**

Türkiye'de uyuşturucu kullanımının büyük oranda artış göstermesi de hakim sınıfların uyuşturucu ticaretinin kapısını sonuna kadar aralamalarının bir sonucudur. Uyuşturucu bağımlılığına ilişkin 24.000 öğrenci üzerinde yapılan bir araştırmanın sonuçları bize ilköğretim öğrencilerinin % 1,2'si, orta öğretim öğrencilerinin % 4'ünün esrar kullandığını gösteriyor. Bu oranlar uyuşturucu kullanma yaşının gittikçe düştüğünü ve büyük bir tehdit oluşturduğuna işaret ediyor.

Devletin uyuşturucuyla savaş politikası ise göz boyamaktan ileri gitmiyor. Yeni göreve atanan emniyet müdürlerinin güven tazelemek için ilk giriştikleri küçük uyuşturucu çetelerini ele geçirme operasyonları oluyor. Gerçekte ise düzenlenen bu operasyonlar, süren uyuşturucu ticaretini hemen hemen etkileyecek bir düzey taşıyor.

Devletin, her okulun başına bir polis dikerek uyuşturucuya karşı "mücadele" yürüttüğü algılayışı yaratma çabasını daha çok uyuşturucu kullanımının yaygınlaştırılmasını güvence altına alma çabası olarak yorumlamak gerekir. Özellikle uyuşturucu kullanımının, çeteleşmenin, ahlaki ve kültürel yozlaşmanın devrimci bir geleneğe sahip olan ve halen devrimci çalışmaların olduğu bölgelerde yoğunlaşması hiç de garipsenecek bir durum değildir. Devlet özellikle bu bölgelerde çeşitli yozlaştırma araçlarını devreye

sokmaktadır. **Devrimci örgütlenmelere "alternatif" olarak çeteleşmeyi geliştirmekte, devrimci çalışmaların önüne bu çeteler bir engel olarak çıkarılmaktadır.**

YOZLAŞTIRMA SALDIRILARININ HEDEFİ KİTLELERDİR

Hakim sınıfların ekonomik politik saldırıları karşısında umutsuzluğa kapılan kitleler, kolaylıkla kendilerini bu bataklıkta içerisinde bulabilmektedirler. **Yaratılan umutsuzluk, uyuşturma ve bilinçsizlik hali politik bir öncüyle tanışmayan kitleleri sistem tarafından insani değerlerini öğretmek için yaratılan bu çarkın bir dişlisi haline getirmektedir.**

Hakim sınıfların kitleleri yozlaştırmak için yürüttüğü politikalarla hedeflediği kitlelerin sınıf mücadelesinden uzaklaşmasını sağlamaktır. Politikaları sonucu umutsuzluk içinde bulunan kitlelerde oluşan tepki ve öfkenin sınıf mücadelesinin kanalına akmasını engelleyerek sistem içi çözüm arayışlarına yönelmelerini sağlamaktır.

Burjuva feodal sistemin yapısından kaynaklı kitlelerde oluşan şekillenmesi, hastalıklarının daha da derinleşmesini sağlayarak politik bir arayış içerisine girme potansiyelini en aza indirmek, devrimci mücadelenin insan malzemesini zehirleyerek, yaratılan bu sistem kişiliğinin devrimci örgütlenmelere de olduğunca sirayet etmesini dolaylı olarak yaratmaktadır.

Bugün yanıbaşımızda, **Gazi Mahallesi**nde yaşanan tablo tam da ifade etmeye çalıştığımızla örtüşmektedir. Sınıf mücadelesinin, devrimci çalışmanın boy verdiği önemli alanlardan biri olan Gazi Mahallesi devletin uyguladığı sistemli yozlaştırma politikalarının sonucu olarak bugün çeteleşmenin, uyuşturucunun, hırsızlık ve gaspın yoğun olarak yaşandığı mahallelerin başında gelmektedir. Buna paralel olarak mahalle özgülünde dev-

rimci çalışmalar yürütülse de geçmiş sürecine oranla önemli oranda bir geriye düşüş yaşanmıştır. Kuşkusuz bu ne Türkiye Devrimci Hareketi içinde bulunduğu durumdan ne de kitlelerin içinde bulunduğu durumdan bağımsız değildir. Ancak hakim sınıfların sınıf mücadelesini etkisizleştirme, kitlelerle olan bağlarını koparma ve kendi içine hapsedme saldırılarının belli oranda başarı kazandığını görmek durumundayız. Başarı kazanan politikalarında bu süreçten sonra da ısrarlı davranacakları aşikardır.

SALDIRILARA KARŞI SINIF MÜCADELESİNE SARILALIM

Bu gerçeklik içerisinde geleceğe karamsar bakan, umutsuzluğa kapılan kitleleri umutla sınıf mücadelesine sarılmaya yöneltecek, politik mücadeleyle ilişkilendirecek, kendi sorunları etrafında örgütlenmelerini sağlayacak çalışmaları daha fazla gündeme getirmek gerekmektedir.

Son dönemde özellikle uyuşturucu ve çeteleşme sorunu özgülünde gündeme gelen çalışmalar, bu doğrultuda oluşturulan yerel platformlar oldukça önemlidir. Bu noktadan hareketle yürütülen bir dizi çalışmanın kitlelerde olumlu yanıt bulunduğunu, uyuşturucu ve çeteleşmeye karşı mücadelenin alternatif oluşturabildiğini gördük. Uyuşturucu ve çeteleşmeye karşı mücadelenin önemli ayaklarından biri olabileceğini düşündüğümüz "**Uyuşturucu ve Çeteleşmeye Karşı Geleceğimize Sahip Çıkalım**" sloganıyla ortaya çıkan **Uyuşturucu ve Çeteleşmeye Karşı Gazi Halk Koordinasyonu** da bu saldırılara yönelik çalışmalarını başlatmış bulunuyor. Özellikle uyuşturucu ve çeteleşmeye karşı mücadelenin mahalle halkıyla birlikte örülmesi gerektiğini savunan Koordinasyon bileşenleri uyuşturucu ve çeteleşmeye karşı halkı duyarlı olmaya çağırma amaçlı çıkardıkları bildirimlerini en geniş şekilde dağıtmayı hedefliyor.

UYUŞTURUCU VE ÇETELEŞMEYE KARŞI GELECEĞİMİZE SAHİP ÇIKALIM!

Son yıllarda ülkemizde uyuşturucu kullanımı çok hızlı bir artış göstermektedir. Özellikle mahallemizde sistemli bir şekilde uyuşturucu kullanımı yaygınlaştırılmaya çalışılıyor. Bu politikalar sonucunda mahallemiz bir uyuşturucu merkezi haline getirilmek isteniyor. İnsanlarımız uyuşturucu tacirlerinin ve çetelerin tuzağına düşürülüyor. Kadınlarmız ahlaksızlığa itilmek isteniyor. Mahallemizdeki bu gelişmelere seyirci kaldığımız taktirde yaratılmak istenen bu bataklık bizi de yutacaktır. Bütün bu gelişmeler geçmişimize, onurumuza ve kültürümüze yönelik saldırılardır.

- * Mahallemizin bir uyuşturucu batağına dönüşmesini istemiyorsak;
- * Çocuklarımızın zehirletilmesini ve uyuşturucunun kölesi olmalarını istemiyorsak;
- * Hırsızlığın, gaspın, soygunun ve darplı saldırıların mağduru olmak istemiyorsak;
- * Mahallemizdeki ahlaki çöküntünün tanıkları ya da mağdurları olmak istemiyorsak;

Mahallemizde yaşayan herkesin bu olumsuzlukların karşısına tek bir vücut olarak dikilmesi gerekmektedir. Bu bilinçten hareketle mahallemizdeki herkesi bu olumsuzluklara karşı verilen mücadelenin içerisinde olmaya çağırıyoruz.

UYUŞTURUCU VE ÇETELEŞMEYE KARŞI GAZİ HALK KOORDİNASYONU

İşçi-köylü'den

“Mesajı Elimin Tersiyle İttiğimi Ve Ayaklarımın Altına Aldığımı Tüm Dünyaya Haykırıyorum.” (T. Erdoğan)
“Oraya Gittiğimde Ayakkabımı Çıkarttım. İçinde Bir Şey Var Mı Diye Baktılar” (T. Erdoğan)

İŞTE TC FAŞİZMİNİN EMPERYALİZM KARŞISINDA İKTİDARSIZLIĞI VE TİMSAH GÖZYAŞLARI

İstanbul'da 15 Kasım ve 20 Kasım da gerçekleştirilen bombalı saldırılar, Türkiye'nin gündemine olduğu gibi dünyanın gündemine de bomba gibi düştü. Bu saldırılar çoğunlukla ABD'ye yönelen 11 Eylül saldırılarıyla birlikte değerlendirilerek, aynı saldırıların devamı olarak kamuoyuna yansıtıldı. Burjuva basın saldırıların sorumluluğunu El Kaide olarak ilan etmekte gecikmedi. Bush ve Blair'in açıklamalarında da bu saldırıların El Kaide'nin işi olduğunu ve “savaşlarının ne kadar haklı ve yerinde” olduğunu bir kez daha ilan etmekte gecikmediler. Emperyalist haydutlar bir kez daha bu eylemleri bahane ederek, (tıpkı 11 Eylül saldırıları sonrasında olduğu gibi) dünya halklarına yönelik saldırıların ve katliamlarını devam ettireceklerini deklare ettiler.

Türk hakim sınıflarının bu eylemler karşısında tepkisi daha acemiceydi. Saldırıların şokuyla birlikte her kafadan ses çıkmaya, her çeşit yorum yapılmaya ve en sonunda iş her zamanki gibi, kasaba politikacıların üslubuyla “teröre karşı birlik ve beraberlik” nutuklarıyla karşılanmaya çalışıldı. Ancak Türk hakim sınıflarının saldırıların ardından gösterdikleri şaşkınlık ve afallama, böyle bir saldırı-saldırı kimden gelirse gelsin-beklemediklerini açıkça ortaya koyuyordu. Bu şaşkınlık ve afallama saldırının hedefleri açısından da kafa karıştırıyordu. İlk başlarda mesajın ne olduğu, kimlere mesaj verildiği, TC'nin bu eylemi üstüne alınması gerektiği vb. yorumlar her tarafı kapladı. Son olarak tartışma İslamcı terörist olup olmayacağı, İslamın terörizmle birlikte anılmalı/almayacağı üzerinde sürdürüldü.

Saldırıları pek çok uşak kalem tarafından şaşkınlıkla karşılandı dedik. Her fırsatta “TC'nin teröre karşı deneyimli” olduğuyla övünen bu satılık kalemler, bu saldırıların ne amaçla ve neyi hedeflediğini açıklamakta zorlandılar. Öyle ya faşizm terörizm demagojisiyle her türlü demokratik talebi bastırmakta, binlerce halk evladını katletmekte deneyimliydi! Bu deneyime rağmen bu saldırılar neyin nesi

oluyordu! Buna da çözüm bulundu: Bu saldırılar istihbarat zaafını gösteriyordu! Gerçekten de TC bugüne kadar koruduğu, kolladığı ve beslediği, “bizim çocuklar” dediği kesimlerden gelen bir saldırı ile karşı karşıyaydı. Bu saldırıların gizli servislerin işi mi yoksa El Kaide ya da onun uzantısı, moda deyimle “taşeron bir örgüt” tarafından mı gerçekleştirildiği tartışması bir yana; bu satılık kalemlerin istemeyerek ifade ettiği bir gerçek vardı.

Bu eylemler devrimcilerin saldırılarına ya da cezalandırılmalarına benzemiyordu. Özellikle Sinagog saldırılarında, hedef net ve belli değildi. Her ne kadar ikinci saldırıda belirlenen hedefler isabetli hedefler olmakla birlikte sivil kayıpların gözetilmemesi ve gerçekleştirenlerin kimliği bu netliği sağlamada en önemli engeldi. Bu yüzden özellikle burjuva basında kimi köşe yazarları bunun adını koymakta zorlanıyordu. Uzun bir süre bu eylemlerin amacının ne olduğu ve kime hizmet ettiği tartışıldı. Örneğin Proletarya Partisi'nin Çankırı Valisine yönelik gerçekleştirdiği eylem zamanın Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'i “yatağandan kaldırmış ve pijamalarıyla” şu açıklamayı yaptırmıştı: “Bu eylem devlete yöneliktir!” Burada ise gerek TC devleti ve gerekse de burjuva kalemler bu eylemin devlete yönelik mi olduğu, yoksa bu eylemlerin İsrail ve İngiltere'ye mesaj verme amacını güttüğü uzun süre tartışıldı. Bunun bir nedeni ise hiç kuşkusuz ki eylemcilerin siyasal duruşları ve dünya görüşleridir.

Bu afallama ve şaşkınlık geçtikten sonra başbakan T. Erdoğan yaptığı açıklama da “Devletimize ya da hükümetimize terör yoluyla verilme istenen bir mesaj varsa o mesajı elimin tersiyle ittiğimi ve ayaklarımın altına aldığımı tüm dünyaya haykırıyorum” (Basından) diyerek bilinen Kasımpaşa kabadayısı ağzıyla bir açıklama yaptı. Bu açıklamanın ne kadar kof bir açıklama olduğu ve Tayyip şahsında TC'nin verilme istenen mesajı alması gerektiği ikinci saldırıyla bir kez daha ifade edildi. Biz burada bu eylemi kimin

yaptığı ya da kimin yaptırdığı üzerinde durmayacağız. Bu varolan bazı gerçeklerin üzerini kapatmanın aracı olarak da kullanılıyor. Bu eylemlerle birlikte bir kez daha açığa çıkan şu gerçeğin altını çizmek gerekiyor. “Verilen mesajı ayağının altına aldığını” söyleyen Tayyip şahsında TC'nin emperyalizm karşısında nasıl bir konumda olduğunu, bu eylemler vesilesiyle bir kez daha açığa çıktığını ifade etmek istiyoruz. Aynı Tayyip saldırılara ilişkin BBC'ye verdiği bir demeçte şu yaşadıklarını da farkında olmadan itiraf ediyor. T. Erdoğan 11 Eylül sonrasında ABD'ni ziyaretinde şu tavırla karşılaştığını itiraf ediyor: “Oraya gittiğimde ayakkabımı çıkarttım. İçinde bir şey var mı diye baktılar” (Erdoğan'ın 23 Kasım'da BBC'ye verdiği demeç) Askerlerinin başına çuval geçirilen “onurlu” bir devletin “onurlu” bir başbakanına reva görülen uygulama... Bu tavır TC devletinin nasıl bir “stratejik ortak” olduğunu da göstermiyor mu? Siz kimi kandırıyorsunuz? Faşist TC devleti stratejik uşak olarak bile özellikle ABD emperyalizmi karşısında nasıl bir konumda olduğunu bu durum göstermiyor mu? TC devletinin başbakanı olarak ayakkabılarını bile çıkartıyorlarsa ve buna bir itiraz bile edilmeyorsa/edilemiyorsa, (edilemediği açıklanmadan da anlaşılıyor) “bağımsız TC” söylemi ne kadar gerçekçi olur.

Böyle bir tavırla karşılanan ve “stratejik uşaklığı” bir kez daha tescillenen TC'nin başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalizmin stratejik politikalarından bağımsız bir tavır takınabileceğini söylemek ne kadar doğrudur. Ya da TC'nin başta ABD olmak üzere emperyalizmin bölgede uyguladığı politikaların dışında bir tavır sergilediği, örneğin Irak saldırısı ve işgaline destek sunmadığını söylemek ne kadar doğrudur. Doğrudur; TC hakim sınıfları özellikle Irak saldırısı ve işgali sırasında gerek işçi sınıfı ve emekçi halkın tepkisi ve gerekse de kendi aralarındaki çelişkilerden kaynaklı çok istedikleri halde fiili olarak işgalde yer alamadılar. Ancak bunu çok sonradan asker gönderme yetkisi ile resmiyete döktüler. Ama daha saldırı esnasında gerek hava koridorunun kullanılması ve gerekse de incirlik gibi üslerin kullanılmasına izin verilerek, Irak halkının üzerine tonlarca bomba yağdırılmasını sağladıklarını kim inkar edebilir.

Bu saldırılar vesilesiyle yapılan açıklamalarla, TC'nin emperyalizm karşısında uşaklığını ve acizliğini bir kez daha gösterirken, öte yandan Türk hakim sınıflarının “küresel terörizme karşı ortak mücadele” yalanlarını bir kez daha dillendirmelerine vesile olmuştur. TC'nin yıllardan beridir, ABD-İsrail bağlamında geliştirdiği bağımlılık ilişkisinin bu saldırılar sonrasında gerçekleştireceğini söylemek, bundan önce de var olan bu ittifakı yok saymak anlamına gelmiyor mu? TC yıllardan beridir

başta ABD emperyalizminin çıkarları olmak üzere İsrail ile birlikte Ortadoğu'da emperyalizmin çıkarlarının koruyucusu ve kollayıcısı olarak konumlandırıldığı gerçeğini kim inkar edebilir.

Şu bir gerçek olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu saldırıların sorumlusu kim olursa olsun; ortaya şu sonuç çıkmaktadır: TC, başta Irak olmak üzere paçavraya çevrilen bir zamanların meşhur “kırmızı çizgileri”nden vazgeçecek, gerek Ortadoğu ve gerekse de Kafkaslar'da emperyalizmin çıkarlarının jandarmalığını, kayıtsız şartsız bir konumda gerçekleştirmek için bir balans ayarına tabi tutuluyor. Bu balans ayarı TC'nin ABD-İngiliz-İsrail eksenli güvenlik eksenli bir politikanın ve “küresel terörizme karşı savaş” yalanı altında gerçekleştiriliyor. Bundan sonra TC'nin; bölgede işçi sınıfı ve emekçilerin haklı ve meşru mücadelelerine saldırtılmasının uluslararası arenada “haklı ve meşru” gerekçelerine sahip olmaktadır. Bugüne kadar dillendirilen “ulusal çıkarlar” yalanı hiç kuşkusuz ki yetmemekte ve dünya kamuoyu nezdinde bir “meşruluk ve haklılık” sorunu yarattığından, TC faşizminin eli artık daha güçlüdür! “uluslararası teröre karşı mücadele” yalanı adı altında gerek Irak ve gerekse de diğer bölge ülkelerine müdahalenin zemini ve koşulu yaratılmış oldu böylece.

Bu saldırılar aynı zamanda bir kez daha Türk hakim sınıfların ikiye bölünmüşlüğüne ve riyaçkarlığını göstermiyor mu? Örneğin kendi burjuva basınlarına saldırılardan sonra “kanlı ceset göstermeyin” deyip sitem edenler ve bununla kalmayıp acilen yasak çıkartanların, halk savaşçısı gerillaların ve yine Kürt gerillalarının parçalanmış, vahşice işkence edilmiş görüntülerinin burjuva medyada yayınlanması için teşvik edildiği, bunun için basına özel helikopter servisleri yapıldığı ne çabuk unutturuluyor. Tüm bu hengame içerisinde Kürt devrimcilerine karşı, Bingöl'de, Hatay'da, Ordu'da sürdürülen katliam operasyonları ve uygulanan terörle birlikte 26 Kürt devrimcinin, Türkiye halkının bu yiğit evlatlarının katledilmesinin hesabının tutulmadığını kim iddia edebilir? TC devletinin başta Kürt halkı olmak üzere, tüm halka yönelik uyguladığı terörün sonucunda katledilen, yerlerinden yurtlarından edilen, işkence edilen ve binlercesi hapisanelere tıkılan ve orada da rahat bırakılmayıp 19 Aralık operasyonları gibi operasyonlarla katledilen, Türkiye halkının yiğit evlatlarına uygulanan sınırsız ve azgın terör unutulabilir mi? Tüm bu gerçekler ışığında gerçek teröristlerin, Irak'ı bombalayan, Filistin halkına her fırsatta zulüm uygulayan, Türkiye halkına yaşama şansını vermeyenler olduğunu kim inkar edebilir? Kim inkar ediyor-sa bilin ki onlar halkın dostu değildir ve Türk hakim sınıfları gibi “timsah gözyaşları” dökenlerdir.

Belediye işçileri üretimden gelen güçlerini kullanarak ÜRETİMİ DURDURDULAR

Bursa Büyükşehir Belediyesi'nde yaklaşık 1500 işçi, 2002 ve 2003 yılında hak ettiklerini alamadıklarından dolayı 2 gün süreyle üretimden gelen güçlerini kullanarak iş durdurma eylemi yaptılar. Biz de eylem hakkında işçilerin görüşlerini aldık.

-Neden eylemdeyiniz?

-1. Şöför: Eylemin nedeni 2002 ile 2003'te bize devlet tarafından verilmesi gereken ikramiyelerin verilmemesi. Bunu alamadığımız ve çocuklarımızın sefil duruma düşmemesi için direniş yapıyoruz. Biz hakkımızı istiyoruz. Bu yasal olan birşey. Ne zaman belediye başkanı, yerel yetkililer bize en az 3 ikramiyemizi

ödersen o zaman otobüs seferlerine başlayacağız.

-Kaç kişi eylemdeyiniz?

-1. Şöför: Şu an Otobüs İşletmesi, Park Bahçeler, Fen İşleri, Buski yani Bursa Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı olan bütün birimler çalışmıyor.

-Belediye ikramiyelerinizi neden ödemi-yor?

-1. Şöför: Bu ikramiyeler kazanılmış hakkımızdır. Verilmesi gerekiyor. Fakat belediye başkanı ekonomik krize sığınarak bazı siyasi çıkarlarından dolayı biz işçilere işkence çektiyor. Biz böyle düşünüyoruz.

-Peki sebep ekonomik krize, belediye başkanı ne kadar maaş alıyor? Biliyor musunuz?

-1. Şöför: Kendisi 7-8 milyar alırken, bizim 300-600 milyon maaşımızda bile gözü var. Onu bile bize çok görüyoruz.

-Sizin de eylem hakkında görüşünüzü alabilir miyim?

-2. Şöför: Devletin çıkarmış olduğu İş Yasası'nın 48. Maddesi'ne göre bizim yaptığımız eylem haklıdır. Devletin bize vermesi gereken ikramiyelerin, Belediye tarafından ödenmemesinden dolayı buradayız. Hakkımızı almaya kadar da burada olacağız.

-Sizin görüşlerinizi alabilir miyiz?

-İşyeri temsilcisi: 2002'de 2 tane, 2003'te 3 tane toplam 5 tane alacağımız devlet ikramiyeleri var. Bunlar diğer kamu kesimlerinde verildiği halde, biz halen 2002'de verilenleri al-

madık. Belediye başkanı bizi 6 yevmiyeyle geçiştirmeye çalışıyor.

-Belediye başkanı yaptığı açıklamada, işçilerin ortalama 600-700 milyon aylık aldığını ve bu eylemin yasal olmadığını dile getirdi. Başkanın bu görüşleri hakkında ne düşünüyorsunuz?

-İşyeri temsilcisi: Sayın başkana soralım. Devlet istatistiklerinin tespitlerine göre, yoksulluk sınırı 1 milyarın altındadır. Bunun altında maaş alan kötü durumda demektir. Kendisi milyarlar alırken bizim iki kuruş maaşımıza neden göz dikiyor?

-Bu haklı mücadelenizde sizlere başarılar diliyoruz.

-İşçiler: Bizler de, sizin bize göstermiş olduğunuz ilgiden dolayı teşekkür ediyoruz.

(Bursa)

Filipinler Ulusal Demokratik Cephe, on maddelik programı açıklanarak Filipinler Komünist Partisi tarafından 24 Nisan 1973'te kuruldu. FUDC illegal yeraltı örgütüdür. Bugün FUDC içinde 17 örgüt bulunmaktadır. FUDC içindeki örgütlerin birliğinin temeli ideolojik değil, politiktir.

Başarafa sayfa 32'de

FUDC'nin 12 Maddelik Programı şunlardır:

1- Halk Savaşı yoluyla yarı-feodal, yarı sömürge sisteme son vermek ve ulusal demokratik devrimi tamamlamak görevi için halkı birleştirmek,

2- Demokratik Halk Cumhuriyeti ve demokratik koalisyon hükümetinin kurulması için hazırlık yapmak,

3- Halkın ordusunu ve halkın savunma sistemini güçlendirmek,

4- Halkın demokratik haklarını desteklemek ve geliştirmek,

5- ABD ve diğer yabancı güçlerle eşitsiz ilişkileri yok etmek,

6- Gerçek bir tarım reformu programı uygulaması, tarımsal işbirliğini geliştirmek, tarım üretimini ilerletmek, ve tarımın sürekliliğini sağlamak,

7- Ekonomi üzerindeki ABD ve diğer emperyalistlerin ve büyük kompradorların-toprak ağalarının hakimiyetini ortadan kaldırmak; ulusal sanayileşme programı uygulamak, ve bağımsız ve kendine yeten ekonomi sağlamak.

8- Geniş ve ilerici bir sosyal program uygulamak,

9- Ulusal, bilimsel ve kitle kültürü geliştirmek ve büyütmek,

10- Bangsa Moro halkının, Kordillera halkının ve diğer ulusal azınlıkların kendi kaderlerini tayin ve demokrasi haklarını desteklemek,

11- Tüm sınıflardan kadınların devrimci kuruluşunu geliştirmek,

12- Aktif, bağımsız ve barışçıl bir dış politika geliştirmek.

Ulusal Demokratik Cephe konusunda bir soru daha sormak istiyoruz. MILF (MORO) ile ilgili. MORO bildiğimiz kadarıyla İslami bir hareket. Ve siz bu hareketle birlikte aynı cephe içinde yer alıyorsunuz. Ülkemizde de silahlı mücadele veren İslami hareketler mevcut, İBDA-C gibi. Biz onları gerici olarak niteliyoruz. Siz, MORO ile aynı cephe içinde yer almanız nasıl bir yere koyuyorsunuz?

Evet, bizim MILF ile iyi ilişkilerimiz var, fakat onlar da FUDC üyesiler. MILF bir ayrılıkçı örgüt. Onlarla politik ittifakımız var. FUDC'nin 12 maddelik programını kabul eden Morolular var. Bunlar MILF'nin bir parçası olan Morolular.

Kilise halkı da aynı şekilde. Kilise gerici bir kurumdur. Fakat kilise içinde ilerici olan üyeleri de var. Örneğin, NPA'ye katılan ve NPA içinde komutan olan rahipler var. Bu kilise halkından birçok şehidimiz var. Bunlar bireylerdir. Yani bizler kilisenin ilerici olduğunu söylemiyoruz, fakat kilise içinde ilerici olan bireyler mevcut.

MILF ulusal bir hareket mi yoksa İslami bir hareket mi?

Moro halkı kendi kaderini tayin için mücadele ediyor. Moro bölgesindeki çatışma dini bir savaş olarak tanımlanıyor ama onların kendi kaderlerini tayin mücadelesi.

FKP kurulduktan 5 yıl sonra Cephenin kurulduğunu ifade ettiniz. Bu biraz erken değil mi?

FUDC, Markos diktatörlüğü sırasında kuruldu. Markos'a karşı olan birçok insan vardı. Bu yüzden ortak düşmana karşı birçok insan örgütleniyordu.

Ve işte biz bu şekilde geliştirdik. Mevcut an'a, zamanlamaya bakmak zorundasınız. İlk önce Partiyi kurmak zorundasınız, ardından Orduyu ve daha sonra Birleşik Cepheyi. İşte Filipinler'de yaptığımız tam da buydu. Kısaca, Parti yeniden kurulduktan sonra, Yeni Halk Ordusu (NPA) kuruldu. Ondan sonra, birleşik cephe FUDC. Böylece Filipinler toplumunun birçok kesimiyle birleş-

bildik. İşte bu sayede kitle hareketi gelişebildi.

FUDC'nin programını anlatmaya devam ediyordunuz?

İlk nokta halkın birleştirilmesi. Filipinler'de temel problemler emperyalizm, feodalizm ve bürokrat kapitalizmdir. Bizler, onları bu problemlere karşı savaşmak, halk savaşı yoluyla mevcut yarı-feodal, yarı-sömürge sistemi ortadan kaldırmak ve atalarımızın 19. yüzyılda başlattıkları ulusal demokratik devrimi tamamlamak için halkı birleştirmek zorundayız. Fakat bugün ulusal demokratik devrim yeni bir biçimde sürdürülmektedir. Bu devrime işçi sınıfı önderlik etmekte ve sosyalist bir perspektife sahiptir.

Bizler emperyalizme karşı savaşıyoruz, çünkü emperyalizmin Filipin toplumunun ekonomi, politika ve kültürünün üzerindeki hakimiyeti bizleri geliştirmekten alıkoymaktadır. Bizler mevcut toprak mülkiyeti sistemini kırmak için feodalizme karşı savaşıyoruz. Azami amacımız, toprağın onu işleyenlere ücretsiz verileceği eşit bölüşüm ve tarımsal kooperatiflerin kurulacağı anlamına gelen bir toprak reformunun uygulanmasıdır. Bizler bürokrat kapitalizme karşı savaşıyoruz, çünkü onlar mevcut sistemi ayakta tutan, emperyalizmin kuklalarıdır.

İşte FUDC'nin temel olarak amacı budur. Ve tüm bunlar halk savaşı yoluyla gerçekleştirilecektir.

12 maddelik program bizim Filipinler'in nasıl olmasını istediğimize dair görüştür. Örneğin, ulusal sanayileşme, program içinde çok önemlidir. Toprak reformu gibi, çünkü köylülerin çoğunluğu kendi işledikleri toprağa sahip değildiler. Tüm bu konular 12 maddelik programda yer almaktadır.

Programın sosyal görüşleri içinde, ücretsiz eğitim ve ücretsiz sağlık var. Programın 11. maddesi kadın sorununa ilişkin. Kadınlar için ayrı bir madde konması ya da sadece programın diğer bölümleri içinde yer alması konusunda uzun tartışmalar yaşandı. Fakat kadınlar, kendilerinin sadece emperyalizm, feodalizm ve bürokrat kapitalizmin baskılarından ezilmediklerini, aynı zamanda cinsel baskıya maruz kaldıklarını, bu çifte baskıya karşı kadınların nasıl savaşacaklarını ortaya koyan ayrı maddenin olması gerektiğini söylediler.

Ve programın son maddesi uluslararası ilişkiler üzerine. Bizler tüm anti-emperyalist güçlerle birleşmeyi ve aktif, bağımsız ve barışçıl bir dış politikayı geliştirmeyi savunuyoruz. FUDC'nin 12 maddelik programı çok etkileyicidir. Ben yeni bir Filipinler için anlayışı her okuduğunda müthiş heyecanlanıyorum. Şehitlerimiz böylesi bir Filipinler için yaşamlarını verdiler.

Biraz da Barış Görüşmelerinden bahsedelim. Bu Filipinler'deki ilk barış görüşmeleri değil. Siz de Filipinler devleti ile yürütülen Barış Görüşmeleri grubunun içinde yer alıyorsunuz. Daha önceki Barış Görüşmelerinden bahsederseniz öncelikle, neler kazandınız bu Görüşmelerden. Ve şimdi süren görüşmeler...

FUDC, söylediğim gibi Markos diktatörlüğü döneminde 1973 yılında kuruldu. Bu dönemde herhangi bir barış görüşmesi söz konusu değildi. 1986'da Markos diktatörlüğü halkın gücü ile iktidardan indirildiğinde Korazon Aquino iktidara geldi. Aquino'nun başkan olmasından sonra ilk yaptığı şey, FUDC'ye barış görüşmesi çağrısında bulunmak oldu. FUDC içinde yer alan tüm örgütler Manila hükümeti ile barış görüşmeleri yapılmasında karar kıldı. Bir görüşme heyeti oluşturuldu. Heyette 3 kişi vardı: Satur Ocampo, Antonio Zumbero ve Carolina Malay.

Deneyimsizlikten kaynaklı olarak barış görüşmeleri 1986'da Manila'da gerçekleştirildi. İlk

anlaşmaya varılan konu 2 aylık bir ateşkes yapılmasıydı. Fakat NPA bu ateşkesi uyarırken, ordu ise saldırılarını sürdürdü. Ve her iki görüşmede de tüm konuşulan ateşkesin ihlali oldu. Ardından 22 Ocak 1987'de, binlerce köylü başkanlık sarayına yürüdü. Çünkü yeni Başkan ile toprak reformu taleplerini konuşmak istiyorlardı. Fakat onları dinlemek yerine devlet güçleri yürüyüş yapanların üzerine ateş açtı. Bu bir kitle katliamıydı. 13 kişi öldü ve yüzlercesi de yaralandı. Bu, FUDC'nin barış görüşmelerini kesmesinin nedenlerinden biriydi. 1987'den 1992'ye kadar hiçbir görüşme olmadı. 1992'de General Fidel Ramos Filipinler Başkanı oldu. Başkan olarak, FUDC ile barış görüşmelerini başlattı. 1 Eylül 1992 Lahey Ortak Deklarasyonunun imzalanmasıyla sonuçlanan görüşmeler Ağustos 1992 sonlarında gerçekleşti. Bu deklarasyon, çok önemli bir dokümandır, çünkü barış görüşmelerinin çerçevesini vermekte ve görüşmelerin 4 maddelik gündemini belirlemektedir. Birinci gündem maddesi insan haklarına ve uluslararası insan hakları sözleşmelerine riayet edilmesiydi. İkinci gündem maddesi sosyal ve ekonomik reformlar, üçüncüsü politik ve anayasal reformlar ve dördüncüsü çatışmalara ve güçlerin tertiplerine son verilmesiydi. Şimdi bu gündemlere bakarsanız, onlar mantıklı bir düzen takip ediyorlar. Birincisi, insan hakları durumu düzeltilmiş, yürütülen savaşta uluslararası sözleşmelere uyulduğunda, uygulanmasına ihtiyaç duyulan toprak reformu, ulusal sanayileşme ve diğer sosyal ve ekonomik reformları tartışmaya başlayabilirsiniz. Bundan sonra politik ve anayasal reformlar sorunu tartışılabilir, üzerinde anlaşılabilir ve uygulanabilir. Bu üç maddede anlaşmaya varıldıktan ve uygulandıktan sonra, çatışmalara ve güçlerin tertiplerine son verilmesi tartışılabilir, çünkü silahlı çatışmanın nedenleri zaten çözülmüş olacaktır.

1992'den 1998'e kadar Filipinler Cumhuriyeti Devleti (FCD) ile Filipinler Ulusal Demokratik Cephe arasındaki barış görüşmeleri on dokümanın imzalanması ile sonuçlandı. Bu dokümanların en önemlileri Lahey Ortak Deklarasyonu, Ortak Güvenlik ve Dokunulmazlık Garantisi Anlaşması, İnsan Hakları ve Uluslararası Sözleşmelere Riayet üzerine Geniş Anlaşma idi.

Bahsettiğim son anlaşma birinci gündem maddesinin tartışılmasının sonucuydu. Bu anlaşmanın kabulü ve imzalanması iki yıl aldı. Buna rağmen, imzalandıktan kısa bir süre sonra, Manila hükümeti dokümanın bazı bölümlerini değiştirmek istedi. Bu dokümanın uygulanması öngörülmedi ama bugüne kadar bu yapılmadı. Uygulanmadı, insan haklarının ve uluslararası sözleşmelerin ihlalleri azalmış olacaktır.

Aslında bugün, Gloria Macapagal-Arroyo'nun istediği Yeni Halk Ordusunun silahlarını bırakmasıdır. Bunun anlamı teslimiyettir.

Fakat biz, "Hayır! Biz teslim olmayacağız" diyoruz. Konu teslimiyet değildir. Silahlı çatışmanın köklerinin ortadan kaldırılmasıdır. Bu çözülmeye, silahlı çatışma da sürecektir.

Birçok hükümet barış görüşmelerinde yarıda bulundu. Örneğin, Belçika devleti ve bir kez de Alman devleti resmi barış görüşmelerine ev sahipliği yaptı. Fidel Ramon döneminde, İsveç devleti görüşme önerdi, fakat Manila hükümeti bu öneriyi geri çevirdi. Gloria Macapagal-Arroyo Norveç devletinin görüşmelere ev sahipliği yapma önerisini kabul etti. Şimdi görüşmeler olduğunda bu Oslo-Norveç'te yapılmaktadır.

Politik kazanımlarınızdan bahsederseniz mi? Yani bugüne kadar yapılan görüşmelerden uygulamaya sokulan bir anlaşmaya varılmadığı görülüyor...

FUDC için çizginin yansımaları büyük bir kazanımdır. Bu açık görüşmeler yoluyla, basın yoluyla, medya yoluyla bizler Filipin halkını neye inandığımız ve ne için savaştığımız konusunda bilgilendirebiliyoruz. Luis Jalandoni'nin başkanlık ettiği görüşme grubumuz, Hollanda'da bulunuyor. Baş Politik Danışmanımız, Profesör Jose Maria Sison da Hollanda'da yaşamakta. Yani, ne zaman politik bir olay olsa, darbe gibi, ya da yaklaşan seçimler, medya bu politik olayla ilgili FUDC'nin görüşlerini almak için Profesör Sison'u ya da Luis Jalandoni'yi arıyor. Bu yolla, radyo dinleyen insanlar FUDC'nin görüşlerini radyodan öğrenebiliyorlar. Barış görüşmelerinden dolayı, Luis Jalandoni, Fidel Agcaoili (diğer bir grup üyesi) ve benin Filipinler'e dönmemiz, orada aylarca kalmamız, Filipinlerdeki değişik vilayetleri ziyaret etmemiz ve FUDC hakkında konuşabilmemiz mümkün hale geldi. Eğer bu görüşmeler olmasaydı, bunları yapabilmemiz mümkün değildi.

Barış görüşmeleri yoluyla, birçok politik tutsağın serbest bırakılmasını sağladı. Tabii yeteri kadar değil ama yine de birçok tahliye söz konusu oldu. FUDC görüşme grubunun müdahaleleriyle politik tutsaklara yönelik işkenceye ara verilmesini sağladık. Bu tutsaklar daha sonra serbest bırakıldılar.

Siz görüşmeleri sürdürürken, ateşkes ilan edilmiyor. Yani bir yanda barış görüşmeleri diğer yanda silahlı mücadele. Bunu nasıl açıklıyorsunuz? Örneğin Nepal'de barış görüşmeleri sürerken ateşkes yapılıyor. Ama barış görüşmeleri biter bitmez silahlı mücadeleyi de yürütüyorlar.

Evet, görüşmeler sırasında ateşkes yapılmıyor. Bizim koşullarımızda görüşmeler sürüyor diye, bir ateşkes inanmıyoruz. Filipinler'in kırsal kesiminde askeri operasyonlar, görüşmeler olsa da olmasa da devam ediyor. Yeni Halk Ordusu halkı savunmaya devam etmek zorunda.

Kolombiya'da silahlı mücadele veren FARC da devletle görüşmeler yapıyordu. 1986'dan 1996'ya kadar silahlı mücadeleyi de bıraktılar. Siz bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Görüşmeler, her zaman silahlı mücadelenin nedenlerine bakmak zorundadır. Silahlı mücadele silahlı mücadeleyi doğuran nedenler ortadan kalkmadığı sürece bitmeyecektir. Aksi takdirde bir grup silahlı mücadeleyi bitirse bile, nedenler ortadan kalkmadığında bir başka grup silahları yeniden eline alacaktır.

Biliyorsunuz, 1986'da Filipinler'in bir vilayetinde ateşkes yapıldığında, Yeni Halk Ordusu şehirdeki kutlamalara katılmaya çağrılmıştı. Gerillalar dağlardan inerlerken, köylüler onları gördü ve "Sizler teslim olmak için mi aşağıya iniyorsunuz? Eğer öyleyse, o zaman silahlarınızı bize verin, çünkü bizler savaşmaya devam edeceğiz" dediler.

Son olarak Türkiyeli devrimciler, yoldaşlara ve Maoistlere vermek istediğiniz bir mesajınız var mı?

Bugünkü dünya koşullarına bakarsanız, ABD emperyalizminin içinde bulunduğu krizi görebilirsiniz. Ve eğer bakmaya devam ederseniz, çok uzaklara bakmanıza gerek yok, o zaman tüm dünyadaki halkların direnişini görebilirsiniz. Burada, Türkiye'de bu çok güçlü ve benim Türkiye halkına mesajım mücadeleye devam etmeleridir! Kazanmanın tek yolu budur. Emperyalizm denilen ortak düşmanı yenmek için ortak mücadelemizdeki birliğimiz zafer kazanacaktır. Filipinler'de biz şöyle diyoruz: "Makibaka huwag Matakot", anlamı; "Mücadele edin! Korkmayın!"

“Makibaka huwag matakot”

Mücadele Edin! Korkmayın

Filipinler Komünist Partisi öncülüğünde Yeni Halk Ordusu'nun Halk Savaşı yürüttüğü Filipinler'de Manila devleti ile Filipinler Ulusal Demokratik Cephe arasında bir süredir Barış Görüşmeleri sürmekte. Bu görüşmelerde Ulusal Demokratik Cephe'nin görüşme grubunun 3 üyesinden biri olan Coni Ledesma ile Filipinler'deki mücadelenin seyri, Ulusal Cephe ve Barış görüşmeleri konusunda yaptığımız söyleşinin Türkiye demokrat, devrimci ve komünist kamuoyunun ilgisini çekeceğini düşünüyoruz.

Bize Filipinler'in genel politik durumu ve bunun içinde Maoist hareketin ve onların ülkenizdeki son süreci nasıl değerlendirdiğini anlatabilir misiniz?

Bugün Filipinler'de başkan Gloria Macapagal-Arroyo. Aslında kendisi seçilmiş bir başkan değil. Arroyo, seçilmiş başkan Joseph Estrada'ya karşı, rüşvet skandalından kaynaklı 2001 Ocak ayında güçlü bir kitle hareketi başlayınca kadar başkan yardımcısıydı. Bu tarihten sonra Arroyo yeni başkan oldu.

Ne yazık ki, Gloria Macapagal-Arroyo'nun başkanlığı döneminde de rüşvet devam etti. Şimdi, Manila hükümeti bu çürümeye sorunundan kaynaklı kriz içindedir. Arroyo ve kocası da rüşvetle suçlanmaktadır.

Örneğin bu yılın Temmuz ayında bazı askeri yetkililer tarafından bir isyan gerçekleşti. Bu askerler, generallerin çürümüşlüğüne protesto etmek için Manila'nın finans merkezinde bir binayı ele geçirdiler. İsyen eden bu askerler, generallerinin bazı askerlere Güney Filipinler'deki Davao Havaalanına ve bir camiye bomba koyarak bunu teröristlerin yaptığı izlenimi vermelerini emrettiğini açıkladılar.

İsyancı askerler, generallerin, Filipinler'in güneyinde yaşayan Moro halkının kendi kaderini tayini için silahlı mücadele yürüten bir örgüt olan Moro İslami Kurtuluş Cephesi'ne (MILF) silah ve teçhizat sattığını açıkladılar. Aynı şekilde Ulusal Demokratik Cephe içinde yer alan Yeni Halk Ordusu'nun da (NPA) ordudan silah satın aldığı gerçeğini açıkladılar. İşte bu yüzden bu askerler isyan ediyorlardı. Onlar “Generallerimiz, MILF ve NPA'ye bizi öldürmeleri için silah satıyorlar” diyorlar. Filipinler Komünist Partisi (FKP) sözcüsü NPA'nın komutanlarından Ka Roger da bunu doğruladı: “Evet, biz ordudan silah satın alıyoruz” dedi.

Son süreçte, Filipinler'de Kaptan Villaruel ve iki askerle birlikte Manila Uluslararası Havaalanı kontrol kulesine gittikleri ve buradaki personeli rehin aldığı haberi vardı. Onlar da hükümetteki çürümeyi protesto ediyorlardı. Kaptan Villaruel kuleyi ele geçirirken radyoda canlı yayında röportajı yayınlanıyordu. Ardından ordu mensupları sözümona onları teslim almak için olay yerine ulaştılar. Radyodan Kaptan Villaruel'in “Teslim oluyorum” çığlıkları geliyordu. Ardından da silah sesleri. Radyoyu dinleyenler, Villaruel'in derin sessizlikten önce ağır nefeslerini duyabiliyorlardı, Villaruel ölmüştü. Böylece O teslim olacağını söylemesine rağmen katledildi. Bu Filipinler'de büyük bir yankı uyandırdı, çünkü bu kez ordu kendi askerlerini öldürmüştü. Villaruel Filipinler

ordusu için bir helikopter icat etmişti, çünkü ordunun helikopter için ABD'ye yalvarmasını istemiyordu. Fakat Filipin ordusu onun helikopterini reddetti. Bu olaylar Filipin halkı üzerinde büyük bir etki yarattı, çünkü onlar da Arroyo hükümetinden dış kırılganlığa uğramışlardı.

Daha da kötüsü, Macapagal-Arroyo hükümeti ABD emperyalizmine kesin boyun eğmektedir. Arroyo George Bush'un en iyi kuklasıdır. G. Bush, Irak'a savaş ilan ettiğinde Filipin Anayasasına aykırı olmasına karşın “Bizim hava sahamızı kullanabilirsiniz” diyen ilk kişiydi. Ve Bush'a tam desteğini gösterebilmek için “barış gücünün” bir parçası olarak Irak'a asker gönderdi.

Geçen Ekim ayında Bush 8 saatliğine Filipinler'e geldi. Arroyo, Bush'un güvenliği için milyonlarca dolar harcadı, başkanlık sarayını boyattı, Bush'un iki dakikalığına geçeceği yol boyunca yaşayan halkın evlerini yıktırdı. Bu ziyaret için büyük, kitlesel protestolar gerçekleştirildi. Halk çok öfkeliydi. Tüm ülkede Bush'un bu ziyaretine karşı kitlesel yürüyüş ve gösteriler düzenlendi. Protestocular “tüm dünyaya herkesin Bush'u iyi karşılayan Macapagal-Arroyo gibi olmadığını göstermek istiyoruz. Filipin halkının çoğu Bush'a karşıdır” diyordu.

Buna karşılık Gloria Macapagal-Arroyo 2004 yılında da başkan olmak istiyor. Ve Bush da bunu istiyor, çünkü onu seviyor.

Filipinler'de bir darbe tehlikesi var mı? Çünkü bu yılın başlarında Arroyo'ya karşı onu başkanlık koltuğundan indirmek için bir saldırı gerçekleşmişti.

Filipinler'de her gün darbe söylentileri var. Resmi olmayan askeri hareket söylentileri olası darbenin üzerine ateşle gitmektedir. Kaptan Villaruel yakılmadan önce, birçok insan ona olan saygısını gösterdi. Başkan yardımcısı, hükümet görevlileri, askerler ve halk kitlesel halde cenaze törenine gittiler. Onlar Villaruel'in yaptığa desteklerini gösteriyorlardı.

Bizler Filipinler'deki devrimci hareket konusunda da bilgi almak istiyoruz.

Filipinler Komünist Partisi (FKP) Marksist-Leninist-Maoist bir parti olarak Filipinler'de devrimci harekete liderlik yapıyor. Filipinler Ulusal Demokratik Cephe (FUDC) bu parti tarafından kurulmuş ve tabii ki FUDC üyesidir. FKP 26 Aralık 1968 yılında (Mao'nun doğum gününde) yeniden kuruldu. NPA ise 29 Mart 1969'da kuruldu, tüm Filipinler'de bugün 128 gerilla cephesi bulunmaktadır. “Gerilla cephesi” dediğim NPA'nın aktif olduğu kırsal kesimlerden söz ediyorum. Bunlar birçok kasaba ve köyü içine almaktadır. 128 gerilla cephesinde işçi, köylü, kadın ve genç-

lik örgütlenmeleri ve kültürel aktiviteler gerçekleştirilmekte. Bu alanlarda alternatif bir hükümet zaten mevcut. Gerçek demokrasinin tohumları, pratiği bu cephelerde yer almaktadır. Filipinler'deki tüm vilayetlerde bu mevcuttur. Bu gerilla cepheleri dağlarda, kırsal kesimlerde. Eğer şehirlerde giderseniz, düşman çok daha güçlüdür, fakat dağlık bölgelerde ve kırsal kesimlerde tam tersi söz konusudur. Filipinler'de halkın büyük çoğunluğu kırsal bölgelerde yaşamaktadır.

Bu konuda bir yüzde verebilir misiniz?

Filipinler nüfusunun % 75'i köylüdür. Bunlar tarım işçilerini de kapsamaktadır. % 15'i ise işçi. Yani çok geniş bir köylü nüfus mevcut. Bu yüzden FUDC'nin temel çalışması kırsal kesimlerde.

Gerilla cephesinde, toprak reformu asgari programı uygulanmaktadır. Okuma yazma kursları idare ediliyor, sağlık bakımı ve tıbbi eğitim uygulanıyor. FUDC üyesi sağlık personelleri kırsal bölgelere giderek buralarda tıbbi eğitim veriyorlar. İlk olarak buralardaki halk, sağlık koruma tedbirlerini öğreniyorlar. Aynı zamanda akupunktur, küçük operasyonlar ve mermi çıkarmayı, diş çekmeyi öğreniyorlar. Medikal yardımın çok az olduğu ya da hiç olmadığı kırsal kesimlerde bu tür konular çok önemli.

Filipinler'de vahşi baskıların, işkencelerin, kaçırılmaların olduğunu biliyoruz. Filipinler'deki devrimci hareketin liderlerine, kırsal kesimlerde mücadele edenlere baktığımızda onların çok genç olduklarını görüyoruz. Bunu nasıl açıklıyorsunuz?

Filipin nüfusunun büyük bir çoğunluğu genç. Bu yüzden, gençliği örgütlemek FUDC için çok önemli bir görev. Gençlik ilk olarak kendi örgütlenmelerinde yer alıyorlar. Örneğin, okullarda ya da topluluklarında. Gençlik örgütlerinde, kendi özel durumlarının Filipinler'deki yarı-sömürge, yarı-feodal sisteminden kaynaklandığını anlamaları için eğitim programları uygulanmaktadır. Sadece kendi sorunları değil, ulusal sorunlar ve işçi, köylü, kadın ve diğerlerinin sorunları da anlatılıyor. Onlara politik görevler veriliyor, yürüyüşlere ve gösterilere katılıyorlar. Grevdeki işçilerle kaynaşıyorlar. Kırsal kesimde köylülerle ve Yeni Halk Ordusu ile birkaç ay geçirmeleri teşvik ediliyor. Kırsal kesimlerde geçirdikleri aylardan sonra, birçoğu buralarda kalmaya ve köylülerle çalışmaya veya NPA üyesi olmaya karar veriyor. Artık okulları bittiğinde ya da artık gençlik evreleri sona erdiğinde başka konularda da eğitilmiş oluyorlar. Böylece daha büyük sorumluluklar için hazırlanıyorlar. İşte hareket böyle geliyor ve büyüyor.

Ulusal Demokratik Cephe'nin içerisinden

ve bileşenlerinden bahsedebilir misiniz?

FUDC devrim için birleşik bir cephe. 24 Nisan 1973'te 10 maddelik programını açıklayarak kuruluşunu ilan etti. Bu yıl 30. yıldönümünü kutluyoruz. Bu 10 maddelik program bugün FUDC'ye bağlı tüm örgütlerin kabul ettiği 12 maddeye yükseldi. FUDC bir illegal yeraltı örgütüdür. Yani bugün Filipinler'de kimse çıkıp “Ben FUDC üyesiyim” diyemez, hemen tutuklanır. Bugün FUDC içinde 17 örgüt mevcut. Bunların arasında FKP, NPA, işçi, köylü, kadın, kültür, bilim adamları, avukatlar, kamu çalışanları örgütleri, Moro halkının örgütü, yerli bir halk olan Lumadlar, Kordillera halkı, sağlık çalışanları ve Ulusal Kurtuluş için Hristiyanlar, kilise insanlarının örgütü bulunmaktadır.

FUDC içindeki örgütlerin birçoğunun Filipinler'deki küçük burjuva kesimlerden geldiğini görebilirsiniz. Ancak bunlar FUDC'nin programını kabul ediyorlar. Tüm örgütlerin kendilerine ait programları var, fakat FUDC'nin 12 Maddelik Programını kabul ediyorlar.

Filipinler Ulusal Demokratik Cephe'nin programı nedir?

Öncelikle FUDC içindeki örgütlerin birliğinin temelini ideolojik değil, politik olduğunu söylemek istiyorum. Yani üyelerinin hepsi Marksist-Leninist değil. Hristiyan, Müslüman ve diğer inançlardan insanlar var ama bunlar FUDC içindeki örgütlerin üyeleridir.

FUDC içindeki üyelik örgütsel olmaktadır.

Devamı Sayfa 31'de

